HERMAN LANDON
REGINA FURTUNII

Coperta **Lucian Irimescu**
ISBN 973-9042-09-0
Editor : S.C. CRISADI S.R.L-. Craiova Director : Dumitru Otovescu Redactor : C-tin Rădiţă Dat la cules febr. 1993

**Apărut: aprilie 1993 Format 16/54x84. Coli tipar 11.
Comanda nr. 76
Tipărit: Imprimeria „Oltenia” – Craiova B-dul Mareşal Ion Antonescu, nr. 102**

HERMAN LANDON

Regina furtunii

ROMAN

Editura CRISADI Craiova, 199
3Ediţia reproduce textul apărut la Editura *Danubiu, în* perioada interbelică, în traducerea lui Gh. Popescu.

Capitolul I

GELOZIE

Până în ziua aceea, Joyce Forbes nu se gândise niciodată că gelozia iar fi putut să se cuibărească în inima soţului ei. Ea crezuse întotdeauna că gelozia este un viciu al sufletelor mediocre sau josnice, iar[s] Duncan era departe de a fi una sau alta. El era generos, perfect echilibrat, şi privea viaţa în general şi în special pe soţia sa cu multă încredere. în ciuda celor cincizeci de ani ai săi, râsul său era limpede şi plin de tinereţe. Un astfel de om părea cu totul opus unui gelos. Iată pentru ce Joyce era foarte mirată. S-ar fi zis că dintr-odată un văl ar fi căzut de pe ochii ei, arătându-i sub o lumină nouă pe acest soţ, până atunci plin de un umor zâmbitor. Dar cum a survenit aceasta ? S-a întâmplat atunci când ea pronunţase numele lui Clyde Armstrong. Dar în aceasta nu era nimic neobişnuit. Ea -mai vorbise şi ;iltă dată în treacăt despre Clyde şi soţul ei nu arătase decât un fel de indulgenţă afectuoasă. Pentru ce această schimbare ?

— Mr. Armstrong vine să ia ceaiul cu noi, zisese ea.

O declaraţie fără importanţă. Clyde Armstrong venise foarte des să ia ceaiul, de când îi cunoştea pe soţii Forbes. În asemenea ocazii, Duncan -obişnuia să se scuze, pretextând că are de lucru în biroul său, în bibliotecă, dar niciodată nu manifestase nici cea- mai mică contra- rietate. Dacă în forul său interior îl enervau manierele lui Clyde sau glumele sale oarecum cinice, el ştiuse totdeauna să-şi mascheze sentimentele.

Dar, de data aceasta, Joyce remarcase o umbră în ochii săi, de obicei atât de veseli, şi ghicise în sufletul lui Duncan un gând ascuns de nedefinit.

— Dragă, zisese el, oarecum ruşinat, nu ţi se pare că-l vezi prea des pe Armstrong ?

Ochii albaştri-cenuşii ai Joycei se lărgiră. Duncan vorbise încetişor, fără să-i facă un reproş; totuşi, ea descoperise o notă de suferinţă şi de îndoială în aceste cuvinte.

— Ei bine, dragul meu, vezi ceva rău în aceasta ?

El o învălui într-o privire lungă, emoţionată, apoi
începu să râdă.

— Nu, bineînţeles că nu.

Umbra din ochii săi dispăruse, dar ceva impenetrabil mai persista încă.

— Am vrut să te tachinez numai, adăugă el, dar ştii prea bine .cât de mult doresc eu să te amuzi. Regret că nu pot să rămân şi eu. îl aştept în după amiaza aceasta pe Hurd, cu care am de discutat despre nişte afaceri.

Un moment respiraţia ei fu precipitată ; avu impresia că se ascundea o dramă sub aceste cuvinte simple ca şi în umbra fugitivă care trectise prin ochii soţului ei. El părea că-şi revenise. Stătea în faţa ei, înalt şi voinic, zâmbind şi scuzându-se parcă. Redevenise el însuşi, fericit şi bine dispus. Dar, în interior, Joyce simţea bine că se schimbase ceva. Brusc Duncan o atrăsese spre el, în maniera ■ sa oarecum stângace, pentru a o săruta. Apoi, părăsise budoarul ei, dar mersul său îşi pierduse elasticitatea sa obişnuită. Ea mai păstra încă senzaţia sărutului său, o senzaţie de tandreţe disperată.

Timp de o clipă, ea era tentată să-l cheme înapoi, pentru a-i spune că dacă el o dorea, nu-l va mai revedea niciodată pe Clyde. Dar aceasta nu va da o aparenţă îndoielnică unui lucru inocent ? Inocent desigur, C14 toate ccle câteva mici incorectitudini din partea lui Clyde. Nu vor fi. trezilte, oare, din nou, bănuielile pe oare poate că Duncan le şi concepuse? Dragul de Duncan !...

El îi mai umplea încă gândurile atunci când Joyce sună camerista şi îşi îmbrăcă o rochie de „crepe geor- Rette” de culoare verde deschis, de o simplicitate delicioasă. Niciodată, niciodată ea nu ^a face ceva care să-l poată jigni pe Duncan. Ca şi în trecut, ea va fi credincioasă onoarei, va fi cu mult mai strictă şi mai circumspectă, evitând şi umbra celei

mai mici imprudenţe. În special cu Clyde... Dacă îşi va permite cea mai mică libertate...

Cineva bătu în uşă şi un servitor anunţă că musafirul sosise. Ea porunci- să fie introdus în salon, expedie camerista şi se examina într-o oglindă uriaşă, înrămată în argint, oare îi arăita reflexul unei frumuseţi suple şi strălucitoare. Părul castaniu strălucea în ondulaţii moi, în jurul unei feţişoare expresive. Ochii, de un albastru cenuşiu, aveau în profunzimea lor o lucire blândă, buzele pline şi roşii schiţau un mic zâmbet.

Ea îşi atinse gura cu degetul, gândind la sărutul soţului ei.' Un sărut straniu de tandru, ascunzând o suferinţă adâncă J. în sfârşit, ea coborî la etajul inferior şi pătrunse în salon, o odaie elegantă, de o linişte majes- toasă, luminată într-o manieră plăcută. Clyde se ridică şi cu mersul său nonşalant veni să-i sărute mâna. O mo- leşeailă bruscă o cuprinse pe dată.

El o studie o clipă. Obişnuia să privească femeile ca un critic, descoperind chiar cele mai mici detalii care scăpau privirilor celorlalţi bărbaţi.

— Trandafiraşul acesta galben pe umăraşul d-voastră este o perfecţiune, murmură el. Aş dori să sper că l-aţi pus pentru mine !

— Ce om pretenţios ! zise ea glumind.

Apoi, sună să se servească ceaiul.

Ea simţea un fel de apăsare care plutea în aer. înainte nu se gândise niciodată că trebuia să stea în gardă faţă de Clyde. Acum se ferea şi ştia că Armstrong înţelegea.

— Ţi-e teamă de mine, Joyce ?... întrebă el pe neaşteptate.

Ea tresări şi confuzia crescu şi mai mult. Era curios cum de putuse el să-i ghicească sentimentele !

— Mi se pare că-ţi place să te flatezi, dragul meu !

Vocea ei mai era încă răguşită.

— Bineînţeles, admise el. Este un obicei al sexului nostru. Nimic nu flatează mai mult vanitatea

unui bărbat decât gândul că unei femei drăguţe îi este teamă de el.

— în cazul acesta, vei suferi o decepţie. Nu mă tem de d-ta, dar câteodată... câteodată, mi-e teamă de mine.

Aproape îşi muşcă buzele de necaz că pronunţase ultimele cuvinte, îi veniseră pe buze, fără să ştie de ce.

— Este cam acelaşi lucru, declară Clyde, zâmbind.

Joyce simţea mărindu-i-se slăbiciunea. Ea privi spre
uşa dublă care unea salonul cu biblioteca. în dosul acelei uşi se afla Duncan, care studia hârtiile sale de afaceri.

În timp ce ea se întreba cum ar putea să schimbe conversaţia, Clyde se ridică şi se plimbă nonşalant. Era slab, suplu, cu o talie deasupra celei mijlocii, avea ochii întunecoşi, îndrăzneţi şi zâmbitori, o faţă puternică şi aspră şi un ten care lăsa să se întrevadă că-şi urmărise norocul şi plăcerile sub ceruri variate. Privirea, adesea batjocoritoare şi obraznică, ar fi părut necinstită şi grosolană la oricare alt bărbat, dar el era Clyde Armstrong şi deci i se iertau toate.

— Joyce, murmură el, n-ai un pic de prietenie pentru mine ?

— Ba da, zise ea, încercând să răspundă simplu, la o întrebare în care pâlpâia focul. O ştii prea bine.

Ochii lui Clyde, ochii cei mai întunecoşi, cei mai profunzi pe care Joyce îi văzuse vreodată, se fixară asupra ei.

— Permite-mi să revin la întrebarea mea. Mai la urma urmei, prietenie este un cuvânt întâlnit în vocabularul sufletelor timide. Ingăduie-mi să-l înlocuiesc prin *dragoste*.

Privirea sa batjocoritoare se fixă asupra ei. El râse scurt, apoi adăugă cu o voce insinuantă :

— Când am încercat să te îmbrăţişez acum câteva zile, nici prin gând nu ţi-a trecut să protestezi...
Ea simţi cum i se urcă sângele în obraji.
— Era un gest urât din partea ta, zise ea.
Clyde râse încet, plin de încredere.
— N-am vrut să' te jignesc, draga mea. De când există lumea, femeile cele mai bune au, iubit pe bărbaţii cei mai răi. Şi, la drept vorbind, eu nu suint chiar atât de rău. Defectul meu cel mai mare este de a fi o fiinţă. umană.
Servirea ceaiului aduse de la sine o oarecare destin^ dere.
în timp ce Joyce turna licoarea aurie în ceştile de porţelan, simţi cum o pândea privirea amuzată a lui Clyde şi fu exasperată descoperind cum îi tremură mâna.
— Lămâie sau lapte ? întrebă ea cu răceală.
în timp ce-i întindea ceaşca, ea se gândi fulgerător la atitudinea pe oare trebuia s-o adopte. Mânie ? Nu, era mai bine să aibă cu el o explicaţie pentru a găsi o soluţie.
— Clyde...
— Sunt numai urechi, delicioasă prietenă.
— Atunci, ia loc şi ascultă-mă.
El se supuse cu un aer batjocoritor.
— Să fim cuminţi, Clyde.
—■ Pentru ce ? Viaţa este prea scurtă. Pentru ce să fim cuminţi când ar fi mult mai agreabil să fim romantici ?
— Bine. Atunci, vom spune : să fim cinstiţi. Putem fi romantici şi cinstiţi totodată, nu-i aşa ?
— Mă îndoiesc. Cinstea din romane nu-i de fapt decât timiditate.
—r N-am putea totuşi să. încercăm ? Mă gândesc la Duncan. Cred că ştii,
— Ştiu.
El îşi sorbea ceaiul, supărat foc.
— Există întotdeauna un Duncan de-a curmezişul drumului.

— Dar îl iubesc, Clyde.

— Mulţumesc. Asta înţelegi prin cinste §i romantism ?

— Suntem în faţa faptelor.

— Nu, din moment ce susţii că-l iubeşti pe Duncan. După părerea mea, îţi faci numai datoria, şi datoria este una din cele mai meschine inovaţii moderne.

— Numeşte-o cum vrei. Eu îl iubesc pe Duncan şi vreau să fiu sinceră cu el.

— Eşti sinceră oare şi cu tine însăţi ?

Ea rămase puţin pe gânduri înainte de a răspunde.

— Eu nu pot să fiu sinceră faţă de mine însămi şi de aceea ţin să fiu sinceră cu Duncan.

El zâmbi batjocoritor.

— O femeie care este atât de sinceră cu soţul ei îşi poate permite prietenia unui bărbat sau un flirt ?

— Ascultă, Clyde, doresc ca să mă înţelegi. Atunci când m-am măritat cu Duncan, m-am înţeles cu el ca fiecare din noi să avem prietenii noştri personali, să trăim după gusturile noastre şi să ne păstrăm libertatea... bineînţeles până la o anumită limită. I-am promis lui Duncan să-i fiu devotată, iubitoare şi credincioasă. •Asta-i tot ce i-am promis şi tot ce aşteaptă el de la mine.

— Chiar în cazul acesta, cred că i-ai promis prea mult. Era foarte bine să-i promiţi devotament şi iubire, care sunt nişte termeni elastici. Dar fidelilbaibe ?- Aceasta implică un efort incompatibil cu natura umană.

— I-am promis, Clyde, şi sunt hotărâtă să fiu o soţie bună pentru Duncan.

— Un moment el privi cu un aer batjocoritor faţa trandafirie a tinerei femei care se aşezase pe un scaun şi înclina gânditoare capul. în sfârşit, el veni să se plaseze în spatele ei şi se aplecă deasupra părului ei strălucitor cu reflexe de aramă. Orice urmă de batjocură dispăruse de pe buzele sale, ochii săi aveau o lucire de emoţie.Ai învins... murmură el.

Ea se înălţă şi întoarse capul.

— Ce vrei să spui ?

Clyde râse amarnic.

— Te iubesc, Joyce. Nu fi atât de sceptică. Prea adesea m-am jucat cu focul; de această dată, flăcările m-au atins şi pe mine. Este pentru prima oară când înţeleg şi eu ce înseamnă dragostea: Cel puţin odată în viaţa mea vreau să mă comport cinstit. Vreau – râsul său deveni răguşit, – vreau să fiu romantic şi cinstit.

Era în vocea sa un freamăt care o mişcă adânc.

— Mulţumesc, Clyde, zise ea, vom continua să rămânem prieteni.

— Da... pentru totdeauna.

Vocea sa eră profuncjă şi joasă. El făcu câţiva paşi şi îşi aprinse o ţigară. Ea văzu efortul care-i contracta faţa sa bronzată.

— Cred că voi pleca pentru câtva timp, adăugă el. Aerul mării îmi va face bine, şi apoi este mult'mai uşor să fii cinstit şi romantic de la distanţă.

Deşi el îşi reluase tonul său uşor, Joyce percepu în vocea sa durerea. Trăsăturile sale se înăspriră. Ea era gata să vorbească, dar în clipa aceea uşa se deschise şi Duncan intră în salon.

WV\^\/W\AA/WWWV>^>AAAAA^AA/WW

Capitolul II

LA PIAN

— Hello, Armstrong !

Vocea lui Duncan răsună puternic ca de obicei.

— Vrei să-mi oferi o ceaşcă de ceai, dragă ? Hurd tocmai mi-a telefonat că va veni mai târziu.

Ea îl privi în timp ce turna ceaiul. Era pentru prima oară că venea să stea cu ea şi Clyde. Ce motiv îl determinase să facă acest pas ? Să-i fi fost ruşine

de gelozia pe care o arătase ? Să fi fost în acest pas o manieră de a se scuza ?

— Despre ce vorbeaţi ? se informă el. Despre teatru sau literatură ?

— Nici de una, nici de alta, zise Clyde. Spiritele noasftre au abordat chestiuni cu mult mai înainte. Sunt ca şi ameţit. Am discutat despre nişte probleme de morală.

— Probleme de morală ? repetă Duncan care păru uimit şi incredul. Acestea sunt problemele pe oare vi le inspiră o biată ceşcuţă de ceai ?

— Nu cred că ceaiul să fi avuţ vreo vină. Inspiraţia venea de mai departe. Dă-ne şi părerea ta, Forbes. Vorbeam despre ceea ce se numeşte cinste romantică.

— Nu prea mă pricep în chestiunea aceasta. îl voi întreba pe Hurd. El îmi rezolvă cele mai grele probleme. Cinste romantică ? Hm... problema îmi pare oare- Cuin himerică.

— În acest caz, zise Clyde aruncând o privire pe furiş spre Joyoe; nei suntem himerici. Sper că această himeră nu se va prelungi...

El izbucni într-un hohot de râs şi discuţia devie aproape imediat. Mai vorbiră câteva clipe, apoi Duncan se scuză, amintind – că-l aştepta pe Hurd dintr-un .moment în altul. Uşa cea grea se închise în urma lui.

— Nu prea îmi place tipul de Hurd, remarcă Clyde. Regret că soţul tău este amestecat în afaceri cu el. Este un ticălos.

— Vrei să spui că este necinstit ?

— Mai mult încă, este un hoţ, un excroc de cea mai josnică speţă. Ar trebui cineva să-l pună în gardă pe soţul tău.

— Pentru ce nu-i vorbeşti chiar tu, Clyde ?

— Bine, îi voi vorbi. Dar nu astăzi. Pentru moment vreau să-mi cruţ gândul de lucrurile serioase.

El scoase din buzunar un rulou subţire de hârtie.

— N-ai vrea, adăugă el, să încercăm să descifrăm aceasta împreună ?

Desfăcu ruloul care era manuscrisul unei bucăţi de muzică. El era un om cu talente variate şi câteodată se amuza să compună bucăţi de muzică pe care le aducea întotdeauna lui Joyce ca să le descifreze la pian.

— Pare să fie grozav de complicat, remarcă ea, parcurgând dintr-o privire măsurile scrise.

— Să încercăm, totuşi, insistă el. Mi-e teamă că voi avea multe de modificat.

Ea merse la pian, cântă câteva măsuri şovăind, apoi continuă cu mai multă hotărâre. în picioare, în spaitele ei, şi citind notele pe deasupra umerilor tinerei femei, Clyde cânitoă cu vocea sa puternică de tenor, urmat de acompaniamentul încă nesigur al pianului.într-adevăr, bucata plină de triluri şi de tremoluri era foarte grea. La lin moment dat, ea se opri brusc.

— Masacrez bucata, mărturisi Joyce. Fortissimo-ul ejşte deasupra puterilor mele. Imită o furtună, nu-i aşa ?

— O furtună cu tunete. O interpretezi splendid. Să mai încercăm o dată.

El întoarse paginile şi muzica reîncepu. De data aceasta, merse ceva mai bine şi ea se încăpaţână s-o ducă până la sfârşit. *

— E minunată ! declară ea. O bucată minunată şi majestoasă. O capodoperă, Clyde, deşi am masacrat-o pe ici pe colo.

— Nu spune prostii. Este o bucată foarte grea. O vom relua cu altă ocazie.

El strânse foile şi le băgă în buzunarul său. Ea se ridică de pe taburet, făcu câţiva paşi şi se opri.

— Clyde, n-ai remarcat nimic particular în timp ce eram la pian ?

— Nu, nimic.

Ea încruntă din sprâncene.

— N-ai auzit un sunet curios, exact înainte de for- tissimo ?

El clătină capul, privind-o cu uimire.

— Ah ! murmură ea, nu sunt sigură că am auzit cu adevărat ceva. M-a cuprins nu ştiu de ce o senzaţie foarte bizară.

— Ce fel de senzaţie ?

— N-aş putea să-ţi spun. Ceva îngrozitor.

Cu sprâncenele încruntate, el o privea cu atenţie.

— Spui că era un sunet ?

— Nu ştiu dacă era un sunet sau numai o impresie stranie. Mi se părea că vine din direcţia... aceea.

Ea arătă spre uşa dublă. El o privi uşor alarmat.

— Dar uşa era închisă !...

Ea se înfioră nervoasă.

— Clyde, am o senzaţie curioasă. Mi se pare că i s-a întâmplat ceva lui Dunoan. Sunt aproape sigură că am auzit vocea lui Duncan. Era ca un ţipăt scurt de groază.

— Un strigăt de groază ? Imposibil. Discuţia noastră asupra problemelor morale te-a enervat. Ai face bine să iei loc pe un scaun şi să te odihneşti un pic.

El apropie un fotoliu, dar ea clătină capul; privirea ei era fixată asupra uşii.

— Clyde, aş dori să te duci să vezi.

—" Probabil că- soţul tău şi cu Hurd sunt în conferinţă. N-aş dori să-i deranjez.

— Te rog... – Ea duse mâna la gât şi se înfioră.

— Te rog, du-te şi vezi.

— Bine, bine, glumi el, trebuie să cedez capriciilor unei frumuseţi, mai ales când te roagă.

Armstrong se îndreptă spre uşă, în timp ce ea îşi apăsă mâna pe inimă. Uşa se deschise şi Clyde făcu câţiva paşi înainte, apoi se opri. Corpul său se întţepeni.

Mai făcu câţiva paşi, apoi se întoarse. Joyce îl urmase.

— Opreşte-te, fetiţo, murmură el cu o voce înăbuşită. Este groaznic, dar trebuie să fii tare. Soţul tău...

El privi faţa-i contractată şi vocea i se frânse. Timp de o clipită, ea semănă cu o statuie de piatră. Apoi, fără un strigăt, se prăbuşi în braţele lui Clyde. El o transportă încetişor în salon.Capitolul III

ALIBIUL

Ca' răspuns la chemarea telefonică a lui Clyde, locotenentul Joseph Delmar, care sosi imediat, făcu dovadă chiar de la început a unei uimitoare personalităţi. Clyde nu avusese niciodată un respect

prea mare pentru poliţişti şi fu uimit când văzu că acesta era îmbrăcat cu un gust remarcabil. într-adevăr, poliţistul purta o floare la butonieră şi se exprima ca un om cultivat. Avea trăsături foarte nete, o mustaţă neagră tăiată scurt, ochii săi inteligenţi, albaştri păreau că acordă interesul cel mai profund până şi celor mai mici lucruri.

Deoarece se înserase, Clyde aprinse lumina în salon. Uşile mari capitonate erau închise. Ei erau singuri; Joyce. fusese transportată în camera ei şi încredinţată îngrijifilor unui medic.

— Presupun că doriţi să vedeţi imediat corpul ? – sugeră Clyde Armstrong.

Ca prieten al familiei,, el îşi asumase sarcina de a ajuta autorităţile în această primă anchetă,

— Oh ! nu, nimic nu ne grăbeşte ! Luaţi loc şi să vorbim.

Clyde oferi ţigări; locotenentul acceptă una.

— Frumoasă încăpere, observă el, lăsând să-i rătăcească privirea asupra mobilelor. De obicei, interioarele oamenilor bogaţi mă copleşesc. Prea multă strălucire şi nifci un pic de gust. Nici nu pot resfira. Acum, Mr. Armstrong, aş dori să-mi spuneţi tot ce s-a întâmplat până în clipa când aţi descoperit corpul ?

— Mi-e teamă că nu prea voi avea ce să vă spun.

— La ce oră aţi sosit aci ?

— Puţin după ora patru. Aveam obiceiul să viu să iau din când în când ceaiul la familia Forbes.

— Plăcut obicei. Presupun că era un ceai în doi, nu-i aşa ?

— De regulă generală, da-. Forbes era foarte rar de faţă. Cândva, am avut impresia că nu mă prea agrea.

— Adevărat ? Probabil că luaţi ceaiul... prea des. Şi-a manifestat vreodată neplăcerea sa de vreo manieră oarecare ?

— Nu. A fost totdeauna politicos cu mine.

— Bine. Să continuăm. Presupun că d-ta şi d-na Forbes obişnuiaţi să discutaţi foarte agreabil în jurul acestor ceşti de ceai ?

— Astăzi am avut o discuţie foarte interesantă.

— Discuţiile de la ceai iau câteodată o întorsătură foarte intimă. Presupun că Mrs. Forbes este tânără, frumoasă şi veselă.

— Fără insinuări, vă rog.

Clyde vorbea zâmbind, dar vocea sa era seacă.

— Dacă nu renunţaţi la aceste glume, voi fi foarte satisfăcut să vă dau pe uşă afară.

— Pedeapsa va fi meritată, zise Delmar cu simpatie. Am învăţat cândva că maniera cea mai rapidă de a obţine informaţiuni de la un bărbat este să-i provoci mânia. D-ta mi-ai spus **Ceea** ce doream să ştiu.

Faţa lui Clyde se posomori, dar aproape imediat un zâmbet îi lumină obrazul.

— Ei bine, aceasta fiind situaţia, ţin să vă mai adaug un amănunt: sunt momente cînd francheţea este indi-

6cată. Am un flirt) cu Joyce Forbes. La început, i-am făcut curte, dar ea mi-a respins cu hotărâre toate avansurile mele. Până astăzi, am considerat toate acestea ca o simplă cochetărie. Eu nu sunt un sfânt şi este greu unui om ca mine să poată înţelege o femeie cinstită ca Mrs. Forbes. .

— Da. Şi azi după amiază, la o ceaşcă de „Oe-ai, ai avut o revelaţie ?

—Perfect, revelaţia sufletului unei femei sincere. Am hotărât să rămânem buni prieteni şi nimic mai mult. Am promis d-nei Forbes că, în viitor, purtarea mea faţă de ea va fi ireproşabilă.

— Minunat. Apreciez sentimentele d-tale, Mr. Arm- strong.

O sclipire fugară se aprinse în ochii locotenentului.

— Şi atunci, aţi făout debutul în această purtare ireproşabilă, asasinându-l pe Mr. Forbes.

— Cum ?...

Clyde sări brusc de pe scaun, dar se aşează aproape imediat.

— După cum văd, d-voastră detectivii aveţi nişte glume imposibile.

— Sunt necesare. Viaţa noastră ar deveni grozav de monotonă fără ele. Nu discutăm nici măcar de cinci minute şi mi-aţi procurat cel mai puternic motiv pentru a-l ucide pe Mr. Forbes.

— Cum asta ?

— Aţi recunoscut doar că aţi flirtat cu Mrs. Forbes. înlăturând soţul din cale... Mă înţelegeţi ?

.— Perfect, zise Clyde sec.

încruntarea sprâncenelor sale evidenţia că Delmar mersese prea departe cu glumele sale.

— Mi-e teamă totuşi că veţi fi obligat să-l căutaţi pe asasin aiurea.

— Dacă va fi nevoie, fiţi sigur că o voi face. Aşadar, aţi încheiat un fel de pact cu Mrs. Forbes. Ce s-a întâmplat după aceea ?

— Mr. Forbes a venit şi el în salon.

— Nu era contrar obiceiului său ?

— Ba da.

-— N-aţi remarcat nimic special în maniera sa de a fi?

— Părea că făcea un efort pentru a se arăta prietenos cu mine. Poate să fi fost şi o simplă închipuire. După câteva minute, s-a înapoiat în bibliotecă, deoarece aştepta un domn pe numele de Hurd.

' – Trueman Hurd ?

— Exact. Era amestecat cai Forbes în nişte afaceri.

Delmar îşi notă ceva în carneţelul său.

— Şi după aceea l-aţi mai revăzut în viaţă pe Mr. Forbes ?

— L-am văzut viu pentru ultima oară atunci când ne-a părăsit, pentru a se înapoia în bibliotecă.

— V-aş ruga să-mi spuneţi exact ce oră era atunci ? Vă puteţi aminti ?

Clyde îşi încordă memoria.

— N-aş putea să vă spun ora decât cu aproximaţie. Probabil să fi fost patru şi jumătate.

Delmar mai notă ceva în carneţel.

— Aşadar, la ora patru şi jumătate, Mr. Forbes mai trăia încă. Presupun că aţi reluat atunci conversaţia cu Mrs. Forbes?

— Da, dar am abandonat subiectul. Chestia era definitiv aranjată. Permite-mi să-mi amintesc. Ahl da, i-am atras atenţia d-nei Forbes că ar trebui să-l împiedice pe Forbes să facă afaceri cu un om de teapa lui Hurd. D-na Forbes mi-a spus să-i vorbesc chiar eu şi i-am promis că o voi face. Apoi, ne-am instalat la pian pentru a cânta o bucată pe care am compus-o ieri seară. Sunt un compozitor amator. Eu am cântat, iar Mrs. Forbes m-a acompaniat. Aceasta ne-a ocupat până în clipa când...

— Un moment, Mr. Armstrong. Aveaţi obiceiul să aduceţi compoziţiile d-voastră d-nei Forbes şi să le cântaţi împreună ?

— Da. Am făcut acest lucru ades. Bucata aceasta de muzică era cu mult mai pretenţioasă ca toate celelalte. Până acum nu atacasem acest gen.

— Care era titlul compoziţiei ?

— Am inititulat-o : *Regina furtunii.*

— Conchid că era o byoată tumultuoasă. Prin urmare, d-voastră aţi cântat, iar Mrs. Forbes vă acompania la pian. Cât timp a durat aceasta ?

— Aproximativ cincisprezece sau douăzeci de minute. Muzica fiind oarecum complicată, am reluat-o de două ori de la capăt.

— Dar a doua oară, aţi putut executa bucata fără nici o oprire ?

— Da. Am remarcat că Mrs. Forbes era oarecum preocupată, dar n-am acordat nici o importanţă acestui fapt. Când a părăsit pianul, purtarea ei deveni bizară. Privea mereu spre uşa bibliotecii şi m-a întrebat dacă n-am auzit un sunet curios, exact înainte de sfârşitul bucăţii.

— Interesant! Şi atunci, d-ta ce ai făcut ?

— Mrs. Forbes insistla mult să; mă duc în bibliotecă să văd dacă nu s-a întâmplat ceva. Pentru a-i satisface capriciul, am trecut în bibliotecă. L-am văzut pe Mr. Forbes zăcând în fotoliu, cu capul prăbuşit înainte pe birou, având o mică rană la tâmplă. Nu mi-a trebuit prea mult ca să mă conving că era mort de-a binelea. Tocmai, în acel moment, îmi dădui seama .că Mrs. Forbes mă urmase. I s-a făcut rău şi am dus-o la o canapea. Am sunat după un servitor. Apoi m-am înapoiat în bibliotecă şi telefonai poliţiei. Asta-i tot ce vă pot spune.

Ochii albaştri ai lui Delmar se fixară asupra uşilor bibliotecii.

— Vom vizita biblioteca peste o clipă, zise el. Reţin din ceea ce mi-aţi spus că asasinatul a avut loc în timp ce executaţi compoziţia la pian. Sper că n-aţi părăsit-o nici un momenit pe Mrs. Forbes ?

— Nici o clipă, domnule locotenent.

Privirea lui Delmar se fixă asupra lui Clyde.

— Minunat alifoiu, remarcă el| glumind.

— Exaict, – vocea lui Clyde era răguşită. În circumstanţele actuale, este bine veniit, dacă nu chiar necesar, să pot prezenta un allliibiu.

Privirea lui Delmar rătăci din nou prin odaie.

*— N-aţi mai văzut pe nimeni în bibliotecă atunci când l-aţi descoperit pe Mr. Forbesmort la biroul său ?
— Nu, dar nici n-am avut prezenţa de spirit să mă preocup de aceasta.
— Din cîte ştiţi, Hurd a venit la întâlnire ?
— N-aş putea să vă spun. Poate că â venit şi a plecat.
— N-ar fi- exclus.
Locotenentul rămase un pic pe gânduri.
— Mr. Armstrong, n-aţi vrea să-mi arătaţi şi mie compoziţia dvs ?
Puţin mirat, Clyde scoase ruloul din buzunar şi îl întinse.
Delmar îl parcurse cu privirea, clătinând capul de la dreapta spre stânga.
— Văd că preferaţi clasicii, zise el.
Clyde îl privi cu uimire.
— Eşti cunoscător în ale muzicii, d-le locotenent ?
— Oh! îmi place arta. Visul meu a fost să fiu pictor. Destinul a voit însă' să mă fac detectiv. Hm !.., Prea multe pasagii „fortissimo”. Este o compoziţie cam zgomotoasă. Probabil că aţi făcut un adevărat vacarm la pian. Şi, în acest interval, Mr. Forbes a fost asasinat.
Clyde îi aruncă o privire rapidă, dar expresia locotenentului era surâzătoare. Ochii săi continuau să parcurgă compoziţia.
— Sunt câteva pasagii care ar acoperi uşor un foc de armă sau un strigăt de spaimă, zise el.
— Mă bănuiţi cumva că m-am asociat cu asasinul ?
— Meseria mea mă obligă să bănuiesc pe oricine. Parcă mi-aţi spus chiar d-voaştră că aţi compus această bucată de muzică, cu o seară înainte ?
-— Ba da. Am avut o inspiraţie bruscă şi am încercat s-o aştern pe hârtie.
— Probabil că aţi stat noaptea târziu ?, replică celălalt, zâmbind.
El făcu gestul să înapoieze ruloul, apoi se răzgândi.

— V-aş ruga să-mi lăsaţi mie bucata pentru câteva zile, zise el.Sunt contrariat din motive pur sentimentale, domnule locotenent. Cântecul acesta marchează o zi din viaţa mea.*

— Din cauza morţii lui Forbes ?

— Nu, mă refer la aventura mea de romantic cinstit.

— Cinste – romantică?... foarte" bişară"împerechere ! Ah ! da, vă înţeleg. Acum să aruncăm o privire şi în bibliotecă.

El înapoie ruloul lui Clyde şi amândoi • trecură de cealaltă parte a uşii-turnante.Capitolul IV

AL DOILEA PAHAR

Clyde întoarse comutatorul electric de lângă uşă şi lumina se revărsă asupra unei scene de un realism îngrozitor.

Odaia era lungă şi îngustă cu rafturile încărcate de cărţi. Pe ici-colo, se vedeau câteva tablouri atârnate de nişte panouri elegante. Un birou masiv din lemn de nuc se afla în, mijloc, lângă cele două ferestre uriaşe care dădeau spre Park Avenue.

Delmar se opri după câţiva paşi şi aruncă o privire curioasă asupra zidurilor. Nu părea deloc grăbit să se apropie de forma nemişcată de la birou.

— Forbes trebuie să fi fost un cititor pasionat, remarcă el.

— Mai curând un cumpărător pasionat, corectă Clyde. Era veşnic sâcâit de reprezentanţii colecţiilor de lux. Metoda sa de a se debarasa de ei era să cumpere tot ce i se oferea.

Locotenentul se apropie -de un perete pentru a privi mai bine tabloul unui' gentilom cu înfăţişarea încruntată care purta în jurul gâtului o podoabă de dantelă.

— Câte crime nu s-au comis în numele lui Van Dyck ? murmură el.

Clyde îl privi cu yn amestec de surpriză şi de respect.

— Da, pot spune că firea încrezătoare a lui Forbes îl expunea deseori să fie înşelat.

Delmar studia desenele covorului în timp ce se-apro- pia de birou. În sfârşit, el ridică privirea asupra formei imobile. Corpul parcă se prăbuşise, iar capul se odihnea pe sugativă.' Un braţ era întins deasupra biroului, iar degetele păreau că vor să spuie ceva. Tâmpla stângă prezenta o pată de o culoare închisă care se întindea de-a lungul obrazului într-o dâră purpurie.

— Drept în cap, murmură Delmar. Asasinul trebuie să fie un ochitor de prima clasă. Nici o urmă de armă ?

Trase un sertar, apoî cercetă în jurul biroului, dar nu descoperi nici o armă.

— Perfect. Aceasta exclude ipoteza unei sinucideri. Sunt sigur că expertiza medicală va pune diagnosticul că moartea a fost instantanee. Dacă s-ar fi împuşcat singur, arma ar fi scăpat din mâna lui Forbes chiar în locul unde s-a prăbuşit.

El se dădu cu câţiva paşi înapoi, luă un bloc şi un creion din buzunarul său, examină scena şi începu s-o schiţeze prin câteva trăsături repezi. Privindu-l, Clyde nu-şi mai revenea din uimire. O reproducere exactă a odăii, indicând în special poziţia cadavrului, apăru în curând pe hârtie.

— Ce abilitate ! remarcă el. Nu ştiam că poliţiştii sunt atât de talentaţi. Ai făcut totul mai real decît viaţa... mai bine zis decât moartea, rectifică el, după ce aruncă o privire cadavrului.

Delmar smulse schiţa din bloc şi o băgă în buzunar.

— îmi poate folosi cândva, zise el scont.

Se apropie apoi de una din ferestre, o deschise şi privi în stradă.

— **Oam la al şaisprezecelea etaj, nu-i aşa ?**

— Al optsprezecelea. Ne aflăm într-un duplex apartament, cuprinzând o parte în etajul al optsprezecelea, iar cealaltă în etajul al nouăsprezecelea.

Delmar se îndreptă spre uşa care răspundea spre un hol uriaş, unde se aflau ascensorul şi o scară monumentală.

— Magnific apartament, constată el.

— Este cel mai frumos apartament din Park-Avenue. După cum ştiţi, Forbes era multimilionar.

— Şi, bineînţeles, zise locotenentul aruncând o privire fugară lui Clyde, Mrs. Forbes va moşteni toate aceste milioane ? .

Clyde zâmbi la rîndul său.

— Iarăşi aţi descoperit vreo urmă, domnule locotenent ?

— Ceea ce aş dori să ştiu, fără să vă răspund la întrebarea dvs., este dacă Hurd a venit sau nu azi după amiază. Probabil că cei de jos ne vor putea informa mai bine.

El se înapoie la birou şi vorbi la telefon. După aceea agăţă receptorul şi se întoarse spre Clyde.

— Portarul mi-a răspuns că Forbes n-a primit nici o vizită azi după amiază. Dar asta nu dovedeşte nimic. Un vizitator putea să se apropie fără să se anunţe. În acest caz, un lucru pare sigur vizitatorul avea motive bine întemeiate pentru a intra fără a fi văzut.

— Motivul de a fi venit astfel nu era decât gândul ca să-l asasineze pe Forbes.

— Poate. Te cam grăbeşti cu concluziile, d-le Arm- strong. În primul rând, trebuie să stabilim identitatea vizitatorului.

—■ Remarc că şi concluziile „d-tale sunt cam grăbite, domnule locotenent. Nici nu ştim dacă a venit cineva.

— Oh ! sunt sigur că Mrs, Forbes a avut o vizită.

Clyde, ridicând capul, întâlni privirea „„suavă şi pătrunzătoare a locotenentului.

— Mă întreb, zise Delmar cu amabilitate, pentru ce nu vrei să fii sincer cu mine ? Pentru ce pretinzi că n-ai văzut aceasta ?

— Ce anume ?

— Un micuţ obiect care dovedeşte cu tărie că Forbes a primit o vizită. Pentru ce această disimulare ? •

— Hotărât, domnule locotenent, zise Clyde puţin enervat, habar n-am la ce anume faci aluzie.

Ochii lui Delmar avură o privire plină de reproş batjocoritor.

— Nu prea este natural ca un om să bea din două pahare.

— Ah ! exclamă Clyde râzând.

Privirea sa se fixă pe două -păhărele. care şg_ aflau pe birou şi în fundul cărora se mai afla un rest mic de lichid.

— Ce stupid sunt! Da, remarcasem şi eu aceasta, dar nu i-am acordat nici o importanţă.

Poliţistul apropie unul din pahare de nările sale.

— Madera, zise el scurt.

— Dumnezeule, sunteţi cunoscător şi în vinuri ?

• – V-am mai spus doar că mă amuz cu multe lucruri. Forbes avea o pivniţă bună cu vinuri ?

— Avea o cantitate oarecare de Madera de care era foarte mândru. Îi plăcea să ţină în bibliotecă o sticlă cu care obişnuia să-şi trateze din când în când musafirii.

Delmar deschise micul bufet, scoase sticla, studie eticheta, apoi o puse la loc. Privirea sa afabilă, dar inchizitorială, se întoarse spre faţa lui Clyde.

— Aşadar, ai văzut cele două păhărele şi nu le-ai acordat nici o importanţă. Ştii că acţionezi ca un om cu conştiinţa tulburată ?

Clyde roşi, dar surâsul lui Delmar era dezarmant.

— Veţi ajunge încetul cu încetul la concluzia că şi sfinţii sunt vinovaţi, domnule locotenent.

— Foarte greu. N-am vrut să insinuez că ai fi vinovat, d-le Armstrong. Purtarea d-tale îmi dovedeşte pur şi simplu ceea ce am mai observat şi cu- alte ocazii, şi anume că într-un caz de asasinat anumiţi oameni fac să iasă la iveală anumite tendinţe de anormalitate. Fie că sunt sau nu vinovaţi, ei se comportă de o manieră curioasă şi inexplicabilă. Până una alta am ajuns la o concluzie sigură şi anume că Forbes a primit vizita unui prieten, deoarece l-a servit cu un păhărel de Madera.

— Şi mai ştim că-l aştepta pe Trueman Hurd.

« – Da, dar Hurd a venit oare ? Sau l-a vizitat un altul ? Iată ceea ce „aş dori să aflu. Poate că acestea ne vor putea spune ceva mai mult.

Ridică cele două pahare de vin în zare şi le inspectă îndeaproape. O sclipire de uimire trecu prin ochii săi albaştri. îşi scoase lupa din buzunar şi-şi continuă studiul.

— Curios, murmură el, depunând paharele. Nimeni nu poate să se atingă de un pahar fără a lăsa amprentele degetelor sale. Pe unul din pahare se văd amprente digitale, dar al doilea este absolut curat.

Clyde privi gânditor cele două pahare.

— Asasinul l-a şters după ce a băut, sugeră el.

— Posibil. Dar, pentru moment, am putea presupune că paharul cu amprente este acela al lui Forbes, şi că asasinul său," după comiterea crimei l-a şters pe al său. Remarcabilă prudenţă !

Deschise din nou micul bufet, scoase sticlă de Ma- dera şi alte două pahare.

— O picătură din acest faimos Madera este exact ceea ce ne trebpie. Vrei să ciocneşti un' păhărel cu mine ?

— Nu, mulţumesc. Găsesc că vinul stimulează facultăţile emotive în detrimentul creierului.

Delmar îşi turnă o cantitate moderată în pahar şi îl degustă încetişor, fixând mereu asupra lui Clyde privirea sa zâmbitoare.

— Şi crezi că ia cazul de faţă este nevoie de un creier limpede ? Sunt de cu totul altă părere. Vinul nu-mi tulbură nici creierul şi mai puţin simţurile emotive. Satisface doar cerul gurii mele.

îşi termină de băut păhărelul, apoi închise totul în bufet. Fără nici un scop aparent, se plimbă prin odaie şi se opri brusc în faţa unei glastre cu flori aşezată la fereastră. Aplecat deasupra, el o mirosi.

— Madera ! zise el. Cineva a stropit această plantă cu Madera. Este aproape un sacrilegiu !

El se ridică şi întâlni privirea atentă a lui Clyde.

Cine să fi făcut aceasta ?
continuă el. Să-l fi vărsat
vizitatorul pe furiş, nevoind
să-l ofenseze pe Forbes ?
După cum vezi, Mr.
Armstrong, progresăm

— .Progresăm ? Eu nu văd nici o semnificaţie în faptul că vizitatorul lui Forbes nu şi-a băut vinul.

— Da, dar în schimb ne dă o indicaţie asupra caracterului său. Ne spune că era un om care nu dorea să-şi stimuleze facultăţile sale emotive în dauna creierului.

— Ah !... tresări Clyde la început, „dar apojT”zâmbi cât se poate de natural. O nouă săgeată la adresa mea, domnule locotenent ?... După cum am mai spus, şi un sfânt ar trebui să se recunoască vinovat.

Un moment, privirea amuzată a lui Delmar se fixă pe faţa interlocutorului său. În sfârşit, el îşi consultă ceasul.

Aş fi dorit ca expertul medical să se fi grăbit ceva mai mult. Totuşi, până una alta, am culeş câteva informaţii destul de importante. Forbes n-a bănuit nici o clipă intenţiile vizitatorului său.

Clyde îl aprobă printr-un gest.

— Da, văd punctul d-tale de vedere. Ucigaşul trebuie să fi tras asupra lui pe neaşteptate. Dacă Forbes ar fi fost conştient de primejdie, n-ar fi rămas liniştit pe loc.

— Exact. !Mă întreb acum din care parte a tras ucigaşul ? El a tras de la vreo trei paşi depărtare, altfel s-ar fi zărit urme de praf de puşcă în jurul rănii.

El îşi schimbă locul de mai multe ori în faţa biroului, considerând corpul sub unghiuri variate.

— Asasinul a tras de aici, continuă el, arătând un scaun lângă micul bufet. Dar era oare aşezat în momentul când a tras ? După glontele pe care l-a primit în tâmpla stângă, trag concluzia că victima privea mai curând spre perete d^cât spre vizitatorul său. Bineînţeles că asasinul putea şi să se deplaseze puţin... În acest caz...

Vocea sa se frânse brusc. El privea braţul îndepărtat şi degetele întinse care dădeau impresia că Forbes voise să apuce ceva înainte de a muri. Ochii săi se micşorară, dar nu zise nimic şi, o clipă după aceea, fixa un punct din centrul biroului, lângă capul cadavrului care se odihnea pe sugativă.

— Curios ! murmură el, şi expresia sa arăta că zărise ceva" interesant.

Clyde văzu imediat despre ce era vorba. La prima vedere, părea un lucru fără importanţă. Un toc căzuse între capul victimei şi călimară. Pe birou se mai zărea şi o pată de cerneală uscată.

— Din tot ce ne înconjoară, Forbes părea a fi un om ordonat. Deci, său voia să pună tocul la loc, de la depărtare, sau i-a scăpat din mână cu destulă putere pentru a împrăştia cerneala pe sugativă.

Clyde privi gânditor pata de cerneală uscată, apoi braţul întins. Observă că era braţul stâng, celălalt fiind prins între corp şi birou.

— S-ar zice, spuse el, că tocmai scria, când l-a atins glontele. Tocul i-a scăpat din mână, când l-a nimerit glonţele.

— Posibil. În acest caz, ar fi interesant să vedem ce scria. Poate vom descoperi ceva.

Tot vorbind, Delmar trecu de cealaltă part6 a biroului. Cu mii de precauţiuni, el ridică puţin capul cadavrului, descoperind o foaie de hârtie înainte de a lăsa să recadă capul în poziţia sa primitivă.

în picioare, Clyde urmărea cu atenţie fiecare gest al detectivului. Probabil că din cauza solemnităţii momentului i se întunecase faţa.

în sfârşit, vor putea afla gândurile care-l frământau pe Forbes în momentul când asasinul îi zburase creierii.Capitolul V

BRAŢUL ÎNTINS

Cu o încetineală exasperantă, Delmiar • apropia hârtia de luimină, examinând filigrama şi marca.

— Este o scrisoare personală neisprăvită, zise el. Doar câteva rânduri şi o mare pată de cerneală.

El citi cu voce tare :

Scumpa mea miss Tracy,

Am plăcerea să-ţi trimit alăturat un cec de cinci sute dolari. Cunoşti motivul pentru care îţi trimit aceşti bani şi contez că...

Delmar lăsă să cadă scrisoarea pe birou şi rămase tăcut, cu o cută adâncă în colţul gurii. Uitându-se peste umărul locotenentului, Clyde văzu că restul era ilizibil.

— Ce ne spun toate acestea ? murmură Delmar.

— Un singur lucru, şi anume că Forbes a fost întrerupt din scris de glontele ucigaşului.

Delmar nu păru absolut convins.

— Posibil, dar nu sigur. Poate că a fost întrerupt de sosirea ucigaşului. Dar atunci ce caută pata aceasta de' cerneală ? Da,'- cred- că ai dreptate. Pata aceasta a fost făcută atunci când capul şi umerii lui Forbes au căzut deasupra. Dacă s-ar fi oprit din scris la intrarea asasinului, cerneala ar fi avut timpul să se usuce. Da, ai dreptate, glontele a oprit mâna din scris.

Detectivul părea, totuşi frământat de o îndoială.

— Nu găseşti Mr. Armstrong, în toate acestea, ceva curios ?

Clyde se gândi puţin. Faţa sa se lumină brusc.

— Da. Cum a putut să scrie Forbes o asemenea scrisoare în prezenţa unui vizitator ?

— Exact. Remarc că ai stofă de detectiv în d-ta. Genul acesta de scrisori nu se prea scriu în faţa unui străin. Este prea intim, prea personal. Ce concluzii se pot tfage de aici, Mr. Armstrong ?

— Şantaj ? zise Clyde, după un moment de gândiri.

— Poate, deşi mă cam îndoiesc. Forbes spune că are plăcere de a.trimite cecul. Un şantaj nu face niciodată plăcere. Evident, poate că s-a exprimat astfel din ironie. Dar încă odată, de ce a scris în faţa unui străin ?

Clyde părea că face un efort mintal.

— Să ne fi înşelat, continuă Delmar, socotind că Forbes avea un vizitator ?... Sau...

— Sau, zise Clyde, a survenit ceva între ei, care l-a silit să scrie această scrisoare ?

Locotenentul, sprijinit în coate, medita.

— Nu-i rău, Mr. Armstrong. Ba din contra, ipoteza este foarte bună. Poate că vizitatorul a venit să-l vadă tocmai pentru ceva în legătură cu această scrisoare. Atunci de ce l-a ucis înainte de a o fi terminat ?

. – Aici este toată enigma !... Orice s-ar spune, ne va da foarte mult de furcă.

■t— Şi încă ce enigmă !... Orice s-ar spune, trebuie să ne convingem dacă scrisoarea a fost într-adevăr scrisă de. Forbes sau este un fals. Trebuie s-o găsim pe miss

Tracy şi să-l interogăm pe Trueman Hurd. Trebuie să mai găsim motivele care ar putea da loc la un şantaj. Mai trebuie să **ne** explicăm semnificaţia... El se opri brusc. Ştii **ce Vreau** să spun, nu-i aşa ?

— Habar n-am, domnule locotenent.

— Adevărat ?

Zâmbetul lui Delmar părea că se accentuează.

— Este un lucru pe care în mod natural trebuie să-l fi remarcat. Eşti sigur că nu ştii ceea ce vreau să spun ?

— Iarăşi încerci să mă convingi că eu sunt cel vinovat, d-le locotenent ?

Privirea lui Delmar era mai zâmbitoare şi mai afabilă ca oricând.

— Vorbesc de mâna stângă a lui Forbes. Ea vrea să ne arate că el a vrut să apuce ceva înainte de a muri. Tort timpul ţineai privirea aţintită asupra acelei mâijii. Totuşi n-aţi scos nici un cuvânt. Mă întreb pentru ce ?

Timp de o clipă, Clyde păru încurcat. Apoi, izbucni într-un hohot de râs.

— Când spiritul este absorbit, limba este tăcută, o ştii prea bine.

Delmar părea să cântărească explicaţia.

— Mai la urma urmii, aş putea crede această explicaţie. Mă întreb numai de ce anume spiritul d-tale este atât de absorbit. Un moment, te rog.

Se duse repede spre uşă şi ieşi în hol.

— Eşti aici, Haskins ? zise el cu voce joasă.

— Da, domnule.

Un individ slăbănog, cu mersul de pisică, ieşi de după scara care ducea la etajul superior.

— N-a mişcat nimic ?

— Nimic, domnule.

— Unde este Mc. Cardle ?

— La etajul de sus. „

— Spune-i să te înlocuiască aici. Mr. Armstrong. va pleca peste câteva minute ;[1] vreau să fie urmărit oriunde s-ar duce. Să nu-l pierzi din vedere.Am înţeles, domriUle locotenent. Afară doar dacă nu fuge cu balonul.

— Apropo... – Delmar făcu cu ochiul într-o manieră semnificativă. în buzunarul său se află un obiect oarecare, o compoziţie muzicală. Ştii că eu nu mă interesez foarte mult de muzică, Haskins.

— Da, domnule,' se strâmbă' Haskins, şi în special de această compoziţie muzicală.

— Exact. Te rog.să lucrezi cu multă băgare de seamă. Nu-i nevoie de maniere urâte.

Haskins făcu un semn că a înţeles şi Delmar se îna- poie în bibliotecă. Clyde stătea în picioare lângă birou, fumând o ţigară, în timp ce cu sprâncenele încruntate, contempla braţul stâng.

— Ai găsit răspunsul ? se informă Delmar. Ce voia să atingă Forbes ?

— Mi-e teamă că n-arri să te pot ajuta, domnule locotenent. Foarte grea chestiune. Poate că Forbes a lansat braţul stâng aproape în aceeaşi clipă în care-i scăpa tocul din mâna dreaptă. Aceasta dovedeşte... Nu, aceasta nu dovedeşte nimic...

— Oh ! mi-ai fost de mare[1] ajutor, Mr. Armstrong.

— Mă ironizezi, d'-le locotenent.

— Nicidecum. Observaţiile d-tale mi-au fost de mare folos.

Ofchii albaştri ai lui Delmar zâmbeau batjocoritori.

— Şi voi mai adăuga că ceea ce n-ai vrut să-mi spui m-a luminat mai mult decât ceea ce mi-ai spus. N-aş vrea să te mai reţin aici. Dacă îmi permiţi, mâine vom relua discuţia noastră.

— Dar eu nu sunt grăbit. Dacă aş putea să vă mai ajut cu ceva...

— Nu, mulţumesc. Voi încerca să mă descurc şi singur. Bună seara, Mr. Armstrong.

— Dacă nu aveţi nimic contra, aş dori s-o văd pe Mrs. Forbes înainte de a pleca şi să mă informez de sănătatea ei.

— Vă rog să mă iertaţi, dar... nu se poqţe. încă odată, bună şeara.

Clyde îşi încruntă sprâncenele, dar îşi reveni aproape imediat.
— Foarte bine, foarte bine.
Privirea sa se opri asupra micului bufet de cristal.
— V-aş sfătui să beţi cât mai modest din Madera răposatului Forbes. Ea stimulează prea mult imaginaţia d-tale şi aşa destul de bogată.-
Cu mersul său uşor şi nepăsător, el ieşi.
Delmar îl urmări cu privirea sa zâmbitoare până când uşa se închise în urma lui.
Un băiat plăcut, zise el visător' Şi îndemânatec Voi fi dezolat să-l trimit pe scaunul electric.WWWVWWVWWWWVWWVWWWNi

Capitolul VI

SUNĂ TELEFONUL

Delmar rămase singur în bibliotecă. Medicul expert venise şi plecase, iar corpul rămăsese în impresionanta poziţie de pe birou. Delmar contempla cu atenţia încordată mâna întinsă, mângâindu-şi într-un mod mecanic floarea de la butonieră. Toate simţurile sale erau îndreptate spre soluţionarea problemei.

— Două pahare, murmură el, o scrisoare neisprăvită, o plantă stropită cu Madera... o mână întinsă... Şi, în sfârşit, cânltecul: *„Regina furtunii”.* Hm !... curioasă combinaţie.

Direcţia privirii lui Delmar arăta că din tot ce se afla în bibliotecă mâna întinsă era semnul cel mai interesant.

Pe birou soneria telefonului se făcu auzită. El avu o clipă de ezitare, păru gata să răspundă, apoi îşi schimbă gândul.- În timp ce aparatul continua să sune, deschise uşa şi trecu în hol. Mr. Cardle, care luase locul lui Has- kins lângă scară, îi ieşi în întâmpinare. Era un om gras, cu privirea pătrunzătoare.

— Totul este în regulă, Mc. Cardle ?

— Linişte ca într-o biserică, luni de dimineaţă, domnule.

— Doresc să cobori şi să dai intrucţiuni c¿”Oricine va voi să se urce în apartamentul acesta să fie lăsat să treacă fără nici o dificultate. Avertizează pe portar şi pe băiatul de la ascensor să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ai face chiar bine să rămâi jos şi să vezi dacă instrucţiunile mele sunt urmate întocmai. Spune personalului de serviciu să stea o jumătate de oră la bucătărie.

— Foarte bine, domnule.

Mc. Cardle se îndreptă spre ascensor şi Delmar se înapoie în bibliotecă. După ce parcurse cu privirea pereţii şi cărţile aliniate, ochii săi se opriră spre fundul bibliotecii, unde descoperi un placard spaţios. Inspectân- du-l, constată că o persoană putea să se ascundă foarte bine'în interior şi să aibă o vedere completă asupra bibliotecii, dacă se îngrijea să-şi facă şi o mică deschizătură. în sfârşit, el reveni spre uşa de la intrare pe care o deschise uşor. Era ca o invitaţie de a intra şi el conta că în curând va intra cineva. în aşteptare îi mai rămâneau câteva minute libere, poate chiar vreo zece. O mobilă elegantă din lemn sculptat îi atrase atenţia şi Delmar constată că ea conţinea o casă de bani. După ce îşi consultă ceasul, se duse să asculte la uşă. Totul era tăcut. Aplecându-şi din întâmplare privirea, zări chiar lângă uşă, pe covor, o grămăjoară cenuşie.

— Cenuşă de ţigară, mormăi el.

Aşadar, cineva intrând sau ieşind dia bibliotecă lăsase să cadă cenuşa ţigării sale pe jos. El o strânse cu grijă pe un capăt de hârtie şi o examină la lumina lămpii.

„Havană, îşi zise el. Nu prea am avansat cine ştie ce; există o mie de mărci de ţigări”.

Cu toate acestea, el strânse hârtia şi o băgă în buzunar. în clipa aceasta; zgomotul uşii de la ascensor îl preveni că sosea cineva. Dintr-o săritură, se ascunse în ascunzătoarea din fundul bdăii lăsând o deschizătură îngustă. Cineva se apropia. Auzi paşii care traversau holul, nişte paşi furişaţi; şi prudenţi. Delmar simţi nervii vi- brându-i. în ciuda a

doisprezece ani petrecuţi în poliţie, continua să fie foarte sensibil la apropierea dramei.

Timpul trecea. După toate aparenţele, necunoscutul şovăia. De ce ?

O mişcare întrerupse reflecţiile sale. Uşa se deschise foarte încet spre interior. Un om se furişă timid înăuntru. înaintă numai câţiva paşi, apoi se Opri şi privi în jurul său, până când întâlni cadavrul aşezat la birou.

Foarte intrigat, Delmar crăpă ceva mai mult uşiţa placardului. Omul pe care-l vedea era înalt şi slab, cu umerii încovoiaţi şi putea să aibă cincizeci şi cinci sau şaizeci de ani. Faţa era lungă şi îngustă, iar urechile, gura şi nasul păreau de mărime disproporţionată. El îşi scosese pălăria, dar îşi păstrase pardesiul şi umbrela.

Delmar putea să jure că necunoscutul nu manifestase nici o uimire atunci când privirea sa întâlnise cadavrul aşezat pe birou. Faţa sa lungă exprimase poate groaza sau teama, dar nicidecum surpriza.

Delmar crezu la început că fusese descoperit. Necunoscutul părea că priveşte drept spre deschizătura placardului. O clipă după aceea, însă, el privea în direcţia opusă, şi aceasta îi dovedi lui Delmar că necunoscutul încerca să-şi destindă nervii pentru o sarcină dificilă.

Individul se îndreptă spre mobila plasată între cele două ferestre, auzi un declic şi uşa de oţel se deschise.

în clipa aceasta, Delmar înaintă încetişor.

— Bună seara, Mr. Hurd, zise el vesel.

Omul îngenuncheat tresări puternic şi corpul lui se înţepeni. El nu privi nici la dreapta, nici la stânga.

— Faci rău aruncând hârtiile aşa de-a valma, observă Delmar pe un ton amabil.

Un strigăt slab de teamă scăpă de pe buzele omului.

Cu mişcări lente, sacadate, el se întoarse spre acela care-l interpela, apoi se ridică tremurând cu faţa galbenă şi maxilarele relaxate.

— M-aţi... m-aţi surprins, zise el.
— După cum vezi.
Privirea surâzătoare a lui Delmar scruta trăsăturile răvăşite ale omului.
— Regret...
Celălalt îşi muşcă buza de jos. Mişcări convulsive agitau corpul său. încercă a-şi regăsi calmul, dar~nu fu în stare.
— Nervii mei au ajuns la capăt, mărturisi el. Am avut două şocuri, unul. după altul. La început „aceasta", zise el înclinând capul spre cadavrul de la birou, şi acum d-ta...
— Da, văd. De cadavru nu prea te-ai sinchisit, Mr. Hurd. Ce vrei să faci cu hârtiile acestea ? Dacă ar intra cineva aci, ar putea să conchidă unele lucruri supărătoare.
Hurd, după ce-l privi câtva timp tremurând, fără să adauge un cuvânt, începu să adune hârtiile pe care le împrăştiase pe jos. El le aşează metodic în casa de bani pe care o închise. Acest exerciţiu fizic păru să aibă un efeot binefăcător asupra nervilor săi, căci după aceea păru ceva mai degajat.
— Sunteţi un prieten al casei ? întrebă el.
— Sunt locotenentul Delmar, ofiţer de poliţie.
— Ofiţer de poliţie ? Nu aveţi aparenţa, nici limba jul unui ofiţer de poliţie.
— Şi d-ta, d-le Hurd, nu ai aparenţa, nici limbajul unui hoţ de profesie. Asta dovedeşte că, amândoi, nu avem aerul a ceea ce suntem în realitate.
La cuvântul hoţ, Hurd tresări puternic.
— Cine pretinde că aş fi un hoţ ?
— Nimeni. Dar faptele vorbesc sus şi tare uneori.
— Judecaţi oamenii după aparenţe.
— Poate. Când văd un gentleman nervos, scotocind în casa de bani a unui alt gentleman, ajung la nişte concluzii foarte precise, anume că-i vorba de un furt.
Hurd, cu mult mai calm acum, păru că-şi pregăteşte o replică potrivită.
— Şi, continuă Delmar, când văd un gentleman ţinând o umbrelă în mană, deduc că a fost

undeva unde ploua, sau cel puţin era pe cale de a ploua.

Privirea sa inchizitorială era fixată asupra umbrelei pe care Hurd o aşezase pe scaun.

—■ Aveţi dreptate, zise celălalt.

— Ori, acum avem o seară frumoasă şi soarele a strălucit toată ziua.

— Vorbiţi de New-York, dar eu mi-am petrecut ziua la- New-Haven. Mai ploua încă; atunci când am plecat de acolo.

Delmar luă umbrela şi o. examină cu atenţie.

— Hm !... Da, este umedă. Dar o umbrelă se poate uda foarte uşor, în mai mfllte moduri. Sub un duş spre exemplu...

— Sunteţi neîncrezător, domnule locotenent.

— Foarte m,ult...

Delmar fixă asupra interlocutorului său privirea-i suavă.

— Presupun că puteţi oricând dovedi că „aţi petrecut toată ziua la New-Haven ?

— Să dovedesc ? Dar pentru ce ?... Ah ! înţelegi ! Credeţi... Dar este ridicol !

— Oare-i atât de ridicol ?

— Absurd !

Hurd părea indignat. Figura lui se însenină treptat.

— Neîncrederea este a doua natură a ofiţerilor de poliţie. Din fericire pot dovedi cele susţinute de mine. Am sosit la New-Haven cu puţin după ora unsprezece dimineaţa. Am închiriat acolo o cameră la un hotel, pentru a mă întâlni cu un domn care face nişte afaceri foarte importante, şi am rămas până la ora şase şi jumătate seara.

— Un alibiu perfect, murmură Delmar. Voi verifica. Umbrela aceasta ai cumpărat-o la New-Haven ?

— Da. Ploua puternic în clipa în care am dat să plec. Am cumpărat-o. de la un magazin din apropierea hotelului.

— Şi pe la patru, patru şi jumătate, i-ai telefonat lui Forbes pentru a-l avertiza că vei întârzia la întâlnire ?

— Ah ! ştiţi şi aceasta ? Da, i-am telefonat de la hotel. Sunteţi mulţumit acum ? Credeam că voi pleca peste o jumătate de oră, dar s-a întâmplat altfel decât am scontat.
— Scuză-mă, dar mie îmi plac lucrurile precise. încă o întrebare : ai încercat să telefonezi aici, acum câteva minute ? ' - - - - -
— Da. Voiam să-l întreb pe Forbes dacă mai puteam să vin la întâlnire. Neobţinând nici un răspuns, am venit la întâmplare.
— Nu ştiai că Forbes era mort ?
— De unde naiba să fi ştiut ?
— Şi este pentru prima oară în ziua aceasta când vii în acest apartament ?
— Este pentru prima oară în decursul întregii săptămâni.
Delmar îl privi cu o neîncredere politicoasă.
— Eşti sigur de aceasta ?
— Absolut sigur. Ce mai doriţi încă ?
— Oh ! nimic important. Sper că nu sunteţi prea grăbit. Vreţi să luaţi puţin loc ? îmi face impresia că sunteţi obosit. Regret că nu vă pot oferi o ţigară, probabil că aţi avut o zi extenuantă la New-Haven.
— Vă pot servi eu cu ţigări. – Hurd scoase o tabacheră de piele din buzunar. – Le veţi aprecia foarte mult, dacă vă place tutunul slab.
Delmar luă o ţigară şi îi Studie eticheta.
—■ Florodora. O marcă rară, nu-i aşa.?
— După câte ştiu, sunt singurul care le fumez în New-York. Mi se expediază în cantităţi mari din Key-West>
El se instală într-un fotoliu, întorcând spatele cadavrului.
— Şi acum, ce mai doriţi să mă întrebaţi ?
Stăteau faţă-n faţă, înfundaţi în nişte fotolii de piele şi fumând cu o satisfacţie aparentă.,
— Mă întreb, zise Delmar cu neglijenţă, dacă vei fi dispus să-mi spui ce căutai în casa de bani ?
— Oh ! Nu văd nici un inconvenient să vă spun...
— De fapt nici nu este nevoie. Cred că ştiu şl eu.
— Adevărat ?
Hurd ridică ochii privindu-l batjocoritor.

— Da. Căutai anumite hârtii, nişte raporturi pe care i le-ai prezentat la anumite intervaluri lui Forbes. De cât timp îl excrochezi pe sărmanul Forbes ?

— Escro...

Hurd se ridică brusc. Apoi, începu să râdă, cu un aer amuzant.

-•— Presupun că aceasta este una din glumele pe care ofiţerii de poliţie obişnuiesc să le facă.

— Da, ne plac foarte mult glumele. Viaţa noastră ar părea prea tristă fără ele. Dar aceasta nu este o glumă. D-ta girezi câteva din proprietăţile lui Forbes. Fiind o fire foarte încrezătoare, nici prin gând nu i-a trecut că îl excrocai prezentându-i nişte conturi false. Aceste conturi sunt în casa de bani şi ai vrut să le distrugi.

Delmar pândea efectul acestor cuvinte pe care le pronunţa cu blândeţe Suavă. De fapt el ştia prea bine că acuzările sale nu se bazau pe nimic serios. Pleda pentru o teză falsă ca să descopere adevărul.

Efectul produs nu fu deloc frapant. Hurd părea mai mult amuzat decât jenat.

— Este prea ridicol ceea ce. spuneţi, zise el, ca să mă pot supăra.

Delmar încercă un alt atac.

— Când ai aflat de moartea lui Forbes ?

— Acum zece minute, când am trecut de uşa aceea.

— Nu te cred, zise poliţistul zâmbind cu amabilitate.

Un fulger de mânie ţâşni din ochii lui Hurd, dar se stăpâni imediat.

— Deveniţi din ce în ce mai ridicol, zise el.

Locotenentul îl studie câteva secunde în tăcere, în-
trebându-se ce s-o fi petrecând în capul celui din faţa lui.

— Poate că nu sunt chiar atât de ridicol, Mr. Hnrd. Te-am pândit când ai intrat în bibliotecă. N-ai fost deloc surprins când ai zărit cadavrul.

— Nu ? Şi ce aţi dedus din aceasta ?

— Că vă aşteptaţi să-l găsiţi pe Forbes mort.
Hurd îşi muşcă ţigara.
— Pentru ce ne-ar surprinde moartea ? Este doar un fapt destul de curent.
— Dar asasinatul, Mr. Hurd-? Ai putut să vezi rana făcută de glonte de cum ai intrat pe uşă. Sper că un asasinat nu este un lucru chiar atât de curent.
— Exact. Dar eu sunt ceva mai în vârstă decât **d**-ta. De la o anumită vârstă, trebuie ceva deosebit de puternic ca să surprindă pe om.
El se ridică, cu un aer puţin plictisit.
— V-aş ruga să-mi spuneţi, vă rog, unde vreţi să ajungeţi ?
Apoi, pe neaşteptate :
— Dar ce faceţi acolo ?
Cam un centimetru de cenuşă din ţigarea lui Del- mar căzuse pe jos şi el se aplecase să adune mica grămăjoară cenuşie pe o bucată de hârtie.
— Ce v-a apucat ? întrebă Hurd stupefiat.
— O mică experienţă, dragul meu. Este al doilea eşantion de cenuşă de ţigară pe care-l adun în seara aceasta aici. Mâine, în zorii zilei, un expert în materie va compara cele două eşantioane.
Tot vorbind, scrută chipul omului pe ale cărui trăsături se întipări ceva asemănător cu teroarea.
Hurd, înfuriat, se îndreptă spre uşă, fără să mai răspundă.
— Scutură cenuşa ţigării înainte de a pleca, glumi Delmar.
Hurd ieşi, trântind uşa cu putere. Locotenentul râse în sine, părând foarte satisfăcut.
. – Este o bătrână vulpe şireată, murmură el. Mă întreb dacă... Hm ! Şi-a uitat umbrela.

Luă obiectul de pe scaunul unde-l lăsase Hurd, îl deschise şi constată că mai era încă umedă. Apropiin-

du-se de telefon,, el vorbi
scurt. Imediat după aceea
cineva bătu în uşă

— .M-aţi chemat, domnule ? zise un om în uniformă salutând.

— Da, Cummer. Ia această umbrelă şi du-o repede la laborator. Vreau să ştiu dacă umezeala provine de la ploaie sau de la un robinet cu apă.

Cummer plecă; iar Delmar se înapoie în birou fluierând o arie la modă. Dar, brusc, cântecul îi muri pe buze şi faţa sa reflectă o expresie de perplexitate. **El privi uimit, clipind de câteva ori, la mâna stângă întinsă a cadavrului.**

Capitolul VII

SEMNE DE CRETĂ

Mâna care, prin poziţia ei stranie, părea că vrea să apuce sau să arate ceva, îl intrigase pe Delmar încă de la începutul anchetei sale. El văzuse posibilitatea unei revelaţii în descoperirea mobilului care dirijase gestul lui Forbes în clipa morţii sale.

Acum, cu o senzaţie inexplicabilă, el fixa din nou această mână. În ultimele minute, enigma se complicase într-o manieră deconcertantă.

Mâna îşi schimbase locul.

Trăgând de mustaţa sa scurtă, Delmar rămase gânditor. Cu o clipă mai înainte, mâna era întinsă spre colţul cel mai îndepărtat al biroului, spre stânga, îndepărtată fiind de corpul cadavrului în diagonală. Acum, revenise spre centrul biroului, proiectată aproape în linie dreaptă, în faţa capului cadavrului.

Pentru a-şi reîmprospăta memoria, locotenentul scoase schiţa pe care o făcuse în prezenţa lui Clyde Arm- strong. O singură privire îi fu deajuns pentru a-i confirma ceea ce constatase : mâna îşi schimbase poziţia. Să se fi mişcat singură ? Posibil, gândi Delmar, dar puţin probabil. Progresul rigidităţii . cadaverice, cu conitracţiu- riile sale musculare, putea să fi cauzait acest efeot, dar nu într-un chip atât de pronunţat. Deci, probabil că se produsese o intervenţie oarecare.

Intervenţia cui ? Delmar era sigur de un lucru : mâna Se afla în poziţia ei iniţială atunci când sosise

True- man Hurd. Pe de altă parte, el descoperise schimbarea imediat după plecarea acestuia : Hurd era deci autorul acestei schimbări. Probabil că el rectificase mâna, atunci când se aplecase în genunchi ca să adune cenuşa ţigării de pe jos. Dar pentru ce să fi făcut Hurd aceasta ? Răspunsul Ia această întrebare era desigur strâns legat de gestul lui Forbes' în clipa morţii. Când va înţelege semnificaţia acestui gest, probabil că va descoperi şi pentru ce cineva avusese interesul să schimbe poziţia primitivă a mâinii.

Delmar se aplecă şi inspectă suprafaţa biroului cu o lupă. Imediat încordarea sa scăzu. Pe cristalul şi pe sugativa biroului se afla un strat subţire de' praf şi, pe acest strat uşor de praf, poziţia primitivă a braţului şi a mâinii, puteau fi urmărite cu uşurinţă. în două clipe, el trase cu creta urme puternice.

în clipa când termină, doi oameni sosiră cu o targă. Recomandându-le să nu şteargă cercurile de cretă, el deschise uşa şi trecu în salon undş îşi permise să-şi aprindă o ţigară.

în timp ce fuma, privirea-i se plimba prin odaie, măsurând distanţele şi notând poziţia fiecărui obiect în parte. în colţul cel mai îndepărtat se afla pianul. închizând ochii, Delmar căzu pe gânduri, reconstituind scena care se desfăşurase în salon...

Când se înapoie în bibliotecă, fotoliul din faţa biroului eră gol. El examină cercurile de cretă şi avu satisfacţia să le găsească intacte. Şi atunci îi reveni în minte enigma principală : care era semnificaţia gesitului făcut de mâna care se crispa în spasmele morţii ?

O bătaie în uşă îl întrerupse din gândurile sale. în spatele lui Mc. Cardle, zări o femeie al cărui păr alb contrasta puternic cu o faţă încă destul de tânără.

— Mrs. Holly, femeia de serviciu, domnule, anunţă Mc. Cardle. I-am spus că aţi poruncit ca servitorii să rămână în bucătărie, dar ea a insistat să. yă vadă...

Delmar examină repede femeia.

— Intră, Mrs. Holly.

El se dădu deoparte pentru a o lăsa să treacă, apoi închise uşa şi o invită să ia loc.
— Am să vă spun câteva lucruri, începu ea cu o voce armonioasă şi tremurătoare. Este în privinţa... morţii lui Mr. Forbes.
— Adevărat ?
Delmar se opri în faţa ei privind-o cu atenţie.
— înainte de a trece mai departe, te-aş ruga să-mi spui de cât timp eşti cunoscută sub numele de Mrs. Holly ?
Femeia tresări, avînd o privire înspăimîntată.
— Ah ! Aşadar m-aţi recunoscut ?
•— Din prima clipă, deşi părul ţi-e' alb, zise Delmar cu blândeţe. Să nu te temi însă, Mrs. Holly. Condamnarea pentru furt ţine de domeniul trecutului. Vocea blândă şi privirea amabilă a poliţistului potoliră nervozitatea femeii.
— De când eşti aici în serviciu, Mrs. Holly ?
— Aproximativ doi ani şi nimeni n-a avut pentru ce să se plângă de mine.
— Te cred, Mrs, Holly. Trecutul a fost uitat demult. Voi şti să-ţi păstrez secretul. Şi acum, ce-ai vrut să-ml spui ?
—. Este în privinţa morţii lui Mr. Forbes... (Femeia se înfioră). Am văzut...
Delmar tresări şi fixă faţa palidă a femeii cu surpriză.
— Ce-ai văzut ? Vrei să spui că l-ai văzut pe uqj-gaş?
— N-ar fi exact. Coboram tocmai scările care duc spre hol, când...
— Un moment, Mrs. Holly. Ce oră era ?
— între patru jumătate şi cinci.
Belmar rămase pe gânduri. Crima avusese loc, după toate probabilităţile, în jurul acestei ore.
— Continuă, te rog.
— Eram la mijlocul- drumului când ceva nedefinit mă sili să mă opresc.
Ea se înfioră amintindu-şi.
— N-aş putea să vă spun exact ce anume era.
— Un sunet ? sugeră Delmar.'

— Da, poate să fi fost şi un sunet. Mai curând l-am simţit decât l-am auzit. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi... Poate că şi muzica eră de vină.
— Ah ! ah ! muzica ! murmură- Delmar al cărui interes crescu pe neaşteptate.
— Da, muzica venea din salon. Ştiam că Mrs. Forbes şi Mr. Armstrong luaseră ceaiul împreună şi acum cântau. I-am auzit foarte clar.
— Prin cele două ziduri ?
— Nu, printr-unul singur. Uşa bibliotecii era întredeschisă.
— Şi aceasta nu te-a intrigat ?
— Nu. Mr. Forbes lăsa adesea întredeschisă uşa atonei când aştepta o vizită. L-am zărit în treacăt stând la birou şi scriind o scrisoare.
Delmar aprobă cu capul.
— Un moment, Mrs. Holly; arată-mi locul exact unde te aflai.
El deschise uşa.
— Era deschisă cam atât, nu-i aşa ?
— Aproape, poate ceva mai mult.
Ei se urcară până la prima turnantă a scării şi Delmar privi în jos. O parte din bibliotecă, şi biroul, se ■vedeau prin uşa) întredeschisă.
— Aici te-ai oprit, nu-i aşa ?
— Exact. -
— Ce-ai văzut ?
— L-am văzut pe Mr. Forbes, care scria.
— Cine mai era cu el ?

Nimeni. Cel puţin eu n-am văzut pe nimeni

.Cum din locul unde se aflau nu se vedea întreaga bibliotecă, expunerea făcută de Mrs. Holly nu excludea posibilitatea unui vizitator.
— Ce s-a întâmplat ?
— La început nimic. Mr. Forbes scria.
— Şi ai continuat să-l pândeşti.- De ce.?-
— N-aş putea să vă explic... Femeia se înfioră din nou. Vă spun numai ceea ce am văzut. Pe neaşteptate, capul şi umerii săi i-au căzut înainte. Timp de o secundă, am zărit în ochii săi o privire de groază, apoi el s-a prăboşit deasupra biroului şi am înţeles că era mort.
Delmar fixă asupra femeii o privire pătrunzătoare.
— N-ai auzit nimic ?
— Un singur ţipăt. Un strigăt scurt de groază.
— Nimic altceva ? Nimic care să semene cu pocnetul unui pistol ?
Ea şovăi.
— Nu... nu cred... Nu sunt sigură. în clipa aceea, muzica venea din salon foarte puternică.
— Ah ! zise Delmar, era foarte puternică ! Şi atunci, ce-ai făcut ?

Nimic. Am rămas pe loc şi am aşteptat.Capitolul VIII

MIEZUL NOPŢII

Femeia după ce-şi şterse ochii cu batista, porni şovăind spre uşă. Acolo, ea se opri clătinându-se. Tremurul umerilor ei era o. mărturie evidentă a luptei care se dădea în ea. încetişor, Mrs. Holly întoarse capul.

— Nu bănuiţi pe nimeni, domnule locotenent ?

Detectivul studie expresia femeii pe jumătate întoarsă spre el.

— Nu, pe nimeni, zise el. Dar d-ta desigur că bănu- ieşti pe cineva, Mrs. Holly, pe cineva pe care-l cunoşti bine. s

Fără să răspundă, ea întoarse mânerul uşii. Dar înainte de a ieşi, ezită din nou.

— N-aţi descoperit nici. o urmă ? Nici un indiciu ?

— Nimic important.

Vorbind, privirea locotenentului rătăci deasupra biroului. Da, el descoperise mai multe indicii şi unul din ele era scrisoarea neisprăvită.

— Nu te mai chinui, Mrs. Holly, zise el cu blândeţe. Până în prezent nu am nici un motiv s-o bănuiesc pe miss Tracy.

El pândea efectul acestor cuvinte, care fu fulge-

Tător.

Femeia zgâi naşte ochi maxi, îngrozită şi păru gata să leşine. încercă să vorbească, dar nu izbuti. în sfârşit, înţelegând că-şi dezvăluie sentimentele ei intime, încercă cu disperare să-şi recupereze sângşle rece.

— Miss Tracy, murmură ea cu o voce înăbuşită. Uu... nu o cunosc...

încercarea fusese tot atât de dureroasă pe cât de inutilă. Delmar făcu un gest energic cu mâna.

— Să lăsăm asta, Mrs. Holly, pentru moment sunt destul de fixat.

Ea scoase un suspin, strânse buzele şi, înălţând capul ei alb, ieşi clătinându-se.

Delmar o urmări gânditor cu privirea, apoi îşi consultă ceasul. Era aproape unsprezece noaptea. Cum nu putea s-o interogheze pe Mrs. Forbes decât tocmai a doua zi de dimineaţă, se hotărî să plece acasă. Era de-acum lângă uşă, când se auzi sunând telefonul. Detectivul aruncă o privire plină de mânie asupra aparatului, dar în cele din urmă se hotărî să răspundă. Laboratorul îi -spunea că umezeala de pe umbrela lui Hurd provenea de la apă de ploaie. „în regulă, îşi zise Delmar agăţând receptorul. Mâine dimineaţă vom vedea ce ne va spune şi analiza cenuşii de ţigară. Apoi...".

Cineva bătu uşor în uşă. Delmar făcu un gest mânios -cu mâna.

— Intră ! strigă el.

Haskins intră cu mersul său felin de pisică. Părea foarte satisfăcut. »

— E în regulă, domnule.

Femeia holbă nişte ochi mari, îngrozită.

— Ah ! bucata *Regina furtunii!* Bine lucrată, bătrâne. Unde se află Mr. Armstrong acum ?

— în pat, domnule. A luat un comprimat pentru a-şi calma nervii înainte de a se culca.

— Zău !

Moleşeala locotenentului dispăruse ca prin farmec.-

— Un comprimat pentru a-şi calma nervii ! Foarte- interesant! Ştii ce ai de făcut acum, Haskins ? în- salon, se află un divan confortabil. Du-te şi te întinde pentru o clipă ; te voi chema cînd voi- avea nevoie de •tine.

Delmar era mai vioi ca oricând. Având compoziţia muzicală în mână, el se aşează la birou, ltiă o linie şi mai multe coli de hârtie şi începu să lucreze. Odată copia terminată, el o puse în buzunar şi se duse să-I" trezească pe Haskins.

— încă o mică corvoadă pentru tine, băiatule.

Celălalt îşi frecă ochii.

— Vei duce înapoi ruloul de unde l-ai luat. Arm- strong nu trebuie să-i remarce lipsa.

Cu ochii încă somnoroşi, Haskins luă ruloul. Del- mar îi repetă instrucţiunile sale.

— Ai înţeles ?

— Perfect.

Aşezat din nou în faţa biroului, detectivul contemplă semnele trasate cu creta care indicau direcţia braţului întins. Ce voia să arate ? Să apuce sau să arate un obiect ? în acest caz, care era obiectul ?

Delmar se aşezase în fotoliul mortului, înconjurat de- aceleaşi obiecte care-l înconjuraseră şi pe Forbes. Detectivul întinse propriul său braţ urmărind direcţia exactă a liniilor trasate cu creta şi întinse indexul. Tot ceea ce văzu fu uşa care ducea spre hol.

„N-are nici un sens, îşi zise el. Forbes n-avea nici: un motiv să arate spre uşă. Şi în direcţia aceasta nu se mai află nimic. Nu, nimic, în afară de...”.

Fu cuprins de un tremur uşor. f

„în afară de cazul când obiectul ar fi fost ridicat demult. Şi pentru ce să mă încăpăţânez să cred că este- vorba de un obiect neînsufleţit ? Ar putea prea bine să fie vorba şi de o fiinţă omenească...”.

— Delmar puse stavilă gândurilor sale care deveneau- prea fanteziste.Sunt un idiot, murmură el, am uitat că uşa era deschisă. Mrs. Holly...

Foarte iritat, Delmar se „duse să deschidă uşa şi se înapoie la birou. Din nou, privi până la capătul liniei invizibile care prelungea semnele de cretă. O lumină de triumf se aprinse în ochii săi... Privirea'sa se fii ase sub dreptunghiul format de cotitura scării.

O uşă,! exclamă el, cu respiraţia tăiată. O uşă sub scară. Să presupunem că ea s-a deschis şi că cineva a ieşit exact în clipa... El nu merse cu raţionamentul mai departe. Un zgomot uşor îl făcu să întoarcă privirea şi zări o femeie care se apropia de el.Capitolul IX

UŞA DE SUB SCARĂ

Deşi aceasta era prima lor întâlnire, locotenentul Del- mar înţelese de la prima privire că femeia elegantă din faţa sa era Joyce Forbes. El se ridică, salută politicos şi avansă un fotoliu. în timp ce se aşeza, Joyce îl examină cu o privire rapidă, curioasă.

— Desigur că sunteţi locotenentul Delmar ? murmură ea. Presupun că doriţi să-mi puneţi câteva întrebări.

— Oh ! nu sunt grăbit, Mrs. Forbes.

— Aş dori să terminăm imediat. înţeleg prea bine că este o formalitate indispensabilă ; cu cât mai curând, cu atât va fi mai bine.

Delmar resimţi o vie_ admiraţie pentru această femeie energică, prea mândră pentru a-şi apleca fruntea sub loviturile fatalităţii.

— întrebările mele ar putea să vă displacă, doamnă.

— Nu importă. Vă rog să nu încercaţi să-imi menajaţi susceptibilitatea. Puteţi fuma, doijinule, mă simt rftai bine în faţa bărbaţilor care sunt ocupaţi să-şi otrăvească creierul cu nicotină.

În timp ce ea vorbea, el îşi frământa- mintea căutând o manieră convenabilă să pornească la atac:

O franeheţă fără înconjur i se părea a fi metoda cea mai hună.

— Mrs. Forbes, zise el, cine l-a ucis pe soţul d-voastră T

Ea nici nu clipi la întrebarea aceasta bruscă.

— După câte ştiu, el nu. prea avea duşimani.

— Un om, reluă Delmar, poate să-l ucidă pe un altul fără să fie duşmanul său, dacă îl consideră ca un obstacol în calea şa.

El îşi fixă privirea în ochii ei albaştri-cenuşii.

— Mrs. Forbes, insistă el, nu bănuiţi pe nimeni ?

— Nu bănuiesc pe nimeni, declară ea. Totuşi l-aş fi bănuit pe cineva dacă n-aş fi ştiut că-i era imposibil să săvârşească această crimă.

— Vorbiţi] de Mr. Armsbrong, nu-i aşa ?

— Da, răspunse ea calm.

încă odată, o lucire de admiraţie se aprinse în ochit lui Delmar. Mrs. Forbes era prea cinstită şi loială pentru a ocoli uti răspuns.

— Mă gândesc la adevăratul mobil al crimei, explică ea, cu un zâmbet crispat pe buze. Mă gândesc că Arm- strong era singurul om capabil să-l ucidă pe soţul meu..

încetişor, locotenentul suflă un nouraş de fum din ţigara sa. Era din ce în ce mai uimit de sinceritatea tinerei femei.

— înţeleg perfect situaţia, zise el. Mr. Arrastrong vă iubeşte. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite, probabil că şi d-voastră l-aţi fi iubit.

— Poate, răspunse ea ou răceală. Dar circumstanţele n-au fost singura barieră dintre noi. Există o anumită particularitate în caracterul lui Mr. Armstrong, care mă îndepărtează de el.

— O particularitate ? Care anume, Mrs. Forbes ?

Ea ezită o clipă.

— Dumnezeule, este aceeaşi trăsătură care, după părerea mea, l-ar fi făcut capabil să-l ucidă pe soţul meu.

Delmar rămase gânditor.

— înţeleg, murmură el.

Eg, se infioră uşor.

— Aveţi o perspicacitate rară.

— Vă mulţumesc, doamnă. Da, dragostea pe care a resimţit-o Mr. Armstrong pentru d-voastră a fost singurul lucru sfânt din viaţa sa. Această pasiune intensă v-a înspăimântat. Ştiaţi că nimic nu era în stare să-l oprească pe Mr. Armstrong pentru a distruge obstacolul ce i se punea în cale. Aceasta aţi vrut să spuneţi, nu-i aşa ?

— Cam aşa ceva, deşi n-aş putea să-mi explic prea bine impresiile mele.

El o privea cu ezitare, înainte de a formula o altă întrebare mai dificilă.

— Şi aţi persistat în aceste sentimente ieri după amiază, după ce aţi convenit cu Mr. Armstrong să rămâneţi cinstiţi şi romantici ?

— Ah ! ştiţi şi aceasta.

Ea păru oarecum jenată.

— Mr. Armstrong a înţeles, ca şi d-voastră, că împrejurările prezente impuneau o sinceritate complelbă.

— Şi a avut. dreptate, aprobă ea. în sfârşit, nuaş putea să vă explic exact ceea ce am resimţit atunci. Dar cât timp poaitie să dureze impulsurile nobile la un bărbat ca Mr. Anmstrong ?

Ea se infioră uşor, apoi continuă

— Dar toate acestea n-au nici o legătură cu crima care ne preocupă. Mr. Armstrong ar fi fost capabil să-l ucidă pe soţul meu, se înţelege, dar n-a făcut-o.

Aceste cuvinte fură pronunţate cu simplicitate, traducând o convingere profundă şi inatacabilă.

Susţineţi aceasta pentru că Mr. Armstrong era în picioare în spate şi cânta în clipa când d. Forbes a fost asasinat ?

— Da. Nu este oare destul de concludent ?

— Desigur, dacă aţi putea afirma cu certitudine că a rămas tot timpul ou d-voastră.
— Oh I pot s-o afirm cu siguranţă. Dacă ar fi făcut un singur pas, aş fi remarcat imediat.
Delmar rămase tăcut înainte de a formula o altă întrebare.
— Aveţi o ureche muzicală fină, Mrs. Forbes ?
— Foarte fină. – Ea păru puţin'sUrprinsă de aceiastă întrebare. – Trebuie însă să urmăresc întotdeauna notele.
— Mr. Armstrong are o voce frumoasă de tenor ?
— Foarte frumoasă...
— Aţi putea să vă conduceţi numai după vopea sa atunci când vă acompaniază ?
— Nu. Nu sunt destul de talentată pentru aceasta. Trebuie să privesc notele.
— Şi nu v-aţi oprit niciodată până la sfârşitul compoziţiei ?
— La început am oam greşit, dar, după aceea, am cântat până la capăt.
— Aşadar, la început aţi avut o mică întrerupere. Mr. Armstrong s-a deplasat în timpul acestei 'întreruperi ?
— Nu s-a clintit nici o clipă de lângă mine. De altfel, această întrerupere n-a durat mai mult de treizeci de secunde.
Locotenentul Delmar îşi scutură gânditor ţigara. îşi dădea seama că Mrs. Forbes spunea adevărul.
— Am auzit că aţi avut o senzaţie curioasă pe la sfârşitul muzicii ?
— Da, o senzaţie foarte curioasă. Pe neaşteptate, ani avut impresia că s-a întâmplat ceva teribil.
— Şi l-aţi rugat pe Mr. Armstrong să se ducă în bibliotecă să vadă dacă nu s-a întâmplat nimic ? El s-a dus, şi... cât timp a rămas acolo ?
— Nu ştiu. în astfel de momente, pierzi noţiunea timpului. Poate să fi durat zece minute sau un minut.
— Timp suficient pentru a-l ucide pe Mr. Forbes ?
Locotenentul se aştepta la o desminţire, dar ea nu veni.
Tânăra femeie tresări uşor, dar aceasta a fost totul.

— Ar fi posibil. Nu-ţi trebuie mult timp ca să tragi un glonte în capul unui individ, nu-i aşa ? Dar Mr. Armstrong n-a făcut-o.
— De unde ştiţi.
— Pentru că l-am urmat în bibliotecă fără ca el să ştie. Nu l-am pierdut o clipă din priviri.
— Şi l-aţi văzut pe soţul d-voastră mort la birou.?
— Da. – Voc^a ei deveni slabă şi tremurătoare. – Am zărit rana de la tâmplă şi...
'—” Este inutil să mai' continuaţi, zise Delrnar cu blândeţe.
Depoziţia femeii de serviciu – nu confirmase oare că Forbes fusese ucis pe când se cânta în salon ? Delmar nu voise decât să i se confirme această mărturie.
— Vă rog să mă iertaţi, zise el. Nu v-aş fi chinuit cu întrebările mele dacă n-ar fi fost necesare.
— Nu vă mai scuzaţi. Sunt fericită că am putut să vă răspund la aceste întrebări. M-arn convins de ceva de care nu eram absolut sigură.
— De inocenţa lui Mr. Arrnstrong ?
— Da. Discuţia pe care am avut-o acum mi-a confirmat această părere.
— Sunt încântat, zise Delmar simplu.
— Şi eu nu irhai puţin. De cum v-am văzut, eram sigură că mă veţi înţelege. Şi gândul că mă veţi crede m-a ajutat să vorbesc.
Ea se ridică şi se pregăti să plece. Dar exact în clipa aceea, privirea ei se opri asupra biroului.
— Ce surit acestea ? exclamă ea.
Delmar mormăi nemulţumit. Tânăra femeie zărise urmele trasate cu creta.
— Oh ! un detaliu fără importanţă.
Ea continua să privească fix la urmele albe de pe birou.
— S-ar spune că este un braţ... un braţ şi o mână... care pare să arate...
— Oh !... – Un fior îi zgudui tot trupul – Este mâna sa ?

Da, Mrs. Forbes ; nu voiam..

.Cu un strigăt uşor, ea se instală în fotoliul de lângă birou şi, aplecându-se, urmări cu privirea linia care prelungea semnele trasate cu creta. Uşa rămăsese întredeschisă, aşa cum o lăsase Delmar.

— Cum ? ! exclamă ea ridicându-se. El arăita spre uşa de sub scară ?

— Probabil.

— Dar pentru ce ?... Eu nu înţeleg^.

Vocea i se frânse. Poliţistul zări cu uimire cum otirajii îi devin palizi, în timp ce privirea îi rămânea fixată asupra uşii de sub scară.

— Ce aveţi, Mrs. Forbes ?

Ah !... nimic. Am avut o slăbiciune trecătoare... Vreţi să fiţi bun şi să-mi sunaţi camerista

?A/W>AAAA/\A/W^WWVW^WWW\^\A/W

Capitolul X

UŞA SE DESCHIDE

— Ce naiba o mai fi şi asta ? exclamă locotenentul DeLmar.

Rămăsese din nou singur. Mrs. Forbes, însoţită de camerista ei, se retrăsese în apartamentu-i de la etajul superior. Acum, în picioare lângă birou, el urmărea cu o privire stupefiată linia imaginară care ducea spre uşa de •sub scară.

Ce văzuse Forbes ? Pentru ce „Se înspăimântase tânăra femeie ? Care era secretul uşii de subj scară ?

întins comod în fotoliu, Delmar privea cu atenţie afară. Un alt detaliu îi reveni pe neaşteptate în minte. îşi aminti de surpriza pe care o avusese, după plecarea lui Hurd, con- ■statînd că mâna cadavrului fusese deplasată. Cum nimeni nu intrase în bibliotecă, numai Hurd putea să fi făcut aceasta. Dar pentru ce ?

Drept răspuns, se auzi sunând telefonul care se afla pe birou.

— Alo, tu eşti, Haskins ? Ai pus la loc compoziţia muzicală ? Arm&trong nu va bănui nimic ? Bine,- bătrîne. Du-te acasă şi culcă-te. Mâine vom avea de lucru. Noapte bună.

După ce agăţă receptorul, Deltnar îşi reluă firul întrerupt al gândurilor sale. Ce se ascundea în dosiil ¿celei uşi ? Cel mai nimerit era să se ducă să vadă. Tocmai se ridicase în picioare, când uşa ascensorului din hol se deschise, lăsând trecerea unui tînăr gras ou figura de copil', îmbrăcat cu multă grijă.

— L-ai găsit, Babe ? se informă locotenentul.

Babe Maliere se trânti în fotoliul cel mai apropiat, apoi îşi plimbă împrejur o privire stupidă.

— Găsit ce ?

— Oh ! nimic important. Te-am rugat numai să-mi scotoceşti prin apartament şi să-mi găseşti un pistol care o fi ascuns pe undeva. Bineînţeles că ai uitat.

Babe Mallers căscă plictisit, iar ochii săi avură o lucire vagă.

— înţelegi, Babe, continuă Delmar, există două categorii de asasini unii aruncă pistolul şi se grăbesc să dispară, alţii bagă pistolul în buzunar şi pleacă liniştiţi. Am crezut că asasinul nostru din cazul de faţă făcea parte din prima categorie.

Babe clipi din ochi ca şi cum acest raţionament ar fi fost prea complicat pentru el.

— Aşadar, ai uitat să cauţi pistolul ?

— Nu prea. Numai că mi-am schimbat direcţia...

— Da, ştiu, ai obiceiul de a schimba întotdeauna direcţia. în ce parte ţi-ai îndreptat cercetările tale de astăzi ?

— Spre o perie de cep...

— Cum ?

— O perie de cap pentru bărbaţi; O am la mine, domnule.

El scoase din buzunar obiectul cu un aer plictisit. Oarecum mirat, Delmar luă peria cu încrustaţii de argint şi o examină cu atenţie.

— Sunt câteva fire de păr deasupra, remarcă el.

— Da, nişte fire lungi şi blonde.

— Unde ai găsit peria, Babe ?

— în sala de baie a lui Forbes. Este, de altfel, peria sa. Iniţialele sale se află pe spate.

— Dar firele acestea de păr ?

— Tocmai firele acestea de păr m-au făcut să-mi schimb direcţia... Peria este a lui Forbes, dar părul, nu.

Locotenentul tresări, yşor.

— într-adevăr, Forbes avea părul cenuşiu, remarcă el..

— Şi nu prea des, adăugă Babe.

Delmar luă un fir de păr şi-l examină cu lupa.

— Pare destul de solid şi de viguros. De unde provine ?

— Iată misterul.

Corpul gras şi flasc a lui Babe se înfundă comod în fotoliu.

— Nimeni din acest apartament nu are păr asemănător.

— Eşti sigur de aceasta ?

— Se înţelege că sunt sigur.

Babe Mallers vorbea pe un ton plângător şi somnolent..

— Cu ce crezi fcă mi-am pierdut până acum timpul t Sunt sigur că la noapte voi visa numai păr.

— Te-ai informat dacă nu cunoaşte cineva vreo persoană care să albe păr ca acesta ?

— Desigur. Dar mi-au răspuns cu toţii că nu.

Pe faţa lui Babe se ivi un surâs angelic.

— Femeia de serviciu a cam ezitat niţel înainte de a-mi răspunde.

Delmar ridică* brusc din sprâncene.

— Mrs. Holly ?

— Exact, chiar ea.

Delmar învîntea gânditor peria în mână. Aşadar, persoana pe care Mrs. Holly o aşteptase să iasă din bibliotecă, şi care totuşi nu ieşise, avea părul blond.

— Bine lucrat, Babe. încă o mică corvoadă şi te vei putea duce acasă. Du ¡peria aceasta la biroul centrai şi vezi dacă se pot identifica amprentele digitale pe mâner. Poate că vom avea noroc.

Babe se ridică greoi din fotoliu şi luă peria pe care Delmar o învelise într-o bucată de hârtie

— .Vezi să nu-ţi schimbi direcţia, îi recomandă acesta din urmă zâmbind.

Babe plecă. Delmar deschise uşa pe care grăsunul o închisese în urma sa, apoi reveni la birou. încă odată, privirea sa urmări linia imaginară, care ducea la uşa de sub scară.

Deodată, el tresări. Simţurile sale erau încordate la extrem. Spre marea sa uimire, uşa se deschisese încetişor, dar se închise aproape imediat. Repede ca fulgerul, Delmar se repezi spre uşa misterioasă.

— Ieşi odată, zise el cu o voce joasă, dar distinctă. Probabil că te înăbuşi înăuntru.

Se auzi un mârâit înăbuşit, apoi se făcu o linişte completă. împins de o inspiraţie bruscă, Delmar trecu de .cealaltă parte a scării.

Era şi timpul. Exact cum bănuise, se mai afla şi acolo o uşă. care se deschise încetişor lăsând trecerea unui bărbat. Delmar îl apucă de un braţ şi-l strânse ou putere.

— Nu fi chiar atât de grăbit, zise el, cu blândeţe. Fii, te rog bun şi...

Prizonierul său repezi pumnul înainte, dar Delmar, care se aştepta la un atac brusc din partea necunoscutului, se feri.

— Lasă tertipurile, băiatule, zise el. Nu voiam să-ţi fac nici un rău...

Răsuci uşor braţul pe care-l prinsese, iar omul scoase un geamăt de durere.

— Un mic avertisment, continuă DelTnar. Dacă mă vei sili... Dar nu, nu cred, nu-i aşa ? Intră, te rog, aici.

El îl împinse în bibliotecă şi-l sili să se aşeze pe un scaun. în timp ce-şi aprindea o ţigară, detectivul îşi exa- mină prizonierul. Era un tânăr înalt şi slab- care nu părea să aiibă mai mult de douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte de ani. Delmar îşi fixă privirea asupra capului tânărului său prizonier.

— Ai părul blond şi foarte frumos, observă el. Păcat însă că-ţi cade.

Privirea duşmănoasă a tânărului devpni speriată.

— Nu prea sunt dispus pentru glume, zise tânărul.Nici eu. Este destui de grav să-ţi laşi părul pe peria unui mort.
' Tânărul îngălbeni, dar îşi reveni aproape îndată.
— Nu înţeleg... se bâlbâi el.
— Ba da... Dar, apropo... ce nositim eşti îmbrăcat t , Deknar se opri, inspectând cu privirea hainele tânărului necunoscut.
— Te-ai înşelat.
— Nu te înţeleg.
— Te-rai îmbrăcat într-un rând de haine prea largi pentru măsura ta. Nu ştiu de ce, dar îmi face impresia că ţi-ai împrumutat costumul din garderoba lui Forbes.
Gura tânărului.se contractă uşor, dar un minut după aceea îşi recăpătă expresia sa batjocoritoare.
— Ei bine ! fie. Recunosc că ai un spirit foarte pătrunzător.
— Limbajul şi manierele tale nu sunt ale unui hoţ de rând.
Celălalt îl măsură cu o privire plină de mânie.
— Repetă ultimele cuvinte şi te arunc ia pământ.
— Iată ce înseamnă să vorbeşti ca un adevărat bărbat, aprobă Delmar. îmi place spiritul tău combativ, Holly.
El se opri, pândind efectul produs de acest nume, dar fu dezamăgit. Tânărul nu manifestase decât uimire.
' Delmar făcu o grimasă.
— Sau nu sunt atât de tare pe cât mă credeam, sau eşti mai tare decât mine. Care din două ?
— Nu ştiu. în orice caz, nu eşti atât de tare pe cât vrei să pari.
— Atunci, cum te numeşti ?
— Cum vrei.
— Bine, să vedem. Detectivul rămase o clipă pe gânduri. Deoaiece te-am găsit sub scară... Ai ceva contra să te numesc d. Scară ?
— Nu văd nici un inconvenient.
— Bine. Vrei sa fii bun, d-le Scară, şi să-mi spui de cât timp stăteai ascuns acolo ?
— Nici gând n-am să-ţi spun.

Capitolul XI

— Ştii că Mr. Forbes a fost asasinat ?
Necunoscutul.ridică din umeri.
— Nu găseşti că este o coincidenţă curioasă să .te găseşti în această casă tocmai în clipa când s-a comis un asasinat ?
Dl. Scară se mulţumi să-şi fixeze interlocutorul cu un aer supărat.
— Să nu te mire dacă te voi acuza de asasinat. '
Dl. Scară tresări la început, apoi îşi reluă rânjetul său stereotip.
— Şi nu este curios, continuă detectivul, eă Forbes a arătat cu degetul spre tine înainte de a muri ?
Cu faţa lividă şi cu ochii în flăcări, tânărul sări în picioare cu un mârâit scurt.
— Este fals ! strigă el. Forbes n-a!..
El se opri brusc; Delmar zâmbi cu blândeţe.
— îţi mulţumesc, d-le Scară, zise el. Te-ai trădat. De câteva minute bănuiam că Forbes arăta spre tine. Acum sunt sigur.
în picioare, în faţa sa, necunoscutul încerca să-şi potolească tremurul mâinilor sale.
— îmi pare rău, băiete, zise Delmar încetişor, dar sunt obligat să te duc la comisariatul de poliţie.
Detectivul băgă mâna în buzunar şi se auzi clinchetul unor cătuşe.
— Fără să mai stea pe gânduri, tânărul se repezi înainte şi-l îmbrânci pe locotenent, care se izbi de perete.
Când acesta îşi reveni în fire, necunoscutul dispăruse, dar se mai auzea încă zgomotul paşilor săi care se pierdeau pe scară.
Zâmbetul lui Delmar arăta că totul era în regulă.
Fără să se grăbească, el apucă receptorul telefonului în mână.
— Curomer este jos ? întrebă el. Să vie la aparat.
Apoi, după o sourtă pauză
— Cummer ?... Bine, ascultă. Un tânăr care poartă un costum de culoare închisă este pe cale de a coborî... Nu, nu vreau să fie arestat. Pentru ce crezi

că l-am lăsat să scape ? Vreau numai să-l filezi şi să-mi dai mâine raportul.

FIGURA DE LA FEREASTRA

Era ora trei şi jumătate dimineaţa. Locotenentul Del- mar se simţea complet treaz, ca şi cum ar fi dormit toată noaptea. Timp de câteva minuite, rămiase aşezait la birou, meditând la straniile maniere ale individului pe care-l poreclise dl. Sdară. Găsind o cârpă de şters praf în fundul unui sertar, şterse semnele trasate cu creta, care aoum deveniseră iniultile. Misterul mâinii întinse nu fusese oare rezolvat ?

Se apropie de fereastră, o deschise şi privi afară. Aerul rece de afară îi făcu bine. Din înălţimea celor optsprezece etaje, strada părea tăcută şi pustie.

La un moment dat, zări o figură la una din ferestrele casei din faţă. Nu era nimic excepţional în aceasta. Probabil că era u/n individ care suferea de insomnie.

După ce contemplă câtva timp faţa aceea imobilă, Delm'ar reveni şi luă loc în fotoliul de la birou. Era hotăr- rît să-şi petreacă cu folos cele câteva ore care mai rămâneau pînă în zorii zilei. Unul după altul, deschise şi scotoci fiecare sertar în parte.

Acolo găsi un carnet de cecuri. Răsfoi, repede câteva foi- de cecuri, una dintre ele îi atrase atenţia.-

Delmar observă că era încă o notiţă datată de acum şase luni, apoi alta datată de acum nouă luni.

Puse la loc carnetul de cecuri în sertar, socotind că, cel puţin în parte, găsise răspunsul la întrebarea sa. Se putea presupune, fără nici o teamă de eroare, că iniţiala de pe coftJor o reprezenta pe misterioasa miss Tracy. Era evident că Forbes trimitea, la intervale mai mult sau mai puţin regulate, suma de 500 de dolari acestei persoane. Dar pentru ce prudenţa acestei iniţiale unice ? Toate celelalte foi de pe cotor purtau numele destinatarului scris cu litere complete.

Delmar se hotărî să lase, cel puţin pentru, moment, orice supoziţie la o parte. înainte de a clădi o teorie în privinţa misteriosului T., avea altceva mai bun de făcut. Mai întâi de toate, trebuia s-o găsească pe miss Tracy. Informaţiile căpătate şi numerele cecurilor trebuiau să-I ajute la aceasta. Pe de altă parte, era interesant de aflat decât timp anume se efectuau aceste plăţi...

La un moment dat, fără de voie, el întoarse capul spre fereastra care se afla în spatele său.

Oohii săi deveniră ficşi, gânditori.

Figura de la fereastră, de cealaltă parte a străzii...

El avu un gest de disperare. Imaginaţia sa zburdase toată noaptea şi acum nu mai era stăpân pe sine. Detectivul îşi dădea seama că tot timpul cât răsfoise carnetul de cecuri, viziunea aceea de la

fereastră îi frămîntase spiritul ca o obsesie tulburătoare. N-avea nici un sens ca un individ care suferă de insomnie să-i inspire un astfel de interes. De altfel, probabil că cumul se dusese să se culce.

Dar ceva îi spunea că figura mai era încă acolo, la fereastră.

Supărat pe sine însuşi, Delmar se întoarse complet spre fereastră.

Da, individul mai era încă acolo. De la distanţa unde şe, afla, trăsăturile necunoscutului nu erau deloc vizibile, dar el distingea o frunte înaltă, un craniu pleşuv şi nişte ochi care aveau o expresie extrem de fixă şi de atentă.

Delmar începu să râdă. Devenea pur şi simplu ridicol. Imaginaţia sa îi arăta nişte detalii pe care evident că nu ie putea distinge de la o distanţă atât de mare. Desigur că era ceva foarte straniu în âceastă poziţie rigidă a feţei şi a umerilor. Poliţistul era aproape sigur că fiinţa care veghea la fereastra din faţă ascundea un secret teribil. Nu era natural ca un om să rămână atâta timp nemişcat, ca şi cum ar fi fost absorbit cu trup şi suflet de o contemplare... Nu cumva...

Delmar îşi încordă atenţia. Să fi fost oare un joc al imaginaţiei sale ? Detectivul era sigur că necunoscutul de la fereastră tresărise puternic atunci când îi întâlnise privirea. El sări din fotoliul său. Dar, de data aceasta, figura dispăruse de la fereastră.

Fiind convins că imaginaţia sa supraexcitată îi jucase o festă banală, locotenentul se înapoie la birou. Scotocind într-un sertar, el descoperi nişte cecuri achitate, purtând toate semnătura lui miss Tracy.

Locotenentul notă numele băncii şi observă, cu această ocazie, că miss Tracy avea o scriere fină şi hotărâtă.

Apoi atenţia se rătăci din nou. încă o dată imaginea figurii de la fereastra de vis-à-vis îi tulbură vederea. După ce rezistă câteva minute, întoarse caţpul. Figura reapăruse la fereastra luminată. Deşi afară era întuneric, Delmar deosebi mişcările unei mâini şi brusc fu cutremurat de un fior. în această mână, el zărise fulgerul unui oţel care-i servise de avertisment. Locotenentul sări în picioare, dar, în aceeaşi clipă, perdelele acoperiră fereastra, iar figura (ftspăru.Pentru ce voise necunoscutul să-l ucidă ? Pentru ce ? Să fi avut de-a fiaoe ou un nebun ?...

Cu fruntea încreţită, el măsură distanţa care separa fereastra) de birou. Era improbabil şi totoşL..

Dedmar rămase mult timp tăcut şi nemişcat... Fusese trezit din gândurile sale de o bătaie în uşă. Fără să-şi dea seama, el se duse să deschidă şi... rămase muit de uimire.

Detectivul era gata să jure că necunoscutul, pare se încadTa acum în pervazul uşii, era. acela pe care-L zărise la fereastra de peste drum.WWW\AA/WV\AA/WWVW\A/VWWW\A

Capitoluȷ XII

O CRIMA MINTALA

Ei se priviră unul pe altul. Delmar, cu o surpriză nedisimulată, celălalt cu o privire amuzată şi uşor arogantă.

El era de o statură impozantă, drept şi înalt; hainele sale de seară aveau o croială şi o formă impecabile, totul, chiar şi craniul său pleşuv, arătau distincţie.

— Poftiţi înăuntru, zise Delmar, revenindu--şi din surpriza sa.

în timp ce-l examina pe noul sosit, Delmar se întrebă dacă avea asupra sa vreo armă.

Necunoscutul întră, salută ou curtoazie şi luă loc într-un fotoliu.

— Numele meu este Peter Mott, zise el.

— Eu sunt locotenentul Delmar.

— Adevărat ? spuse Mr. Mott, părând oarecum surprins.

— Am fost, adăugă el, consilierul legal al lui Duncan Forbes.

De data aceasta, fu rândul lui Delmar să pară surprins. Pentru un om al legii, Mott avea o conduită destul de curioasă.

— Desigur, că aţi fost la o serată ?.

— Da, şi rn-am întors acasă după miezul nopţii. Am aflat de la servitorul meu de moartea lui Dunoan Forbes. Ce crimă abominabilă ! -

— Crima a avut loc cam pe la ora cinci după amiază, şi este de mirare că n-aţi aflait de ea înainte de a ieşi.

— Credeţi ? Mott zâmbi. – Detectivii sunt gata să suspecteze pe toaltă lumea. Permiiteţi-mi să vă evit o osteneală zadarnică, domnule locotenent. Am lipsit de acasă toată ziua. M-am îmbrăcat chiar la biroul meu, de unde am plecat direct la nişte prieteni, care au avut amabilitatea să mă invite.

— Aceasta vă scoate completamente din cauză. Departe de mine de a pune la îndoială realitatea acestui alibiu.

— Alibiu ! N-am zis aceasta cu gândul de a-mi crea un alibiu. Totuşi, sunt fericit că am un alibiu. Pentru a fi cinstit, ţin să vă aduc la cunoştinţă că în utlimul timp am avut o mică neînţelegere ,cu Mr. Duncan Forbes.

Locotenentul avu o privire interogativă, dar, în realitate, el se întreba dacă Mr. Mott va face vreo aluzie la atitudinea curioasă pe care o avusese când stătuse, ia fereastra de peste drum.

— Oh ! era fără importanţă, se grăbi să adauge acesta. Sunt sigur că la urmă ne-am fi înţeles prieteneşte. Acum e prea .târziu. Pentru a vorbi de altceva,,, aţi făcut vreun progres în ancheta ce întreprindeţi ?

— Bah ! Nu prea am de ce să fiu mândru, răspunse Delmar amabil. De câtva timp mă joc de v-aţi ascunselea cu gloanţele ! Nostimă distracţie !

— Zău?

— Da. Aoum câteva minute eram să fiu pur şi simplu asasinat.

Faţa lui Mott rămase ermetic închisă-

— Iată ceva-extrem de interesant.

— Suntem de aceeaşi părere, dar să revenim mai bine la fapte. V-am văzut foarte bine cum ţinteaţi ou pistolul în direcţia mea.

Avocatul M privi cu atenţie.

—'.-.Extraordinar I murmură el. Nu ştiam că detectivii suferă de halucinaţii. -

-■-"Nu era o-halucinaţie.

— Greşeşti, domnule locotenent. În viaţa mea n-am avut intenţia să vă ucid. Şi pentru ce naiha s-o fi făcut ?

— Tocmai aceasta mă încurcă şi pe mine. Nu .pot să înţeleg pentru ce aţi vrut să mă ucideţi ?

Avocatul înclină capul său pleşuv ; şi un zâmbet uşor îi trecu peste buzele strânse.

— Vreau să fiu cinstit cu d-ta, domnule locotenent. Este drept că[1] am ţintit cu pistolul aapu-l d-tale. Totuşi, n-am făcut-o din dorinţa de a vă ucide, ci dintr-o simplă curiozitate morbidă.

— Curiozitate, morbidă ? Este pentru prima oară când aud invocându-se acest motiv într-o tentativă de asasinat.

— Toltuşi, nici prin gând nu mi-a trecut să vă udd. Am promis că voi fi franc, chiar dacă nu mă veţi crede. După cum v-am spus, m-am întors acasă puţin după mie- ■ zul nopţii şi am aflat de la servitorul meu de moartea bietului Forbes. Ştirea aceasta m-a buimăcit într-atâta, încât n[1]am mai putut dormi. Am încercat să citesc, dar mi-a fost imposibil. Ca să-mi calmez nervii, am început să mă plimb prin odaie, apoi m-am oprit la fereastră, şi atunci...

Mott ezită, căutându-şi cuvintele.

— Atunci, v-am zărit. Sau, mai bine zis, am zărit capul şi bustul unui necunoscut aşezat la biroul lui Forbes. De la fereastra mea, l-am văzut adesea şi pe Forbes şezând în aceeaşi poziţie în timpul nopţii. Câteodată, fereastra din spatele biroului era închisă; de cele mai multe ori, era însă deschisă.

— Oh ! exclamă Delmar, cu respiraţia tăiată.

Avocatul îl fixă cu privirea sa rece.

— Aceasta n-are de altfel prea mare importanţă, continuă el; un glonte poate străbate cu uşurinţă o fereastră, închisă.

— Atunci, murmură Delmar, aţi vrut să...

— Nu mă întrerupeţi, vă rog. încerc să explic un complicat fenomen de psihologie şi ştiu de mai-nainte că mă veţi trata de mincinos. M-am gândit adesea că-mi va fi uşor să trimit un glonte în capul lui Forbes. Sunt un ţin- taş foarte bun.

— Cu alte cuvinte, v-aţi gândit adesea” să-l utfhdeţi pe Forbes ?

— Nu. Mi-a venit .pur şi simplu ideea că aceasta n-ar fi greu.

— Nu găsiţi că faceţi o distincţie oarecum subtilă ?

— Nicidecum. Este o mare distincţie între a gândi şi a acţiona. Poatoe să fi fost o supoziţie moit/idă a firii mele, poate că era numai rezultatul observaţiunilor mele.

Mott îşi înălţă statura sa impozantă.

— Văd bine că nu mă credeţi. Cu atât mai rău. Nici nu încerc să vă conving. Singura mea dorinţă este să spun adevărul. în noaptea aceasta, aflând de la servitorul meu de moartea lui Forbes, acelaşi gând morbid mi-a revenit, dar sub o altă foţmă.. M-am întrebat, brusc, daoă nu cumva voi fi bănuit că l-am ucis eu.

— O conştiinţă frământată ? sugeră Delmar surâzând.

— Da, dar nu în sensul pe care-l înţelegeţi. L-am ucis, ca să zic aşa, de mai multe ori pe Forbes în gând... Bineînţeles că l-am ucis fără nici o intenţie criminală. Acum, este mort şi aceasta mă tulbură grozav. Numiţi aceasta o conştiinţă frământată, dacă doriţi; eu o voi numi o sensibilitate morbidă. Oricum ar fi, mă chinuie gândul că pot fi bănuit. Imediat mi-am pus întrebarea dacă actul pe care l-am săvârşit în gând nu putea să fie şi în realitate. Pentru a avea conştiinţa împăcată, am încercat să fac o experienţă.

Mott se opri oarecum încurcat. Delmar îl privea cu o atenţie încordată, dar nu-şi trădă sentimentele sale

— .Mi-am luat pistolul pe care-l ţineam într-un sertar al birouM, continuă avocatul. Şedeaţi la biroul lui Forbes. în sfârşit, cineva şedea la biroul lui Forbes. Cine ? Habar n-aveam, dar îi vedeam foarte bine capul şi umerii. Am ridioat arma şi am ochit, dar exact în clipa aceasta v-aţi întors şi cred că m-aţi zărit. Apoi, v-aţi aşezat din nou la birou, iar eu am ridicat iarăşi pistolul. Am constatat atunci că era ¡perfect posibil să ţinteşti în capul unei persoane care şedea pe locul unde vă aflaţi. Experienţa era concludentă şi îmi demonstra uşurinţa cu care puteam ucide şi în realitate.

— „Mă întreb, murmură Delmar, afabil, până unde aţi fi împins această realitate, dacă n-aş fi sărit la timp din fotoliu ?

— Oh ! nu prea departe, declară Mott cu răceală, pentru simplul motiv că n-aţi sărit deloc la timp din fotoliu. *Aş* fi avut tot timpul să vă ucid, dacă aceasta ar fi fost intenţia mea. Poftim pistolul, vă puteţi conivinge că nu este încărcat.

Cu o curiozitate zâmbitoare, Delmar luă arma şi constată că nu conţinea nici un cartuş.

— Da, văd că nu este încărcat... cel puţin în clipa de faţă.

— Iar ăşi sceptic ?

— Mereu, Mr. Mott. Şi am tot dreptul să fiu sceptic. La drept vorbind, găsiţi că tot ce mi-aţi spus e6te rezonabil ?

— Nu, admit că nu este rezonabil, dar este adevărat.

— Dar nu este purul adevăr, Mr. Mott. Oare un om comite o crimă, chiar şi în gând, fără nici un

motiv ? Da, ştiu că aţi făcut aluzie-la o mică neînţelegere, dar aceasta nu este ion motiv suficient pentru crimă.

— Cu toate acestea, v-am spus purul adevăr. Dacă mă credeţi sau nu, aceasta nu mă priveşte.

— în realitate, Mr. Mott, eu sunt de părere că vă priveşte foarte mult.

Avocatul ridică din umeri.

— Pot să vă întreb în ce poziţie aţi găsit corpul ?

— Valetul nu v-a spus nimic ?

— Nu s-a pierdut în amănunte.

— Forbes era aşezat în fotoliul său, cu capul şi bustul apletaat înainte pe .biroul său.

Avocatul părea că încearcă să reconstituie poziţia descrisă. Un surâs pe jumătate recunoscător, pe jumătate batjocoritor flutură pe buzele sale.

— Mi maţi putea spune, domnule locotenent, cum putea un glonte tras din afară să perforeze tâmpla unui individ, care stătea cu capul întors în direcţi'a opusă ? [1]

O sclipire curioasă trecu prin ochii lui Deimar. Apoi, el încruntă din sprâncene.

i – Foarte puţin oomodă întrebarea. Bineînţeles^-că nu ştim în ce parte era întors Mr. Forbes când l-a atins glonţul. Câteodată, în clipa morţii, corpul face nişte mişcări curioase. Este posibil oa un ultim epasm să-l fi răsucit pe Forbes în fotoliul său. Acestea, bineînţeles, că nu sunt decât simple supoziţii. Aţi mai discutat cu cineva în această privinţă ?

— Nu, răspunse Mott, n-am vorbit decât cu servitorul meu de la oare am aiflait despre moartea lui Mr. Forties.

— Ah ! drace, făcu Deimar pe un ton degajat. în acest caz, cuim aţi aflat că Forbes a fost lovit în tâmplă ?

La întrebarea aceasta formulată cu blândeţe, Mott tresări cu violenţă. Privirea sa rămase fixată asupra biroului, dar capul său pleşuv se ridică brusc.

— Cum, făcu el, n-a fost atins la tâmplă ?
— Ba dă, dar cuim aţi aflat ?
— Cum ? aşteptaţi o clipă... Avocatul îşi întoarse privirea de la birou şi Deimar se minună de rapiditatea cu care-şi regăsi stăpânirea de sine.
— Drept să spun, nu prea ştiu. Probabil că mi-a spus servitorul.
— Nu, Mr. Mott, nu cred. Natura rănii este unul din lucrurile pe care le-am ţinut în secret.
Un zâmbet uşor de dispreţ trecu peste buzele avocatului.
— Am căzut în cursă, domnule locotenent. Este inutil să încerc a vă convinge că deducţiile vă sunt complet uşurate.
El se ridică încetişor, se apropie de birou şi îşi luă bastonul şi pălăria. Un minut, rămase acolo, în picioare, cu privirea fixată asupra fotoliului pe care-l ocupase Dun- Can Forbes. Apoi se întoarse. Acelaşi surâs. dispreţuitor mai fluitlura iniaă pe buzele sale.
— Trebuie să trag concluzia că sunt bănuit ? întrebă el.
— Da, Mr. Mott.
Avocatul răsuci bastonul între mâinile sale.
Am venit aici crezând că vă voi fi de folos în vreun fel. Dar fiind eu însumi suspect, renunţ ou plăcere să vă imai ofer serviciile. Bună ziua, domnule.
E'l salută cu răceală şi ieşi foarte demn.

Rămas singur, detectivul „se apropie de birou. Ceva lipsea... Dar ce ? Brusc îşi reaminti... Cecurile achitate, purtând pe spate semnătura .lui Anne Tracy.

Era sigur că Mr. Mott le acoperise cu pălăria lui. Şi. acum cecurile dispăruseră..

.OCHII NEGRI

A doua zi dimineaţa, locotenentul Delmar era aşezat la masa de lucru din biroul său, situat în imobilul poliţiei centrale newyorkeze, tot atât de proaspăt şi de odihnit ca şi când ar fi dormit opt ore în loc de trei. în faţa lui, se etalau imai multe ziare pe care le răsfoia fără prea mare entuziasm.

— Asasinat... furt într-o bancă... divorţ... scandal. Discursul senatorului Millicupp în privinţa relaţiilor cu străinătatea... percheziţie într-un club de noapte... încetarea apariţiei unui roman senzaţional... etc... El le împinse pe toate în lături.

— Toate acestea sunt vesele, nu-i aşa, Babe ?

Babe Malers, întins comod într-un fotoliu de lemn, torcea ca o pisică somnolentă.

— Toate acestea, dragul meu Babe, provin de acolo că nu suntem încă destul de civilizaţi. Totodată...

— Ce se spune despre afacerea Forbes ? se interesă Babe (pe un ton adormit.

— Ziarele bat apa în piuă pe o coloană şi jumătate... X)ar apropo, ce-ai mai af lat despre peria de cap ?

. —.. Despre ce ? zise Babe îndreptându-şi corpul său „uriaş.

— Despre peria de cap. îţi aminteşti că te-am însărcinat să cauţi pistolul asasinului. Ca de obicei, ţi-ai -schimbat direcţia şi mi-ai adus, în loc de pistol, peria victimei. Pe mâner se afllaiu nişte amprente digitale şi te-am rugalt să le dai la examinait.

— Da, da, ai dreptate – faţa albă şi roză a lui Babe căpătă înfăiţişarea unui pocăit – da, acum îmi amintesc foarte bine...

— Şi, bineînţeles, că ţi-ai schimbat iarăşi direcţia.

— Da, zise Babe, şi cu o expresie de scuză, scoase din buzunar un pachet. Să duc acum peria la biroul antropo-* metric ?

— Nu, să mai aştepţi. Dacă îţi mai reaminteşti, am găsit deasupra nişte fire de păr blond. Imediat după plecarea ta a intrat în scenă un tânăr blond. Desigur că amprentele pe care le vom găsi pe peria „de cap vor fi ale sale.

Babe îşi îndreptă corpul ceva mai mult.

— Şi ce s-a făcut cu ed ?

— A scăpat. Sau cel puţin aşa crede el. în realitate, l-am însărcinat pe Cummer să-l urmărească. Azi dimi- nea:ţă am găsit o notiţă din partea lui în care mă anunţa că l-a pierdut pe dl. Scară din vedere îinltr-o mahala.

— Dl. Scară' ? se miră Baibe.

— Este un nume pe care i l-ain dat eu. Apropo, ce te-a făcut aseară să-ţi schimbi direcţia ?

Babe păru puţin încurcat. În cele din urmă, zise :

— Iată. Când te-am lăsat aseară în apartamentul lui Duncan Forbes, aveam de gând să mă duc direct la biroul central. Ajuns jos, am vrut să-mi aprind o ţigară, dar s-a întâmplat să n-am asupra mea nici un băţ de chibrit. M-am adresat, deci, porterului care, în timp ce mă servea, mi-a spus să arunc o privire aîară unde o tânără fată dădea târcoale în jurul casei de mai hine de o oră.

— Şi ai uitat de perie...

— Am uitat totul, recunoscu Babe Mallers, care păru că se însufleţeşte. Fetiţa aceea era o bomboană, nu alta. Avea o faţă drăguţă, un păr frumos şi nişte ochi mari, negri cum n-am mai văzut în viaţa mea...

— Lasă descrierea, dragă Babe.

— E imposibil. (Uriaşul scoase un suspin adânc). M-am oprit într-un gang vecin şi am început s-o pândesc, încetul cu încetul, ea s-a îndepărtat foarte descurajată, şi eu am urmărit-o. M-a condus

astfel prin mai multe sitrăzi, până ce s-a oprit în faţa unui bloc, „în care a intrat.

— Şi acolo, îmi închipui că ai părăsit-o ?

— Nu... Mai întâi, l-am interogat pe administratorul Casei, de la-care am aflat-Că tânăra fată închiriase de trei săptămâni un mic apartament la ultimul etaj. După aceea, m-am gândit să-i fac o vizită, dar în ultima clipă am renunţat căci nu-mi venea în minte nici un pretext. Am rămas deci în hol s-o aştept. Eram gata să plec când am auzit urcând pe cineva.

— Bineînţeles că era soţul, presupune D.elmar. Era şi normal.

— Da. Vezi ce noroc am ! şi Babe ridică o privire melancolică.

— Consolează-te, Babe, mai sunt şi alte fete frumoase cu ochii negri în lumea aceasta. Dar... cum arălta necunoscutul ? L-ai examiniatt ?

— Da, «ra un tip foarte nostim, şefule. Şi-a ridicat pălărila pentru a-şi şterge fruntea şi am văzut că avea un păr blond exact ca firele de pe peria de cap.

Delmar deveni atent.

— înalt ?... Douăzeci şi cinci de ani ?... Ochii bruni ?.” Trăsături regulate ?...

— Da, exact semnalmentele sale.

Locotenentul respiră adânc.

— Băiete, încep să cred că ai un noroc orb.

— Crezi ? Păi dacă este măritată...

-— Nu vorbesc de aceasta. Vreau să spun că rezultatele schimbărilor tale succesive de direcţie îmi taie respiraţia. Omul pe care l-ai văzut este chiar dl. Scară în persoană.

Probabil, replică Babe, care nu părea prea interesat. Dar- „eşti sigur că nu se numeşte Scară şi în viaţa de toate zilele ?

— Bineînţeles că nu. Este un nume provizoriu. Presupun că nu-ţi va Ii greu să-i afli adevăratul său nume.

— Sunt sigur. Adică am aflat numele femeii de la administrator şi presupun că sunt soţ şi soţie. Ea se numeşte, mi se pare, Anne Tracy.

Delmar îl privi zăpăcit.

— Cuim ?... cum ai spus ? – întrebă el cu o voce înăbuşită.

— Am spus că numele femeii este Tracy şi presupun că şi tipul se numeşte tot Tracy r

— Extraordinar! murmură Delmar, fixând asupra grăsunului o privire buimăcită. Ei bine ! Ai un noroc cum rar am mai întâlnit la cineva, băiatule! Tracy!... Anne Tracy !... Bine. Mă duc...

Vocea sa se stinse.

Tânărul Mallers se ridică alene şi îşi scutură un firicel de praf de pe pantalonii săi impecabili.

— Ce trebuie să fac acum, şefule ?

— Nimic. Du-te de te plimbă în parc sau scrie un poem despre frumuseţea ochilor negri. Ai face bine, până una alta, să-mi laşi peria de cap.

De îndată ce Babe ieşi, Delmar tuşi pentru a-şi limpezi vocea şi apăsă pe butonul de pe marginea biroului său.

— Să vină Kruger, porunci el.

Kruger sosi aproape îndată. Era un omuleţ cu faţa prelungă şi îngustă. Delmar scoase din buzunarul său pachete mici.

— Uite, Kruger, .am aici două specimene de cenuşă de ţigară şi aş dori să ştiu dacă provin de la.aceeaşi marcă de ţigară.- Aştept răspunsul până î.ntr^o .juţnăţate. de oră.

Kruger plecă şi locotenentul sună din nou.

. – Chemaţi-l pe Danghburry.

Specialistul în amprente digitale sosi la rândul său. EI avea părul roşu şi părea puţin miop. Delmar îi întinse peria înfăşurată în hârtie.

— Ceva de lumi pentru tine, Dangbburry. Vezi printre colecţiile de amprente. Caută-l la numele de Tracy, deşi n-ar fi exclus să-l găseşti şi subţiri ált mume.

Expertul retrăgându-se, Delmar se întinse comod în fotoliul său pentru a fuma o ţigară. Privea

fumul care se urca spre tavan, când intră în biroul său un individ bondoc, cu o figură inexpresivă.

— Ia loc, Tibbet. O ţigară ?... Ce-ai făcut la New-Ha- ven ? Alibiul lui Hurd este bun ?

— Cât se poate de bun, zise Tibbet, răspunzând la ultima întrebare.

— Bine... Şi a plouat ieri la New-Haven ?

— lOu găleata, între .unu, jumătate şi şaplte.

— Bine. Iată de ce era udă umbrela lui Hurd. Treci mai departe.

— Hurd s-a înscris la „Eastland Hotel" pe la... (Tibbet îşi consullfcă carnetul său de notiţe) unsprezece şi jumătate. Când s-a prezentat la birou ca să se înscrie, tocmai i-a stat ceasul, şi l-a întrebat pe portar ora exactă.

— Procedeu vechi ca şi Irod. Ar fi putut găsi ceva mai nou.

— Da, zise Tibbet, cu un aer dezgustat. în sfârşit, a Cernit o cameră liniştită, către avea o întâlnire cu un om de afaceri pe care-l aştepta la hotel. Cum nu i s-a dat o cameră potrivită, s-a adresat directorului.

— Alibiul numărul 2, remarcă Delmar.

— Directorul i-a dat satisfacţie, continuă Tibbet. Camera 417. înainte de a se urca în cameră, a cumpărat de la debitul de ziare din hol toate ziarele din New York şi din New-Haven. A cerut un număr care lipsea şi a făcut un scandal monstru pe tema aceasta.

— Numărul 3..., observă Delmar.

— De acolo, s-a dus la debitul de tutun şi a făcut un laît tărăboi, deoarece vânzătorul nu aivea manca sa favorită. Marca aceasta se numea...

Tibbet îşi consultă carnetul

— .Florodora..,, preciză Delmar.

— Exact. – Tibbet îl privi cu uimire. – Cum de aţt ghicit ?

— îţi voi spune mai târziu. Aşadar, Hui*d şi-a pregătit un alt ali'biu. .Cu ce a sosit la Itfew-Haven ? Cu trenul sau cu maşina ?

— Până la Bridgeport a venit cu maşina sa pe care a condus-o chiar el. Aici a avut o pană şi şi-a continuat drumul până la New-Haven cu un taxi.

— A cincea şi a şasea mărturie. De unde ai căpătat această ultimă informaţie ?

— De la directorul hotelului căruia i-a povestit chiar H-urd. Dăduse şi adresa garajului şi nuimele şoferului. Am verificat totul.

— Minunat I murinură Delmar batjocoritor.

— Bine. După aceea, Hurd s-a urcat în cameră. Un sferţ de oră mai târziu a venit un om să se intereseze de e] la birou. Era aproape unsprezece patruzeci. Apoi…

— Un moment, Tibbet. Numele omului ?

— Nu şi l-a dat. Tot ce am putut afla este că erau buni prieteni, că era înalt, brun, că avea un bandaj negru pe ochiul stâng şi că ţinea în inână o servietă de piele şi un baston.

— Oh ! este de ajuns. Probabil că acest om nici n-a încercat să fie remarcat.

— Nu, părea mai curând că evită să fie remarcat. Cei doi bărbaţi au rămas mult în camera lui Hurd. Acesta din urmă a comandat prin telefon un prânz bogat, cafea şi desert. Am vorbit cu chelnerul, care n-a mai putut adăuga nimic la descrierea vizitatorului.

— Dar i-a văzut pe cei doi bărbaţi împreună în cameră, nu-i aşa ?

— Da. Amândoi erau de faţă.

— Ce bacşiş i-a dat Hurd ?

— Exact zece la sută din nota de plată.

— Şi cât i-a dat şoferului care I-a adus de Ia Bridgeport?

ai

— Dublul preţului convenit.

— Ah ! ah ! foarte interesant. Ce diferenţă între aceste bacşişuri ? Pe unul îl plăteşte regeşte, iar celuilalt îi dă strictul legal.

— Pe la patru şi douăzeci, Hurd a telefonat undeva departe.

— Da, ştiu. I-a telefonat lui Duncan- Forbes ^pentru a-l avertiza că va întârzia la întâlnire.

— Şi, pe la cinci şi un sfert, vizitatorul a părăsit hotelul. Portarul se oferi să-i aducă un taxi, dar fu refuzat, sub pretextul că va lua autobuzul din colţul străzii. A plecat apoi sub ploaia torenţială şi nu i-am mai putut da de urmă.

— Foarte rău. Trebuie să-i dăm de urmă. Dar Hurd ce-a făcut după aceea ?

— A telefonat portarului pe la cinci şi jumătate să i se aducă nota. Câteva minute mai târziu, a coborât şi a întrebat un groom unde putea cumpăra o umbrelă. Puştiul l-a condus la un magazin care ţine tot de hotel şi Hurd i-a dat un dolar. În magazin, el a cumpărat prima umbrelă ce i s-a arătat.

— Hm ! încă un detaliu interesant. Unde s-a dus după aceea ?

— Aci se termină informaţiile ce-am cules. Probabil că la gară, ca să ia trenul spre New York sau până la Bridgeport, unde lăsase maşina.

— Bizar, murmură Delmar. Mă întreb de ce a plecat de la hotel pe jos ?

— Ploua cu găleata şi probabil că ş-a gândit că nu va găsi nici un taxi prin apropiere.

— Poate... reflectă locotenentul.

Delmar .pianotă cu degetele pe ¡birou.

— încep să văd ceva mai limpede în întuneric prin una sau două spărturi.

— Credeţi ? Eu nu văd nimic. Alibiul este de nezdruncinat. Unde vedeţi partea slabă a alibiului ?

— în contrastul pe care-l reprezintă bacşişurile. Să dai un dolar unui groom este

exagerat. Şi apoi, nu treibuie să uităm de bandajul negru de pe ochiul stâng.

— Tibbet cântări mult timp aceste cuvinţe, apoi clătină capul.Mergeţi cam departe, domnule locotenent. Alibiul îmi pare de nezdruncinat.
— Vom vedea. Bineînţeles că aş putea şi greşi. Presupun că ho-telul are două intrări, nu-i aşa ?
,— Dar nu văd ce legătură ar putea avea...
— Eşti moralmente sigur că Hurd a- stat la hotel până la ora cinci şi patruzeci de minute ?
— Aş putea şi paria, d-le locotenent.
— Pe ce vrei să pariezi ? Pe o ţigară ?
— Chiar pe o cutie întreagă, declară Tibbet cu încredere.
— Ah ! Apropo de ţigări... Uite-l şi pe Kruger. Ce veşti bune ne aduci, Kruger ?
— Cele două eşantioane de cenuşă pe Care mi le-aţi dat sunt identice, declară expertul, apropiindu-se de birou.
— Aceeaşi marcă, deci ?
— Imposibil de precizat. Fabricanţii produc adesea ţigări de mărci diferite cu acelaşi fel de tutun. în orice caz, am piutea presupune că cele două eşantioane provin de la aceeaşi marcă.
— Mulţumesc, Kruger. Mi-ai fost de un mare ajutor.
După plecarea expertului, locotenentul aruncă o privire triumfătoare spre Tibbet.
— Vezi, Tibbet ? Sunt sigur că Hurd se afla în biblioteca lui Mr. For.bes, atunci când tu erai sigur că se găsea la New-Haven.
Tibbet îl privi întrebător.
— Aseară, am găsit nişte cenuşă de ţigară exact lângă uşa bibliotecii. Ceva mai târziu, Hurd mi-a oferit o ţigară. Am adunat cele două eşantioane de scrum şi i le-am dat lui Kruger să le analizeze. După cum vezi, ai pierdut o cutie de ţigări, dragul meu.
— Oh ! Kruger nu prea părea să fie sigur de dânsul!...
— Dacă l-ai fi văzut pe Hurd în clipa când adunam cenuşa de pe jos, ţi-ai fi schimbat părerea. Părea literalmente îngrozit.

— începe să cred şi eu că aveţi dreptate, recunoscu Tibbet, după o clipă de gândire.

MINCIUNA

Rămas singur în biroul său, Delmar începu să fredoneze o melodie, care-d obseda. Pe neaşteptate, ©1 se întrerupse zâmbind. Remarcase că fredona o arie din *„Regina furtunii”*. Acel fragment muzical trezi în el un gând nou. ,

— Trebuie să mă conving imediat, murmură el.

După ce căută o adresă într-un anuar telefonic, luă metroul care-l conduse până-n dreptul străzii 72. Apro- piindu-se de un bloc, trecu pragul unei case cu odăi mobilate.

— Mr. Clyde Armstrong este acasă ? întrebă el pe un funcţionar, care la rândul său se adresa unei telefoniste.

— Numărul 1706 este acasă, miss Pike ?

în câteva secunde, Delmar fu informat că Mr. Armstrong tocmai ieşise. Fără să pară câtuşi de puţin dezamăgit, el ocoli biroul şi se duse să-şi cumpere un pachet de ţigări la debitul de tutun din hol. De aici, se furişă, cu aerul cel mai natural din lume, în ascensorul care aştepta'şi se urcă până la camera cu numărul 1706. Străbătu coridorul fără să se oprească la uşa care indica acest număr şi sună alături. O persoană micuţă, cu bonetă şi şorţ de dantelă, îşi scoase capul în afară.

— Sunteţi o fată încântătoare, îi zise el.

Un zâmbet .'fugar apăru pe faţa subretei. Delmar introduse piciorul în pragul uşii:

— Stăpâna ta este acasă ? o întrebă el.

— Nu, domnule, s-a dus până la coafor.

— Perfect. Pe d-ta voiam să te văd. Ştii să cânţi la pian, Nanette ?

— Nu, şi nici nu mă numesc Nanette.

— Dar ai voce frumoasă, nu-i aşa ?

— Da, Ador să cânt.

Capitolul XXVIII

— Am înţeles aceasta de cum te-am văzut. Te-aş ruga să-mi faci un mic serviciu. Stăpâna ta are desigur un pian ?
— Da, dar...
Privirea fetei arăta oarecare neîncredere. Străinul acesta cu manierele agreabile putea să fie un hoţ.
— Foarte bine. Aş vrea numai să cânt o mică arie şi să -văd dacă o vei recunoaşte... Te rog...
Ea fu cucerită de maniera în care Delmar pronunţă aceste din urmă cuvinte şi îl lăsă să intre într-o cameră elegant mobilată.
Locotenentul se apropie de pian şi cântă ceva la întâmplare.
— Cunoşti aceasta ? întrebă el.
— Sunt sigură că n-am auzit-o încă niciodată.
Delmar scoase din buzunar copia *Reginei furtunii* şl execută un întreg fragment. întorcând capul, el constată că subreta recunoscuse muzica.
■— Nu voi uita niciodată bucata aceasta, declară ea.
--- Pentru ce ? întrebă poliţistul băgând copia înapoi în buzunar.
— Am auzit-o de cel puţin o sută de ori în ultima săptămână. Domnul de alături n-a cântat decât numai această bucată.
Un/zâmbet uşor rătăci pe buzele -lui Delmar.

— Eşti sigură că era aceeaşi bucată ?Absolut sigură. Este exclus să mă fi înşelat. O ştiu aproape pe din afară.
— încearcă să-ţi aminteşti ziua exactă în care domnul de alături a început să cânte această bucată.
— Dacă nu mă înşel, acum zece zile. La început a cântat crâmpeie- mici. Probabil că se exersa.
Delmar se ridică şi-şi duse mâna la buzunar.
— Mi-ai făcut un mare serviciu. Vrei să iei aceasta şi să-ţi cumperi o mică amintire din partea mea ?
— Oh ! Mulţumesc, domnule.
Detectivul coborî scările ca în vis şi ieşi în stradă.
— Pentru ce a minţit, oare, Armstrong ? mormăi el.
El continua să-şi mai pună această întrebare în timp ce ascensorul îl ducea spre apartamentul lui Mrs. Forbes. Deoarece i se spuse că d-na Forbes nu era încă îmbrăcată, se duse în bibliotecă.
Un zgomot uşor, venind din fundul odăii, îl trezi din gânduri. întorcându-se, îl văzu pe Mr. Armstrong, elegant ca de obicei.
— Ah ! Mr. Anmstrong... Tocmai doream să vă văd.
— Pentru a-mi pune şi alte întrebări încurcate ?
Clyde se apropie şi-i oferi o /ţigară.
— M-am gândit mult' la cântecul d-tale, Mr. Armstrong.
— Vă obsedează, domnule locotenent ?
— Mă umple de admiraţie.
— Zău ? Dar nici nu l-aţi auzit I '
— Am văzut compoziţia scrisă, mă înţelegeţi. Şi sunt un bun cunoscător al muzicii pentru a invidia talentul care v-a permis s-o compuneţi numai într-o singură seară, după cum mi-aţi spus, nu-i aşa ?
Clyde încruntă din sprâncene, în timp ce ridică privirea. Dar faţa lui Delmar nu exprima decât curiozitatea.
— Da. Dar nu văd nimic ţemarcabil în toată această ispravă.
— Era în ajunul asasinatului ?
— Da. Ce importanţă are ?...

Cântecul d-tale a însoţit, ca să spun aşa, moartea lui Forbes.—-Simplă coincidenţă.

— Domnule Armstrong, în multe privinţe îmi eşti net ■superior, dar d-ta nu ştii să minţi. N-aţi compus cântecul într-o singură seară, cum pretindeţi, ci în zece zile.

Clyde rămase, nemişcat, pietrificat s-ar putea spune.

— Oh ! Oh ! Aţi întreprins o anchetă ?

— Se înţelege. Afirmaţia d-tale mi s-a părut curioasă, ■ţinând seama de valoarea reală a bucăţii.

— Foarte flatat, domnule locotenent. Dar acesta este singurul scop al anchetei ?

— Nu prea, dar niciodată nu m-aş fi gândit să îndrept cercetările în această direcţie. Mă întreb, acum, pentru ce un om superior a trebuit să inventeze o minciună, care putea fi uşor dezminţită.

O tăcere adâncă se lăsă între ei. Privirea neagră a lui Clyde contrasta într-o manieră izbitoare cu înfăţişarea mereu zâmbitoare a lui Delmar. După ce azvârli ţigara, Clyde ocoli de două ori încăperea, cu un pas nervos. Apoi se opri în faţa locotenentului.

— Delmar, zise el cu o voce răguşită, m-ai tratat de mincinos. Am să te dau afară...

— Nu cred să reuşeşti, răspunse celălalt bine dispus. Doar un om care nu minte are acest drept.

Un tremur de mânie reţinută zgudui corpul lui Clyde.

■— Delmar, continuă el, crezi că Mrs. Forbes şi-a ucis soţul ?

întrebarea aceasta neaşteptată îl aruncă pe locotenent într-o confuzie vizibilă.

— Văd că nu m-am înşelat, reluă Qyde, interpretând greşit tresărirea pe care o pricinuise întrebarea sa. Presupun că ai fost să dai târcoale la Duncandale şi...

El se întrerupse brusc. în ciuda nervozităţii sale, înţelese că fusese pe punctul de a spune prea multe.

Delmar luă notă mental de numele pe care-l pronunţase din neatenţie. Duncandale ? se întrebă el. Unde o mai fi şi asta ?

— Revino-ţi în fire, Armstrong, îi atrase locotenentul atenţia. Nu face să te . înfurii pentru o simplă supoziţie.

Clyde părea că nu-l aude. Un spasm convulsiv îi schimonosea faţa.

— Ascultă Delmar, zise el. Dacă îi vei, pricinui un necaz cât de mic d-nei Forbes, cu fapta sau ou vorba, te voi ucide !

Delmar admiră această izbucnire de violenţă, dar îşi păstră întreaga sa seninătate zâmbitoare.

— Te cred capabil să mă ucizi, Mr, Armstrong, dar-nu înţelegi că nimeni nu o acuză pe Mrs. Forbes ?

— Cum ? zise Olyde şi o nespusă uimire i se zugrăvi pe trăsături. Nu mi-ai spus că am minţit ?

— Şi o repet, zise Delmar mereu calini, deşi în realitate era destul de uimit. După câte ştiu, Mrs. Forbes n-are nici în clin nici în mânecă cu crima care ne preocupă.

Clyde părea stupefiat.

— Mă întreb pentru ce m-ai minţit în privinţa cântecului.

— Ah ! Acum înţeleg.

Şi pentru prima oară, Clyde izbucni într-un hohot sonor de râs.

Delmar părea extrem de preocupat, atunci când părăsi ceva mai târziu apartamentul. Râsul lui Clyde făcuse să-i crească şi mai mult perplexitatea.Capitolul XV

. IMPASUL

— Poţi să-ţi închipui pentru ce a minţit Armstrong, Babe ?”Şi râsul aceia, ce semnificaţie o fi având ?

Grăsunul aruncă spre locotenent o privire absentă. Era spre seară.

— O minciună' are un scop, un râs are un alt scop, şi, între amândouă, se află o dramă, continuă

Delmar. Dacă un om ca Armstrong ar fi premeditat o minciună, sunt sigur că ar fi fost o capodoperă. Iată pentru ce îmi vine să cred că a fost o minciună accidentală.

— Accidentală..., zise Babe, pe un ton adormit.

— Dar atunci, cum de a lăsat să-i scape, tocmai el care este atât de prevăzător ? Să fie o mică minciună fără importanţă ?

■— Da, fără importanţă, repetă Babe.

— Ei bine, nu, este imposibil,, reluă Delmar. Evenimentele care au urmat au dovedit că minciuna aceasta valorează tât şi o încărcătură de dinamită. Armstrong as sărit până-n tavan când i-ani amintit-o. N-a fost deci ceva accidental. Atunci cum ai numi tu o minciună care nu este nici accidentală, nici întâmplătoare”?

Babe nu răspunse decât printr-un mârâit scurt.

— Vom spune, deci, sugeră Delmar, că- este o minciună instructivă, venită din subconştient. Dar atunci se pune o altă întrebare. Care este primejdia despre care l-a averti2at instinctul său ? Ce diferenţă ar fi dacă el ar fi compus cântecul în cinci ore sau în cinci ani ? ~Ce anume risca dacă ar fi spus adevărul ?

Problema expusă părea peste puterile priceperii lui Babe.

— Cinci ore sau$_{N}$cinci ani !... Unde este diferenţa ? Armstrong se comporta ca şî cum ar fi fost o chestiune de viajă sau de moarte. Cred că, pentru moment, ar fi mai bine să acceptăm faptele aşa cum sunt, fără a încerca să le înţelegem. Când i-am atras atenţia lui Anmstrong asupra minciunii sale, la început a părut foarte indign'at. Apoi'm-a întrebat dacă o bănuiesc pf Mrs. Forbes şi, fără .să-mi lase timp să-l asigur, m-a ameninţat că mă va ucide dacă ne vom atinge de ea. Toate acestea numai pentru că l-am prins în flagrant delict de minciună. Ce legătură

vezi în toate acestea, Babe?... Şi dacă l-ai fi văzut!... Părea ca un lup turbat. Când i-am spus că n-o bănuim pe Mrs. Forbes, a devenit blând ca un miel. Dar când, după aceea, i-am vorbit de îndoielile mele despre inocenţa şa, la început a părut deconcertat, iar, apoi, a plecat râzând cu hohote ca un nebun. Te întreb, încă odată, ce părere ai despre toate acestea ?

Privirea adormită a lui Babe arăta că el nu avea nici o părere.

— în orice caz, un lucru este limpede. Toată spaima şi toată furia lui au fost suscitate de interesul pe care-I poartă d-nei Forbes. Aceasta mă face să cred că el a minţit cu scopul de a o proteja. Dar cum putea s-o protejeze minţind asupra timpului în care a compus cântecul să« ?

— Da, cum ? repetă Babe ca un ecou.

— încă ceva, Armstrong n-ar fi fost atât de furios, dacă nu avea siguranţa că doamna era vinovată. Ori, s-a stabilit că ei erau împreună atunci când s-a oomis crima. Dacă unul din ei este vinovat, imposibil ca să n-o ştie şi celălalt.

Babe ridică privirea şi se înfundă mai comod în fotoliu.

— îmi pare că totul vine de la cântecul acela, observă Delmar. De la cântec şi de la minciuna lui Armstrong...

— Mă întreb, zise Babe pe neaşteptate, dacă a spus acelaşi lucru şi lui Mrs. Forbes ?

— Cum ?... – DeLmar tresări. – Drace ! Ideea ta valorează aur, Babe. O voi interoga mâine pe Mrs. Forbes.

— Dacă Armstrong va fi de faţă când o vei interoga, aş da un imperiu numai ca să-i văd mutra.

Delmar aprobă cu capul.

— Voi încerca să pun la punct chestiunea aceasta. Mutra lui Armstrong ar putea fi pentru noi o

revelaţie. Apropo, Babe, ai auzilt de un loc care se numeşte Duncandale ?

— Duncandale... Duncan, zise Babe somnoros.

— Da, pare să fie o casă la ţară a lui Duncan Forbes. Evident că trebuie să fie ceva necurat pe acolo.

— Cum asta ?

— în paroxismul furiei sale, Armstrong a pomenit de numele acesta, dar s-a oprit brusc, ca şi cum ar fi voit să-şi retragă cuvintele...

în privirea lui Babe sclipi o lumină de interes.

— Cred că mă voi duice pe acolo, chiar astă seară. în clipa de faţă, suntem într-un impas. Cine ştie, poate că Duncandale ne va deschide calea, continuă Delmar.

— Vrei să te însoţesc ?

— Nu, Babe. îţi voi da o altă însărcinare. încearcă de capătă informaţii mai ample despre frumoasa ta zeiţă Anne Tracy. Vezi de află pentru ce îi trimitea Mr. Fdrbss banii. Şi apoi, nu uita de tânărul acela care ar putea fi soţul ei. Amprentele digitale de pe peria de cap nu ne-aii prea ajutat, Ele nu figurează în colecţiile noastre.

Babe Mallers se ridică greoi, îşi aranjă cravata şi ieşi din birou.

Rămas singur, Delmar apucă receptorul În câtevg; minute, el află că Duncandale era situat într-o regiune aristocratică din Westchester şi că proprietarul său nu mai călcase pe aaolo de aproape un an. Delmar luă masa într-un restaurant, apoi, după o scurtă călătorie, coborî în gara care se afla la o distanţă de numai o milă de Dun- candale.

După un sfert de oră, ajunse în faţa porţii. Chiar în întuneric, casa avea o înfăţişare plăcută.

Delmar urcă treptele largi de piatră şi privi în jurul său. În afară de foşnetul brizei nocturne, totul

era tăcut, fără cel mai mic semn de viaţă. La lumina slaibă a lunei, el admiră suprafaţa sculptată a uşii de stejar, care, nu numai că era artistică, dar părea de o soliditate deasupra oricărei încercări. Se îndepărtă şi se angajă pe o alee mică presărată ou nisip care-l duse înapoia casei, în faţa unei alte uşi. Fără să-şi dea seama, învârti butonul şi fu surprins constatând că uşa nu era încuiată. O simplă neglijenţă ? Sau această uşă deschisă avea o semnificaţie cu mult mai profundă ?

Intră ridicând din umeri şi, prin pipăit, îşi dădu seama că se afla într-un vestibul. Un moment, ascultă cu atenţie, fără a avea cea mai mică idee de ceea ce ar putea auzi. Neauzind nimic, înaintă. Deşi mâna sa dăduse peste comutatorul electric, totuşi el preferă, pentru moment, să se servească de lampa de buzunar.

Delmar zâmbi, apoi continuă să cerceteze fiecare colţ în parte cu senzaţia precisă că-şi pierdea timpul în zadar

.Şi el se regăsi la punctul său de plecare fără să fi descoperit' nimic important. Atunci, îşi băgă lampa în buzunar şi aprinse lumina electrică. Imediat detectivul îşi dădu seama că se afla într-un salon de muzică şi privirea sa se fixă asupra unui pian. Deşi era foarte natural să găsească un pian într-o sală de muzică, totuşi fixă instrumentul muzical cu multă curiozitate. Răsfoind maşinal am caiet de muzică, detectivul remarcă stupefiat că avea în faţa sa un manuscris.

— *Regina furtunii 1* murmură el.

Aceasta dovedea odată în plus că Armstrong minţise cu bună ştiinţă. Să fi făciit oare' Clyde aluzie

la acest manuscris atunci când vorbise de Duncandale ? Nu, hotărî Delmar. Trebuie să fi fost altceva. Dar ce anume ?

Deodată avu senzaţia netă că cineva se afla în spatele său. Şi... brusc sala fu cufundată în întuneric

.Capitolul XVI

TN ÎNTUNERIC

Dintr-o săritură, Delrnar se lipi de perete.

El nu auzea şi nu vedea nimic. Numai ecoul ultimilor acorduri din *Regina furtunii* mai răsuna încă în tăcerea morman tală.

Era evident că se petrecea ceva necurat. Cineva deschisese uşa şi stinsese lumina. Pentru ce ? Pentru că. nu voia să fie văzut ?... Pentru că voia să săvârşească un act care reclama întunericul ?...

Tot punându-şi aceste întrebări, Delrnar înainta încetişor. Detectivul ştia locul exact unde se afla uşa.

Deodată se opri brusc. în liniştea mormântală, care domnea în sala de muzică, auzise un zgomot uşor metalic, zgomotul siguranţei unui pistol, care părea să indice intenţia unei crime premeditate cu sânge rece. încet, cu precauţiune, detectivul se furişă de-a lungul unui perete.

în sfârşit, se opri, ceva mai calm, dar foarte intrigat. Pentru ce voia să-l ucidă necunoscutul ? La rândul său,
Delmâr îşi pregăti revolverul. La câţiva paşi de el, pute;i acum să audă respiraţia gâfâitoare a celuilalt.

— Ce doreşti ? întrebă el liniştit.

Şi, în aceeaşi clipă, înainte ca vocea lui să fi permis necunoscutului să ţintească, el îşi schimbă pe nesimţite locul.

Era şi timpul. Călăuzit de vocea sa, necunoscutul îşi descărcă complet pistolul în direcţia sa.

Delmar se strecură încetişor înainte. Era sigur că avea de-a face cu un nebun. Numai un nebun, obsedat de pasiunea de a ucide, putea să se comporte în maniera aceasta delirantă. Dar, locotenentul câştigase partida. Apropiin- du-se pe nesimţite de butonul electric, el răsuci brusc comutatorul.
Lumina ţâşni invadând odaia şi un om cu corpul lung şi descărnat scoase un strigăt răguşit, lipindu-se de perete, cu pistolul încă fumegând în mână.
— Ah ! bună seara, Mr: Hurd.
Vocea locotenentului răsună calmă.
— Pentru nuînele lui Dumnezeu, nu mă fixa cu privirea aceasta rătăcită. Nu sunt o fantomă, deşi ai încercat să mă expediezi pe lumea cealaltă.
Un murmur incoerent fu singurul răspuns ce primi. Trueman Hurd îl fixa cu o privire plină de groază. Delmar îl dezarmă, îl împinse pe un scaun, deschise o fereastră, apoi, stând în picioare, îl privi cu curiozitate.
— Vrei să te explici, Mr. Hurd ?... Suferi adesea de aceste .crize primejdioase ?
Hurd îşi umezi buzele ce tremurau şi încercă să vorbească, dar nu izbuti să articuleze nici un cuvânt.
— în realitate, ca asasin, nu valorezi nici un ban. Uri ucigaş raţional nu şi-ar fi descărcat complet pistolul.
Hurd continua să-l fixeze mereu pe locotenent.
— Aşadar... d-ta erai...
Delmar îl privi.
— Vrei să spui că ţi-ai descărcat pistolul fără să ştii în cine trăgeai ?

Nu, nu ştiam, răspunse el cu o voce răguşită. De altfel, prea puţin mă interesa..

— .Cu alte cuvinite, ai venit aci cu gândul să ucizi indiferent pe cine ?
Hurd îşi ridică brusc capul.
— Am vrut să ucid persoana care...
Se întrerupse fără a mai termina.
— Dar nu ştiam că sunteţi d-voastră.
DeLmar rămase un moment perplex.
— Nu prea eşti explicit, Mr. Hurd. Cât sunt eu uşor de cap, dar nu te înţeleg. Şi pentru ce ai stins lumina ?
— Pentru că m-am 6periat. Eram aproape sigur că m-ai auzit. Şi apoi, când ai vorbit, mi-am dat seama că trebuie să trag imediat sau niciodată.
— Şi ţi-ai descărcat arma în direcţia vocii mele. Mizerabilă tactică, Mr. Hurd.
Se opri o clipă.
— Spune-mi, te rog, din cauza cântecului pe care-l cântam la pian, te-ai hotărât să mă ucizi ?
Hurd păru deconcertat.
— Cântecul n-are nici un amestec în această afacere. M-am întrebat numai cum se făcea că şedeaţi liniştit la pian după ce...
— După ce ?
— Pentru ce mai întrebaţi ? Ştiţi doar prea bine (
— Trebuie să mărturisesc că nu. -
— Dar pentru ce aţi venit atunci tocmai în seara aceasta la Duncandale ?
Delmar şovăi.
— Mr. Hurd, întrebă el, oare Clyde Armstrong te-a trimis aici ?
— Armstrong ? Nu, sigur că nu. Pentru ce să mă fi trimis tocmai Armstrong îţi baţi joc de mine.
Delmar supraveghea expresia omului cu atenţie. Înţelese că uimirea lui Hurd nu era prefăcută.
— Ah ! eşti foarte îndemânatic... – Omul râse cu amărăciune. – Ştiu că ai venit să cauţi m...
El se opri brusc la prima consoană a cuvântului. Delmar nici nu era sigur dacă articulase sau nu consoana m. După maniera în care Hurd rotunjise gura, poliţistul credea că putea să termine astfel fraza neterminată :

„Ai venit aici să cauţi mormântul...”.
— Să caut ce ? întrebă el cu un aer inocent.
Buzele celuilalt se schimonosiră într-o grimasă urâtă.
— Să nu mai vorbim despre aceasta. Nu este un subiect prea agreabil. Ştiu pentru ce ai venit şi mai ştiu că ai găsit oeea ce căutai. N-ai ştiut să-ţi ştergi urmele.
„Urmele ?... gândi Delmar. Care urme ?... Şi care mormânt ?”.
Expresia feţii lui Hurd se schimbă pe neaşteptate... Trăsăturile sale se contractară.
— Păcat că nu te-am ucis, mârâi el. Ar fi fost soluţia cea mai nimerită.
El se opri, scuturat de un fior.
— Şi acum, din moment ce ai găsit, ce ai de gând să faci ?
Delmar nu răspunse nimic.
Respiraţia lui Hurd deveni şuierătoare.
— Dacă cumva crezi c-ar exista un raport între aceste lucruri, te înşeli.
Delmar îl privi, întrebându-se la ce anume făcea aluzie. Un raport ? Între ce anume ? între mormânt şi asasinarea lui Forbes ? Eră o presupunere ca oricare alta.
— N-am spus niciodată aceasta, Mr. Hurd.
— Nu, dar te gândeşti; altfel ce-ai căuta aici ? Ascultă, locotenente. Crezi că l-am ucis pe Forbes ?
— Cum puteai să-l asasinezi, din moment ce ştiu că ai fost la New-Haven. Apropo, l-ai revăzut pe domnul cu bandajul la ochi ?
— Domnul... cu bandaj...
Mr. Hurd păru îngrozit.
— Alibiul d-tale se bazează tocmai pe domnul acela. Aş ţine mult să-l întâlnesc.
— înţeleg. Ce rău îmi pare că nu te-am ucis !
Timp de câteva secunde, Delmar îl contemplă în tăcere.
— La drept vorbind nu prea semeni cu un asasin, Hurd. Dar părerea aceasta este personală ; legea este cu mult mai exigentă decât mine.

Hurd se înfioră din nou.

— Şi ce ai de gând să faci ou... chestia aceea ?

Delmar şovăi, apoi scoase din buzunar o ţigară.

— Să lăsăm aceasta acum. Nu eşti în dispoziţie de a discuta în seara aceasta. O ţigară ?... Regret că nu pot să-ţi ofer o Florodora, dar nici acestea nu sunt rele.

Mâna lui Hurd tremura cu putere, atunci când luă ţigara.

— Aceasta, îmi aduce aminte, continuă Delmar, de mostrele acelea de cenuşă de aseară...

Hurd scoase o exclamaţie înăbuşită.

— Dar nu este vorba de aceasta. Mă întreb ce trebuie să fac cu tine. Datoria mă obligă să te arestez.

Celălalt tresări îngrozit.

— Atenţiune, Hurd, îţi cade iarăşi cenuşa pe jos.

Cu un zâmbet amuzat, el părăsi camera, închise uşa în urma sa şi se îndreptă spre telefonul pe care-l descoperise în cursul cercetărilor sale. După o scurtă aşteptare, dădu nişte instrucţiuni unui anumit personaj de la biroul central.

— Da, conchise el terminând, la Grand Central'. Eu îl voi părăsi acolo şi tu îl vei fila mai departe.

Reîntorcându-se în sală, constată că Hurd nu făcuse nici o mişcare în timpul lipsei sale.

— M-am răzgîndit, zise detectivul vesel. Nu te mai arestez. Dacă eşti gata, putem pleca. Sper, dacă îmi vei permite, să te însoţesc până la Grand Central ? Bine. O clipă, te rog.

Se apropie de pian şi, luând compoziţia muzicală *Regina furtunii,* o puse în buzunar.

wwwwwwwwwwwwwww

Capitolul XVII

CLYDE SE EXPLICĂ

— Ştii, murmură Clyde Armstrong pe un ton jumătate serios, jumătate batjocoritor, că sunt momente când am impresia că locotenentul Delmar mă .bănuieşte ?

Joyce Forbes, palidă şi elegantă în rochia ei de doliu, stătea în picioare lângă fereastra salonului.
— Ce absurditate ! exclamă ea.
— Absurditate ? întrebă Clyde aruncându-i o privire înflăcărată. în faţa dragostei până şi sfinţii devin criminali. Şi eu n-am pretins niciodată că aş fi un sfânt.;
— Clyde, zise ea părăsind fereastra, hu mai spune asemenea lucruri, căci sunt prea groaznice.
Olyde se aşează pe divan.
— Atotştiutorul nostru Delmar şi-a cufundat privirea în inima mea şi a văzut crima mea secretă.
— Crimă, Clyde ? Ce cuvânt oribil!
— Oribil^ dar adevărat. Oh ! nu vorbesc de o crimă propriu-zisă, ci de gânduri criminale. Este, cred, o 'diferenţă. Gândurile n-au ucis încă pe nimeni până acum. înţelegi, te iubesc atâta încât...
— Clyde, dacă spui un cuvânt în plus, mă supăr,
— Iartă-mă, te rog. În viitor...
El fu întrerupt de intrarea unui servitor.
— Locotenentul Delmar, anunţă el.
— Poftește-l, răspunse Joyce.
Clyde mormăi ceva.
— Ah ! bună ziua, domnule locotenent. Iar o să tremur şi o să mă strâmb ?...
Delmar salută.
— Sper că nu vă deranjez.
— Nu mai mult ca de obicei, îşi bătu joc Clyde. Tocmai vorbeam de d-ta. Ce mai e nou ?
— Nu prea mare lucru. Sunt fericit să vă găsesc aici, Mr. Armstrong. Ţineam foarte mult să-ţi pun o întrebare.
— Mă aşteptam la aşa ceva. Bine, locotenente, m-am înarmat cu răbdare. Care-ţi este întrebarea ?
— Aţi fost recent pe la Duncandale ?
— Duncandale ? Ce întrebare curioasă ! Lasă-mă să mă gândesc... N-am mai fost pe acolo din primăvara trecută. Am fost invitatul familiei Forbes.
— înţeleg, murmură Delmar, privind pe furiş spre Joyce Forbes. Aşadar, acolo ai încercat să compui *Regina furtunii ?*

Clyde tresări, apoi zâmbi cu un aer pocăit, Joyce părea uşor uimită.

— Bine jucat, locotenente. Este pentru a doua oară când mă prinzi cu mâţa în sac. Cred ÎDsă că Mrs. Forbes nu înţelege nimic. Dă-mi voie să-i explic. El îşi întoarse privirea batjocoritoare spre Joyce.

— Când mă veţi cunoaşte mai bine, veţi vedea că-mi place să trişez şi să fraudez. Sunt foarte vanitos. Când locotenentul Delmar m-a interogat în privinţa *Reginei furtunii,* i-am spus că am compus-o într-o singură seară. Ştiţi cu ce uşurinţă compun geniile mari... lată pentru ce am spus o minciună stupidă.

Joyce îl privi pe locotenent cu perplexitate.

— Dar ce importanţă are aceasta ? murmură ea. Eu nu înţeleg...

— Nici eu, întrerupse Glyde. Domnul locotenent este însă subtil şi profund şi pare să acorde o importanţă misterioasă acestui fapt...

— O importanţă ?... reptă Joyce. Nu înţeleg ce importanţă ar putea avea.

— Vă mulţumesc, Mrs. Forbes, murmură Delmar. Am pus această întrebare lui Mr. Armstrong, dar ou speranţa că-mi veţi răspunde d-voastră. Răspunsul mi l-aţi dat.

— Eu ? Dar abia de-am scos un cuvânt!

— Dar mi-a fost de ajuns. încă odată, doamnă, vă mulţumesc.

Patru ochi miraţi îl însoţiră până la uşă.

Delmar sosi gânditor la biroul central unde-l găsi pe Babe Mallers.

— Ei bine, băiatule, ţi-am ascultat sfatul:

în câteva cuvinte, locotenentul îi povesti recenta sa întrevedere. Babe, răsturnat comod în fotoliul său, era gata să aţipească. Dar se trezi brusc atunci când locotenentul, schimbând pe neaşteptate subiectul, îl puse la curent cu aventuroasa sa vizită de la Duneandale.

— Ce părere ai despre aceasta ? conchise Delmar. Am avut sau nu dreptate terminând fraza lui Huid prin cuvântul „mormânt” ?

Babe îl privi adormit.

— I-ai examinat pantofii ?

— Examinat ce ?

— Pantofii săi, repetă Babe. Aveam impresia că au dat târcoale unui mormânt ?

Delmar căscă nişte ochi mari, plini de uimire. Apoi, zâmbi ruşinat.

— Eşti teribil, Babe, aplaudă el. Recunosc că nici prin gând nu mi-a trecut să-i examinez pantofii. Dacă nu mă înşel însă, erau mânjiţi cu noroi.

— N-ar fi exclus să existe vreun mormânt prin apropiere. Hurd a remarcat cij mormântul acela a fost profanat. Pentru un motiv oarecare, te-a bănuit a fi autorul acestui sacrilegiu...

— în acest caz, mormântul trebuie să aibe o importanţă capitală pentru Hurd.

— Poate că este vorba de un mormânt secret.

— N-ar fi exclus, dacă ţinem seama de maniera de a se comporta a lui Hurd. Bine, mă voi înapoia la Duncan- dale, chiar în după amiaza aceasta. &purie-mi; te rog, ce raport vezi între furia de aseară a lui Hurd şi afacerea Forbes ?

Figura lui Babe păru descurajată.

— Şi cine este înmormântat în mormântul acela secret ? adăugă Delmar.

Babe îşi răs\ici corpul în fotoliu.

— Mă întreb dacă Hurd n-a telefonat cuiva când s-a înapoiat acasă, pronunţă el.

— Foarte just, băiatule. Într-adevăr, am aflat că Hurd a telefonat unui necunoscut din Times Square, dar n-am putut să-l descoperim pe destinatar. în acest caz e-impor- tant a şti că Hurd a telefonat.

— Da, da...

Babe părea neîncrezător.

Poate să fie şi un vicleşug. Nu se poate niciodată susţine...

— Poate că ne va spune mormântul... dacă-l vom descoperi. Dar apropo, ce-ai mai aflat despre Anne Trâcy sau ţi-ai schimbat iarăşi direcţia ?

—' Femeia aceasta este o minune I

Privirea lui Babe se înflăcără.

—...Am avut o discuţie încântătoare în apartamentul ei din Strada 14 a.

— Sper că a fost o discuţie utilă, Babe ?

—Drept să-ţi spun, am discutat mai mult despre... chestiuni generale, căci este mare expertă în a schimba subiectul discuţiei...

—Splendid. Sper că n-ai uitat că doamna este măritată ?

—Oh ! individul acela îmi displace. în mijlocul agreabilei noastre conversaţiuni, el şi-a făcut apariţia şi ne-a întrerupt.

—Foarte nepoliticos din partea sa. Şi ce-ai făcut atunci ?

-— L-am dus la comisariat şi l-am arestat, răspunse Babe foarte liniştit.

— Cum ? !...

— L-am arestat, repetă Babe cu satisfacţie. Locotenentul îl privi ca pe un iiebun.

— Haide, încetează cu gluma. Nu poţi să arestezi un om numai pentru că a întrerupt un „tête-à-tête” între un necunoscut şi soţia sa.

— Ştiu, dar totuşi l-am arestat.

— Dar ce motiv ai invocat pentru a-l aresta ?

— Vagabondaj fără mijloace de existenţă cunoscute. Pentru moment, ajunge ; mai târziu, vom găsi altceva.

— Oh !... Delmar părea cam speriat. Ascultă, Babe, ştii ceva în contul său ?

— Oh ! o groază de lucruri.

Scoase din buzunar o circulară imprimată şi o puse pe birou. Ea conţinea două fotografii, una din faţă, cealaltă din profil şi anunţa că se oferea o recompensă pentru capturarea lui James Tracy, evadat din penitenciarul Thomaston, din statul Maine. Delmar o citi cu atenţie.

— Când a sosit circulara ?

— Aseară. Am-àvut ocazia s-o văd şi când l-am zărit pè Tracy, l-am recunoscut imediat.

— Din moment ce este un evadat, pentru ce l-ai arestat sub inculparea de vagabondaj ?

—: Ca să nu fie reclamat de autorităţile din Maine. L-am înscris sub numele de John Doe, adresa necunoscută.
— Foarte bine.
Delmar luă din nou ciraulara în mână.
— Evadat marţea trecută... Cu două zile înainte de asasinarea lui Forbes. Condamnat la douăzeci de ani pentru furt şi efracţie în-reşedinţa de vară din... Ah ! ah !... din Duncandale, pe lacul Sebago, în statul Maine.
Delmar se aşeză. Babe părea foarte satisfăcut.
— Curioasă poveste, murmură el. Dar ce-o fi şi cu cecurile trimise de Forbes soţiei lui Tracy. Da, da cecurile. Pentru ce un om trimite bani soţiei individului care l-a devalizat ? Aceasta îmi dă de gândit... Ce părere ai, Babe ?
—: Hm... ce să spun... inimă largă...
—:. Sau o conştiinţă tulbure. Eu cred că cel mai nimerit ar fi să-l aducem pe Tracy aici şi să-i punem câteva întrebări precise.
Delmar apăsă pe butonul soneriei de pe biroul său.
wvwwww^^^^^^^vwwwvwww^

Capitolul XVIII

FOTOLIUL CAMELEON

Locotenentul îi dăduse numele de fotoliu cameleon. Fusese executat după indicaţiile sale precise, inspirate de vederea unei mobile asemănătoare care se *găsea* la Scot- land Yard.

Acest fotoliu era aşezat într-o odăiţă aproape goală, care comunica cu biroul său şi unde avea obiceiul să-şi interogheze prizonierii. Era un fotoliu larg cu perniţe adânci, cu spătarul mobil şi ajustabil, căptuşit cu catifea şi care părlea cel- mai confortabil fotoliu din lume. Caracteristica lui era că-şi putea schimba culorile graţie unui dispozitiv special. Unele din aceste culori erau odihnitoare, altele, din contră, produceau un efect iritant. Delmar ghicea dintr-o privire, graţie experienţei sale, culoarea care-i convenea fiecăruia.

înainte de a accepta invitaţia lui Delmar de a se aşeza, prizonierul privi cu curiozitate acest fotoliu

uriaş, care de data aceasta era îmbrăcat într-o catifea de culoare cafenie, în sfârşit, se întinse confortabil.

— Aţi furat fotoliul acesta din clubul unor milionari ? se informă el.

— Nu, zâmbi Deilmar, dar zeci de milionari au şezut pe el. O ţigară ?

Deknar îi oferi apoi foc.

— Te simţi mai bine aici decât la Thomaston, nu-i aşa ?

Tânărul prizonier se .ridică brusc, apoi recăzu moale în fotoliu. Era foarte greu să te ţii drept în fotoliul cameleon.

— Ce vrei să spui ? întrebă el.

— Nu te enerva. Prietenul meu, Mallers, a neglijat să-ţi spună că a recunoscut în James Tracy pe un ocnaş evadat: Nu stai oomod ? Da ? Atunci pentru ce te agiţi aşa ?

Tânărul îl privea cu duşmănie.

— Bine, bine, fă-ţi datoria, zise el rânjind. Dar amin- teşte-ţi că eu n-ara recunoscut nimic.

— Dar nici nu-ţi cer să recunoşti ceva. Tot ceea ce vreau este să discutăm prieteneşte câteva minute. Erau mai multe chestiuni care-l interesau. Cecurile achitate... scrisoarea neterminată... braţul întins al mortului... circumstanţele primei lor întâlniri.

— Forbes s-a purtat foarte urât cu d-ta, nu-i aşa ? remarcă el la întâmplare.

Tracy strânse din buze, dar nu zise nimic. Delmar avea însă o încredere oarbă în fotoliul cameleon, pentru a-i înfrânge cerbicia.

— Da, continuă poliţistul, a fost fără milă. Dacă Forbes ar fi intervenit, ai fi scăpat cu o condamnare mai uşoară. În loc de aceasta, te-a lăsat la voia întâmplării. Cred că mai târziu a regretat şi...

Prizonierul îl privi cu uimire.

— Cum de ştiţi toate acestea ?

— Oh ! ştiu mai mult decât îţi închipui, Tracy. Ştiu că Forbes trimitea bani soţiei tale. Probabil că regretai

'purtarea lui faţă de d-ta.

— Da, ştiu. Mi-a spus şi Anne. Preferam să-i fi azvîr- lit banii aceia murdari în faţă.
— Da, înţeleg-sentimentele tale, murmură Delmar.. Dar soţia ta se gândea numai la tine. Presupun...
El se opri brusc, apoi continuă sub impulsul nntil gând nou :
— Care este numele de fntă al soţiei tale ? întrebă el.
— Bellwood, răspunse Tracy fără şovăire.
— Bellwood ! repetă Delmar ca un erou.- Nu era numele la care se aştepta.
— Bell-
Se întrerupse, apoi se întoarse spre ■ prizonieruLsâu.
— Anne Bellwood. Frumos nume.
Delmar îşi aminti de un caz vechi de trei ani şi care rămăsese în analele poliţiei ca un mister nedezlegat. Dis- • parrţia inexplicabilă a lui Richard Bellwood fusese de mult uitată.. Acesta din[1] urmă fusese secretarul particular a! lui Forbes şi toate urmele sale se pierduseră la Duncahdale.
Dunoandale ! Locotenentul tresări fără de voie. Exact locul unde dispăruse Richard Bellwood.
În creierul său, inelele unui lanţ invizibil se sudau unul de altul. Când se întoarse spre prizonierul său, faţa nu mai purta nici o urmă a agitaţiei sale interne.
■ Aşadar, Richard Bellwood era fratele soţiei tale ? murmură el.
— Da, singurul- ei frate.' Lui Richard îi plăcea' jocul de cărţi şi băutura, dar Anne îl iubea câ o adevărată soră. în afară de aceasta era omul cel mai nobil din lume. Forbes spjlrieă despre el că. era cel mâi bun secretar pe care l-a avut.
. Delmar observă că prizonierul său pronunţa numele lui Forbes cu o ură înverşunată.
77- Soţia d^talc, zise el, trebuie să fi. suferit - mi4lt de pe urma dispariţiei lui Richard.

— Da. A pus cerul şi pămîmtul în mişcare pentru a-l regăsi.

— Şi, bineînţeles, că ai ajutat-o ?

—' Am făcut tot' ce mi-a stat în putinţa. M-ani adresat şi lui Forbes, dar el a pretins că iid ştia ce se făfeUSe cu Richard.

—■ Continuă, te rog. Ce-ai mai făcut după aceea ?

' Am' **revenit** la Forbes şi, în toiul unei discuţii **aprinse** pe care am avut^o cu el, mi-arn dat searhk'că'minte. 'Atitudinea-'-tufi ^efchi'vâla cil'o mărturisire.- M-âdatapoT **afară.** Ce puteam să fac ? N-aveam nici o dovadă împotriva **lui.**Prizonierul tăcu. Delmar se gândea la mormântul secret de la Duncandale.

— Şi atunci, reluă el, ai încercat să-i obţii mărturisirea prin intimidare ?

Tracy izbucni într-un hohot amar de râs.

— Dă, într-o noapte m-am -introdus la Duncandale înarmat cu un revolver. Vroiam să-l siilesc să-mi iscălească o mărturisire. Eram nebun, nu ştiam ce făceam...

El se opri o clipă.

— În sfârşit, ce să mai lungesc vorba... Forbes m-a surprins şi m-a predat şerifului. Am fost condamnat la douăzeci de ani muncă silnică şi astfel el a scăpat de mine. Câinele I

—Totuşi nu l-ai ucis d-ta, Tracy, nu-i aşa ?

— Nu. Am vrut numai să-l sperii pentru a-i obţine mărturisirea. Pentru asta am evadat din penitenciar.

— Dar ai fost de faţă când a fo9t săvârşit asasinatul, remarcă Delmar. Te găseai în camera de sub scară şi tocmai deschiseseşi uşa şi l-ai văzut şi pe asasin. I>ai recunoscut, nu-i aşa ?

Cu un strigăt de groază, Tracy sări din fotoliu. Faţa sa era livid㠍 respiraţia şuierătoare.

— Este fals ! strigă el. N-a fost ea acolo !... Eu n-am...

Delmar îl privi eu gravitate.

Nu te enerva; Tracy: S-ar putea să spui prea multe.

Apoi se apropie de perete şi apăsă pe un buton.

ŞUIERĂ UN GLONŢ

În drum spre Duncandale, într-una din modestele maşini ale serviciului poliţiei, Delmar încerca să descurce firele care se încâlceau în spiritul său, exprimând problemele sale lui Babe Mailers.

— Iată faptele, Babe. Tracy este convins că Forbes i-a ucis cumnatul. Personal, eu nu cred ca

Forbes să fie un asasin şi nu-mi pot imagina motivul care să-l fi silit să-şi asasineze secretarul. Pe de altă parte, sora lui Richard Bellwood este convinsă că Forbes i-a ucis fratele. Iată deci un motiv plauzibil pentru un asasinat.

Babe Mailers se trezi din somnolenţa sa obişnuită.

— Mergi prea departe. Femeia aceasta nu este o uci- gaşă.

— Am spus numai că A"nne Tracy avea un motiv serios pentru a-l asasina pe Forbes. Chiar un ftij^Bv dublu, dacă ţinem seama şi de condamnarea soţului ei.

Babe scutură capul său blond.

— Dacă vrei să-mf asculţi părerea, apoi să ştii că nuimai Tracy este asasinul.

— Raţionamentul tău nu face nici două parale, atunci când este vorba de o femeie frumoasă.

— Nu arăta, oare, Forbes spre Tracy atunci când a mu ri t ?

— El arăta spre uşa de sub scară. Putea prea bine să-l arate pe Tracy sau pe oricare altul. în această privinţă nu suntem siguri, Până una alta, pe mine mă frămîntă un alt gând : există sau nu un mormânt la Duncandale ? Riohard Bellwood este oare înmormântat acolo ? Şi, în acest caz, care este rolul lui Hurd ?

Babe nu fu în stare să sugereze nici o idee.

Del/mar conducea volanul maşinii cu un aer gânditor.

— în sfârşit, primul lucru ce-l avem de făcut este să găsim un mormânt. După aceea...

Amîndoi tăcură până la Duncandale. Afară se întuneca treptat.

În timp ce Delmar cobora din maşină o umbră se dezlipi de lângă un copac şi se apropie de el.

— Cum, tu eşti, Cummer ? se miră poliţistul. Ce s-a întâmplat ?

— Mr. Hurd este aici, domnule, explică Cuimmer. Mi-aţi poruncit să-l urmăresc fără să mă vadă.

Capitolul XXVIII

— Exact. Ce face acum ?
— Trebuie să fie în casă.
— Avem noroc, declară Delmar.
Şi âdresâmdu-se lui Babe
— încă o jumătate de oră şi am fi sosit prea târziu. Să ne grăbim.
Amândoi urcară treptele largi de piatră fără să facă cel mai mic zgomot.
— Deschis... şopti Delmar ajungând la uşă. încetişor, acum.
Ei păşiră în interior. Trecură în tăcere din cameră în cameră, cercetară etajul superior. Apoi subsolul şi pivniţa,
— Nimeni, constată Delmar. Curios. Cummer spune*», că a intrait încasă.

Poate că a ieşit pe uşa din dosy sugeră Babe.— Posibil. Mă duc să văd. Rămâi aici şi supraveghează.

Ieşi prin uşa din spatele casei. în faţa lui, se întindea o grădină destul de neîngrijită.

Sssss !... Din adâncul întunericului ceva trecu şuierînd pe lângă el şi izbi un arbore din apropiere.... DetectiyyJ se adăposti repede în dosul unui trunchi de copac, apoi bagă mina în huzunar. Cunoştea foarte bine sunetul pe care-l auzise: Glontele trecuse numai cu câţiva centimetri deasupra capului său.

După ce făcu înconjurul arborelui, se repezi brusc îria- inte. în aceeaşi clipă o umbră se desprinse de lângăvo masă întunecoasă şi se pierdu în noapte. Primul gând al lui Delmar fu să se repeadă pe urmele fugarului, dar apoi se răzgândi. în timp ce se înapoia, auzi deschizându-se uşa casei şi—1 văzu pe Babe Mallerş care se apropia.de el.

—■ Ce s-a întâmplat ? întrebă el.

— Mi-a scăpat ticălosul.

— Care ticălos ?

— Nu ştiu, Babe, Cineva a tras în mine cu un pistol' prevăzut cu o surdină.

Expresia feţii lui Babe era vrednică de văzut în clipa aceea.

— Uite glontele, arătă Delmar. Sunt gata să jur că seamănă cu acela care l-a ucis şi pe Forbes.

— Şi Forbes a fost ucis cu un pistol care avea o surdină ?

— Probabil. Şi faptul că cineva a încercat să mă suprime, îmi demonstrează că sunt pe urma cea bună. Dşr noi urmărim mai multe piste ; cum putem şti care este cea bună ?

— Crezi, că Hurd este acela care a tras asupra ta ?

— Habar n-am, Babe. Dar n-ar fi exclus. Până una alta, să aruncăm o privire.în jurul nostru.

Porniră pe o alee dreaptă care ducea spre un bazin în mijlocul căruia se afla o fântână. Delmar puse mâna ■ pe braţul lui Babe.

— Este cineva în dosul fântînii, şopti el..

Şi el se repezi;.înainte, urmat- imediat de Babe.' în mai puţin de un minut, locotenentul înhăţă braţul unui individ care se zbătea cu furie.

— Te-am speriat, Mr. Hurd ? întrebă el. Sunt dezolat. Ce cauţi aici ?

Hurd tremura din tot corpul. Detectivul aprinse lampa de buzunar şi zări un târnăcop şi o sapă.

— Aşadar, aici se află misteriosul mormânt, remarcă Delmar. Mulţumesc că mi l-ai arătat, Mr. Hurd.

— Ştiai locul unde se află mormântul îrică din noaptea trecută.

Delmar îl privi cu uimire.

— Te asigur că nu, zise el.

— Totuşi a mai fost cineva pe aici, insistă celălalt. Eram sigur că d-ta ai fost.

— Şi de aceea ai vrut să mă ciuruieşti cu gloanţe ? Apropo, cine a tras asupra mea acum câteva minute ?

— Habar n-am. N-am auzit nimic.

Delmar privi lă groapa săpată.

— Ne trebuie dinamită pentru a. dizloca blocul acesta de beton! Ai vrut să transporţi corpul lui Richacd Bellwood într-un loc mai sigur, Hurd ?

Hurd de abia de se mai putea ţine pe picioare.

— Bell... Bellwood ? Ce ştii despre Bellwood ?

•— Prea puţine lucruri. în orice caz, vom afla de la. tine mai multe. Haide, Hurd. Voi trimite doi; oameni să**>-ţi-**continue opera.

îŞi apucându-l de braţ, detectivul îl trase afară din bazinul secat.

Capitolul XX

REGINA FURTUNII

A dcua seară, locotenentul Delmar telefonă la Park Avenue şi află de la femeia de serviciu că stăpina-i plecase însoţită numai de cameristă să-şi petreacă week- endul la New-Jersey. O jumătate de oră după aceea, suna la uşa casei şi cerea s-o vadă pe Mrs. Holly.

— Mai sunt câteva lucruri pe care aş dori să le mai văd aici, zise el. Sper că nu ai nimic contra să cânt puţin la pian.

Femeia părea oarecum speriată de această cerere curioasă. O paloare uşoară îi invada obrajii...

— Credeţi că muzica are vreun raport cu asasinarea lui Mr. Forbes ?, toâlfoâi ea.

— Nu sunt sigur. Dar muzica a contribuit să acopere zgomotul pe care l-a făcut glontele atunci când ¡-a curmat viaţa lui Forbes.

— înţeleg. – Vocea ei de abia că se auzea. – M-am gândit şi eu la aceasta.

— Zău ?

El o fixă cu o privire pătrunzătoare, dar fără răutate.

— Mă întreb dacă n>u mai ai ceva de adăugat la cele ce mi-ai spus zilele trecute.

Buzele femeii se contractară nervos.

— Nu, nimic, d-le Delmar. V-am spus tot ce aveam de spus.

— Poate însă că ţi-a mai revenit vreun detaliu în minte.

Ea îşi aplecă privirea.

— Hai să încercăm... Coborai scările, ii reaminti el. La jumătatea drumului, ceva te-a făcut să te opreşti... L-ai văzut pe Forbes la biroul său, scriind o scrisoare... Apoi, ai auzit un strigăt şi l-ai văzut prăbuşindu-se înainte... Timp de câteva clipe, ai rămas pe loc, pentru a vedea cine va ieşi... cineva pe care te temeai să-l vezi...

El se opri, zâmbind cu o privire interogativă.

— Eşti albsolut sigură, Mrs. Holly, că n-a ieşit nimeni ?

— O... ! nimeni !...

Vocea ei era ascuţită.

— Spre exemplu, n-ai văzut uşa de sub scară desch-i- zându-se şi pe cineva ieşind ?

— Nu, pe nimeni.

— Dar ştiai că se ascundea cineva acolo ?

Ea se înfioră.

— Nu, nu ştiam. Pentru ce îmi puneţi asemenea întrebări ?
— Regret, Mrs. Holly, dar sunt obligat. Este, de altfel, inutil să-mi răspunzi. Ştiu că Tracy se afla acolo.
Ea tremura din tot 'corpul.
— Tracy ? Nu," nu, vă înşelaţi, el nu era acolo şi...
Se întrerupse şi-şi ascunse faţa între mâini.
El fixă asupra ei o privire surâzătoare.
— Haide, haide, Mrs. Holly. Faptul că Tracy se ascundea sub scară nu dovedeşte nimic. Dar, după părerea d-tale, nu se mai afla nici un străin în casă ?

— O altă persoană ?...

Un plânset convulsiv îi zgudui tot corpul.
— Ce... vreţi să spuneţi ?
— Anne Tracy.
Ea încercă să vorbească, dar nu izbuti..
—- Bine; bine, făcu el cu blândeţe. Mi-ai răspuns destul la întrebarea mea. Aşadar, Anne Tracy este fiica d-tale. Bănuiam aceasta, dar acum sunt sigur'. Şi, Bineînţeles, că Richard Bel'lwood era fiul d-tale.
Ea nu răspunse nimic, şi-l fixă cu pnvirea-i stinsă.
— Numele nu semnifică nimic, murmură el, Ceea ce importă sunt legăturile de rudenie. Mrs. Holly, ştii ce am descoperit aseară la Duncanidale ?
Cu 'buzele stoarse de sânge, ea încercă să formuleze
0 întrebare.
— Un mormânt., un mormânt secret, îi zise el. Cineva a fost înmormântat acolo, acum trei ani. Suntem aproape siguri că este corpul lui Richard-Bellwooct.
Ea îşi duse o mână tremurătoare la frunte.
— E... eram s'gură, zise ea cu o voce fără timbru. Forbes l-a asasinat. L-am bănuit întotdeauna şi,..
Ea se întrerupse şi buzele sale strânse nu terminară fraza.

— înţeleg, zise Delmar încetişor. Te-ai angajat la Forbes sub un nume fals pentru a descoperi, ce i s-a întâmplat fiului d-tale.

Ea continua să tacă, dar cutele din colţurile gurii 1 se accentuară. Timp de câteva secunde, ei rămaseră tăcuţi faţă-n faţă.

— Dacă vreţi să ştiţi cine l-a ucis pe Forbes,' zise ea cu o voce înăbuşită de emoţie, găsiţi-l pe acela care l-a ajutat pe Jim Tracy să evadeze. . '

Şi ea se îndepărtă, scuturată de un plâns nervos. Delmar, cu sprâncenele încruntate, cântări mult timp această declaraţie curioasă.

— Cum de nu m-am gândit mai curând- la aceasta ? îşi zise el cu jumătate voce.

Gânditor, se apropie de fereastră şi privi afară. În faţa lui se afla fereastra prin care Peter Mott îl ochise cu pistolul. îşi aminti de explicaţiile penibil elaborate de avocat şi se gândi la cec.urile Anriei Tracy pe care le escamotase cu atâta îndemânare.

„Bine', îşi zise detectivul ridicând din umeri. Orice lucru la timpul său". În sfârşit, deschise uşa care dădea în .salonul de muzică şi se aşeză la pian. Apoi, scoase din buzunar cele două exemplare din *Regina furtunii* şi începu să cânte.

Deodată, fără de voie, întoarse capul în direcţia opusă, spre una din cele două ferestre înalte, cuprins de o senzaţie confuză şi ireală. Era gata să jure că cineva, nu prea departe de el, îi şoptise numele. Cu toate acestea era iraţional, deoarece vedea prea bine că în afară de el nu se mai afla nimeni în odaie.

— Alo, Delmar...

Detectivul tresări şi-şi duse mâna la buzunar. Vocea vorbise foarte clar de data aceasta, dar acum părea că vine de mai departe, tocmai din fundul odăii. El aruncă o privire rapidă spre uşa care răspundea spre bibliotecă. Ochii săi se măriră de uimire. Cu o clipă mai înainte, uşa era închisă, iar acum era întredeschisă.

Detectivul mai rămase încă un minut în aşteptare, apoi cu revolverul în mână se apropie tiptil de uşă.

-T-. j\ici, Delmar...

Poliţistul tresări cu putere.

Capitolul XXVIII

Cu. nervii încordaţi la maximum, privi în direcţia plaeaidului din bibliotecă. Nu putea să-l vadă, dar ştia precis că vocea venea de acolo. Cu revolverul în fnână, Delmar înain.tă încetişor, evitând raza de lumină care se strecura prin uşa întredeschisă. Fără să-şi poată explica exăct pentru ce, era sigur că vocea pe care o auzise era aceea a asasinului şi că asasinul se găsea acum în fundul acelui plac ard.IN DOSUL UŞII

Delmar se opri o clipă pentru a-şi aduna gândurile.

Era absolut sigur că asasinul se afla acolo.

Deodată, el tresări şi lăsă să-i scape un gest de nerăbdare, deoarece auzise pocnetul uşii de la ascensor, care-l anunţa că cineva se apropia de apartamentul unde se afla. Soneria de la uşă răsună cu putere. Din câţiva paşi, se apropie de placard, împinse uşa şi răsuci cheia în broască. Prizonierul său va rămâne înăuntru până când va hotărî ce va fafce cu el. Tocmai se mira că necunoscutul nu protesta, când auzi vocea lui' Mrs. Holly care venea din hol şi cineva bătu în uşă. Deschizând-o pe această din urmă, Delmar se trezi faţă-n faţă cu avocatul Pet'er Mott.

— Pot să intru ? îl întrebă acesta ou zâmbetul său impertinent care-l caracteriza. Am văzut lumină prin fereastră şi am tras concluzia că Majestatea Sa Legea mai era încă în acţiune.

Poliţistul se dădu în lături pentru a-l lăsa să treacă, şi Mott intră, depunându-şi pălăria şi bastonul pe birou. 'Delmar îşi aminti că aceeaşi pălărie acoperise cecurile lui Anne T.racy.

— Şi eu m-am uitat pe fereastră acum câteva minute, dar-n-am văzut nici o .lumină la d-ta.

— Nici nu mă mir㠎mi place câteodată să stau pe întuneric.

— Şi nu te-ai amuzat să-mi ţinteşti capul cu pistolul ?

— În astă seară, nu. Genul acesta de amuzament devine banal. Pot să te întreb de ce mă suspectezi ?

Delmar aruncă o privire lungă în spre placard.

— Explicaţia pe care mi-ai dat-o cu pistolul îmi pare oarecum fantezistă.

— Din moment ce acţiunea în sine era destul de fantezistă, nici explicaţia nu putea rămâne mai prejos.

— Şi presupun că vei găsi o explicaţie şi mai fantezistă dacă te voi întreba pentru ce ai luat anumite cecuri care se găseau pe acest birou...

— Cecuri ?... – Mott părea că nu înţelege. – Care cecuri ?

— Oh ! le ştii prea bine...

— Nu, habar n-am despre ce vorbeşti.

— Atunci, să lăsăm aceasta.

¡Delmar privi spre placard.

— în orice caz, am impresia că în curînd se Vor limpezi toate.

— Adevărat ? Şi ce anume te face să crezi aceasta ?

— -Mai multe lucruri. Spre exemplu, asasinul credea, în ultimul timp, că va scăpa dlacă voi muri-eu. Aceasta mi-a dovedit că sunt pe calea cea bună. Ghinionul meu este că sunt pe mai multe urme şi numai dracu ştie care o fi cea bună.

— Hm... Da, înţeleg, este foarte greu.

— Apropo, zise Delmar după o clipă de gândire, mi-ai spus acum câteva zile că l-ai ucis mintal – pe For- bes. Ori, o crimă mintală nu poate fi rezultatul unei chestiuni fără importanţă.

Avocatul rămase pe gânduri.

—^ Văd că cel mai 'bine este să fiu cinstit cu d-ta_ Ai auzit vorbindu-se de Richárd Bellwood ?

— Bellwood ?

Delmar se stăpâni să nu se trădeze.

— Un moment... Da, îmi amintesc -de.el. Era secretarul lui FOnbes şi a dispărut acum trei ani. O afacere foarte- misterioasă...

Ochii cenuşii ai lui Mott scăpă rară.
— Ei bine, reluă el. Cu patru sau cinci luni înainte dé moartea sa, Forbes a conceput brusc ideea că Richárd' a fost asasinat.
încă odată, Delmar îşi reprimă o tresărire. Iţele se-încurcau din nou.
— îşi întemeia pe ceva spusele sale ?
— Nimic precis. Din clipa aceea legăturile noastre de- prietenie s-au cam răcit.
Delmar păru mirat.
—= Da, am încercat să-l conving pe Forbes că Richárd Bellwood era un om de nimic. Forbes s-a înfuriat şi...
— Presupun că avea o părere bună despre Bellwood.
— Da, şi îi făcea un credit moral nelimitat. în sfir- şit, ca o concluzie, el angaja un detectiv particular care trebuia să se ocupe de afacerea Bellwood.
— Şi a'cesta a fost tot incidentul oare a izbucnit între voi ?
Da. După cum ţi-am mai spus era de mică importanţă.
— Forbes ţi-a expus motivul pentru care dorea să limpezească misterul dispariţiei lui .Bellwood ?
— Care motiv?... Mi-a spus numai că-l admira pe secretarul său şi că dorea ca asasinul său să fie pedepsit.
— Nu crezi că avea un motiv mai adânc ?'
Un zâmbet şiret înflori pe buzele reci ale lui Mott.
— Ba da. Dar nu era decât o bănuială vagă. Se temea, probabil, ea să nu fie el bănuit în oazul când misterul ar rămâne nedezlegat.
— Dar nu te-ai gândit niciodată că aceste bănuieli ar putea fi întemeiate ?
— Sigur că nu.
Interesul lui Delmar era împărţit între soarta prizonierului său din placand şi Mott.
— După cum mi-ai mai spus, cauza neînţelegerii din- trei voi nu-mi pare de prea mare importanţă. Şi, totuşi, l-'ai ucis pe Forbes. în gând.
— Simplă figură de stil.

Locotenentul păru convins.

— Nu ştii dacă detectivul a reuşit... vorbesc de detectivul particular pe care l-.a angajat Forbes să se ocupe de dispariţia lui Bellwood.

O umbră trecu peste faţa avocatului.

— N-am avut de unde să ştiu, din moment ce nu mă mai bucuram de încrederea lui Forbes.

— Ascultă, reluă detectivul. Mi-ai spus oare întregul adevăr ?

Mott, care-şi revenise complet în fire, îl fixă cu o privire arogantă.

— Este un interogatoriu ?

,— Doamne fereşte. Dar ştii că Forbes a primit un raport, nu-i aşa ?

O expresie de slăbiciune trecu prin ochii lui Mott. O expresie care însă dispăru repede.

— Nu te căzni să insinuiezi ! Dacă ştii că a primit un raport, pentru ce nu spui ?

— Ştiu, zise Delmar, că raportul prezenta nişte dovezi care sugerau cu tărie posibilitatea asasinării lui .Bellwood.

Mott întoarse faţa, dar nu atât de repede' pentru ca Delmar să nu vadă că devenise livid şi că ochii săi exprimau groaza. Şi de data aceasta, poliţistul admiră puterea de voinţă cu care avocatul îşi stăpâni nervii.

— Ridicol!... Toate acestea nu sunt decât simple presupuneri.

— Dar ele explică pentru ce l-ai ucis pe Forbes în gând!. Nici explicaţia pe care mi-ai dat-o nu era mai bună.

— Baţi apa în piuă, locotenente. Nu există de fapt Uiţi un raport.Ar putea chiar să nu fi existat, dar nu este exclus ca asasinul lui Forbes să şi-l fi însuşit.
Mott avu o mişcare de recul.
— Crezi, aşadar, că eu l-am ucis pe Forbes ?
Delmar rămase pe. gânduri.
— Departe de mine acest gând. Remarc numai că ai avut un motiv bine determinat pentru a-î ucide."îha- inte de sosirea d-tale, eram aproape sigur că asasinul se af]a în această cameră.
In timp ce vorbea, Delmar se apropiase de placard şi-şi scoase revolverul din buzunar.
— Trebuie să te înăbuşi înăuntru, zise el cu vocea tare; sper că nu te-am lăsat să aştepţi prea mult.
Delmar răsuci cheia în broască.
— Dă-te mai la o parte, Mr. Mott, zise el.
Avocatul se supuse şi, cu un gest brusc, poliţistul deschise uşa.
— Vrei să ieşi şi să ne permiţi să-ţi vedem faţa ? glumi el, amenin[ând cu pistolul.
Nu primi însă nici un răspuns.
Delmar se apropie prudent de uşa întredeschisă şi-rămase cu gura căscată.
Hacardul era gol.

Capitolul XXII

ASCUNZĂTOAREA GOALĂ

Stupefacţia lui Delmar se traduse printr-un mârâit furios.
— Am fost tras pe sfoară... murmură el, după ce privi în ascunzătoare.
— Văd şi eu, constată Mott cu un aer amuzat. Dar ce te face să crezi că asasinul se afla ascuns acolo ?
Poliţistul nu răspunse.
Vocea batjocoritoare a avocatului îl trezi pe detectiv din gândurile sale.
<— Ei bine, locotenente, unde este asasinul ? S-a evaporat ?
Delmar îl fixă cu o privire lungă, în timp ce un zâmbet uşor îi flutura pe buze. încetul cu încetul, privirea sa deveni mai pătrunzătoare.

— Nu, nu cred[1] să se fi evaporat, Mr. Mott.
Avocatul îşi păstra înfăţişarea sa arogantă.

— îmi face impresia că te frămîntă un 'gînd, Nu vrei să mi-l explici şi mie ?Nu, pentru moment, Mr. Mott. Aş prefera să-ţi mai spun câteva întrebări. Spre exemplu, mi-ai spus că nu erai acasă în clipa asasinării lui Forbes. Vrei să ai amabilitatea să-mi spui unde ai dinat ?

— Am fost la dineul baroului de la Palace-Blacks- ton.

— Presupun că erau foarte mulţi invitaţi şi că s-au pronunţat discursuri frumoase.

— Nicidecum ! Am aţipit de câteva ori.

— Vrei să-mi dai numele vecinilor de masă ?

— Cu plăcere. Dar îţi atrag atenţia că Forbes a fost asasinat pe la cinci după amiază, iar dineul a început după ora nouă. Dacă mă vei întreba unde am fost pe la cinci, îţi voi răspunde că am fost la biroul meu Din nefericire, nu ţi-o pot dovedi. înţelegi, n-am prevăzut necesitatea unui alibiu.

Delmar nu mai insistă.

— Seara trecută ai menţionat că Forbes a fost atins la tâmpla stângă, ceea ce de altfel este exact. Din moment ce te aflai la birou în clipa aceea, de unde ai putut aida acest amănunt ?

Mott ridică fruntea şi privi în tavan.

— M-ai prins, locotenente. Dar presupunând că eu am tras asupra lui Forbes, îmi era totuşi imposibil să ating la tâmpla stângă. Te las să tragi orice concluzie ţi-ar place.

— Cu #lte cuvinte, d-ta nu ai tras asupra lui ?

— Nu, răspunse simplu avocatul.

Pentru prima oară, surâsul ciudat deveni aproape afabid.

— Alergi după himere, locotenente. îţi spun aceasta pentru că nu-mi place să văd cum un om inteligent îşi pierde timpul. Aminteşte-ţi de Clyde Armstrong, care este îndrăgostit de Mrs. PNMbes. Până acum soţul îi era o piedică. Nu este acesta un motiv serios pentru a-l asasina ?... Mai este apoi şi Trueman Hurd, care-l ex- croca de ani de zile pe Forbes...

— El o ştia ? întrebă Delmar.

Capitolul XXVIII

— Presupun că-l bănuia. În orice caz, a însărcinat câţiva contabili experţi să-i verifice registrele.
*— Şi apoi mai este acel Jim Tracy, sticla d-e Ma- dera şi cele două pahare, continuă Delmar.
— Şi cred că ai mai găsit nişte cenuşă de ţigară.
— Exact. Văd că te interesezi. îndeaproape de această afacere.
' – Drace, chiar sunt interesat. în sfîrşit, mai ştim că Armstrong era aici în vizită în după amiaza aceea.
Privirea lui Delmar se opri pe uşa care răspundea în salon.
— Da, dar n-am auzit încă niciodată ca un glonte să poată face un qcol pentru a-şi atinge ţiriita.
— Nu, deşi trăim în epoca miracolelor. Am încercat numai să-ţi demonstrez că sunt mai multe persoane care au avut motive destul de serioase pentru a-l asasina pe Forbes.
— Şi câteva alibiuri discutabile, adăugă Delmar.
Peter Mott se ridică, luându-şi pălăria ca şi bastonul.
— S-a făcut târziu. îţi urez vise plăcute, locotenente.
El se înclină şi se îndreptă spre uşă. Delmar îl urmări cu o privire veselă.
— Apropo de visuri, murmură el, af visat vreodată lângă o fântână ?
. Peter Mott se opri brusc şi se întoarse.
— Ce rost are aici o fântână ?...
Apoi, făcând calea întoarsă, ieşi cu demnitate.
Rămas singur, detectivul, după ce mai aruncă o privire în direcţia ascunzătorii goale, ieşi în hol şi sună după ascensor.

‚SATIN SLIPPER CLUB”

Locotenentul Delmar dorea din inimă să se găsească acasă, în. patul său. Dar când se trezi afară, în Park Avenue, îşi schimbă brusc intenţia. El căută o adresă în carnetul său de notiţe, chemă un taxi şi se lăsă condus la „Satin Slipper Club”. Babe Mallers îi spusese că în acest drăguţ local de noapte lucra soţia lui Jim Tracy.

Pe din afară, localul nu prea era atrăgător. Interiorul însă era luminat „a giorno” şi decorat în stil modern.

Delmar reţinu o masă cu vederea spre estrada rezervată dansului şi ceru să i Se servească o sticlă cu vin vechi... În timp se sorbea tacticos din pahar, el examină curios mulţimea pestriţă din local. Era încă prea devreme şi Anne Tracy urma să apară mult mai târziu.Într-un timp, orchestra izbucni într-un crescendo zgomotos. Perechile părăsiră estrada de dans lăsând-o liberă. Electricitatea se stinse şi un proiector lumină un spaţiu gol în mijloc, unde zvâcni o siluetă îmbrăcată înlr-un maiou de argint.

„Anne Tracy” !... gândi Delmar.

Pe cînd ea se balansa în ritmul muzicii, poliţistul crezu, că descoperă sub. zâmbetul ei convenţional o suferinţă eroic disimulată.

Dansul se termină într-un ropot de aplauze. Apoi, ea se retrase şi orchestra atacă un număr de jazz. Delmar făcu o grimasă. După o viziune de artă şi de frumuseţe, aceasta îi părea acum îngrozitor de vulgară.

'Privirea sa rătăci prin sală şi se opri asupra unei tinere femei îmbrăcată înltr-o rochie foarte simplă de „mousseline” bleu-pal. Delmar clipi din ochi înainte de a recunoaşte în persoana aceea pe Anne Tracy.

Tânăra artistă era însoţită de un domn elegant şi Delimar se întrebă ce puteau discuta în clipa aceea. După expresia feţii lor, păreau că vorbesc despre lucruri foarte serioase şi locotenentul îşi zise că era interesant dacă ar putea să le surprindă conversaţia.

După câteva minute, tânăra femeie se ridică în picioare şi se îndepărtă. Ascultând de un brusc impuls, el se repezi înainte şi se găsi în faţa' necunoscutului.

— îmi permiteţi ? întrebă el apropiindu-se de masa acestuia.

— Nimeni nu vă împiedică, replică celălalt pe un ton morocănos. De altfel, voi pleca de îndată ce mi se va aduce nota de plată.

— Oh ! nu fiţi atât de grăbit, reluă Delmar fără să se descurajeze. Fiţi ceva mai sociabil, domnule. Anne Tracy este delicioasă, nu-i aşa ?

— Spuneţi-o ei. Pe mine nu mă interesează.

— Nu prea stinteţi bine dispus, domnule... cu bandajul la ochi.

Necunoscutul, ridicând capul, păru înspăimântat.

— Gum m-aţi numit ?

Domnul cu bandajul la ochi, sau mai precis Mr. Tafta. N-aţi purtat un bandaj din tafta pe ochiul stâng, acum câteva zile

?Necunoscutul tresări Iară de voie.
— De cine vorbiri ?
—• De d-voastră.
Delmar se apropie de el şi-i vorbi cu o voce joasă.
— Cât ţi-a plătit Trueman Hurd pentru a-l ajuta să-şi stabilească un alibiu ?
Omul făcu feţe-feţe.
— Cine naiba sunteţi ?
— Nu te interesează. Cum te numeşti ?
— Mannix... Thomas Mannix...
Omul vorbea aproape fără de voie.
— Mannix, repetă Delmar. Frumos nume. Pentru ce purtai pansamentul acela de tafta pe ochi ?
Mannix respiră cu greutate.
— Despre ce vorbiţi ? Pentru ce să fi purtat un ban-' daj de tafta ?
Delmar zâmbi cu seninătate. Aflase ceea ce dorea să ştie.
— Aceeaşi întrebare mi-o pun şi eu, Mannix. De altfel nici nu mai este necesar să-mi răspunzi. Cunosc răspunsul. Altceva doresc să aflu. Despre oe vorbeai cu Anne Tracy ?
— Oh! replică Mannix, încercând să fie saroastic, despre ploaie, despre timp...
— Eşti un mare umorist, Mannix !... Dar nu-mi scapi aşa uşor. V-am supravegheat pe amândoi şi în. special pe Anne Tracy. Şi se poate adesea spune, după faţa unei femei, ceea ce ea gândeşte şi resimte.
— Zău ? Şi vă credeţi un observator remarcabil...
— Oh! am o părere foarte modestă despre mine. Te voi face arbitrul capacităţilor mele. Dacă îţi voi spune ce sentimente o frămînţau pe Anne Tracy în timp ce vorbea cu dumneata vei admite că nu sunt un ignorant în această materie ?
Mannix îl fixă cu nelinişte.
— Bine, daţi-i drumul. Demonstraţi-mi capacităţile d-voastră.
— La început a resimţit o oareoare nelinişte... Este şi natural, de altfel, căci îl ştie pe soţul ei la închisoare. Dar sentimentul ei principal era...
Delmar rămase pe gânduri.

— Ei, drăcie, nu reuşesc să-l definesc...
Mannix rânji.
— Nu sunteţi atât de remarcabil pe cât pretindeţi...
— Lasă-mă să încerc din nou...
'El'închise pe jumătate ochii, încercând să-şi amintească atitudinea Annei Tracy.
— Avea o manieră foarte curioasă de a te privi, Mannix. Pot spune chiar cu gratitudine, plină de reproş.
Celălalt continua să rânjească.
— Qratitudine şi reproş, rezumă Delmar. O combinare oarecum bizară. Şi acum, Mannix, te-aş ruga să-mi explici motivul acestui amalgam de sentimente.
— Scuzaţi-mă, zise Mannix, continuând să rânjească ; n-am încercat niciodată să înţeleg femeile.
— Atunci să te ajut tot eu. La început, ea era plină de gratitudine pentru d-ta. Ce-ai făcut pentru ea ?...
Delmar se opri brusc, izbit de o idee.
— Nu cumva i-ai ajutat soţul să evadeze ?
Mannix se dădu înapoi ca şi cum ar fi primit o lovitură.
— Am ghicit, constată Delmar, văzând atitudinea celuilalt.
— Eşti nebun, mârâi Mannix, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.
— Este natural ca Anne Tracy să-ţi fie recunoscătoare, din moment ce i-ai ajutat soţul să evadeze. Dar ce anume îţi putea reproşa ?... Ah ! un moment...
Mannix îl privea cu o nelinişte crescândă.
— Cred că am găsit. Nu l-ai ajutat pe Tracy să evadeze din simplu devotament, ci în vederea unui scop bne determinat. L-ai ajutat... pentru că doreai ca să-l asasineze pe „Forbes, nu-i aşa ?
Mannix îşi umezi buzele. Pe faţa sa se întipărise o spaimă intensă.
— Eşti un idiot, încercă el să spună. Pentru ce aş fi făcut aceasta ?

Nu ştiu. Poate că te-a plătit cineva, întocmai cum a făcut şi Trueman Hurd ca să-şi poată crea un alibiu.Timp de câteva secunde, nici unul din ei nu scoase nici un cuvânt.

— Ei bine, întrebă Delmar încetişor. Jim Tracy l-a ucis pe Forbes ? Sau nu ţi-ai atins scopul ?

Mannix nu răspunse decât după o pauză mai îndelungată. -

— Pentru ce nu-l întrebi pe el ?

Fără să mai adauge nici un cuvânt, Delmar întoarst reverul hainei sale şi Mannix holbă nişte ochi mari zărind insigna pe care o purta...

Ai auzit vreodată vorbindu-se de fotoliul cameleon ? Nu ! Este cel mai confortabil fotoliu din lume. Şi acum, băiatule, urmează-mă, dar... fără scandal.Capitolul XXIV

SE ÎNCURCĂ IŢELE

Cu o floare proaspătă la butonieră, locotenentul Del- mar,* înfundat într-un fotoliu în faţa biroului său, trăgea nervos din ţigară.

— întrebarea se reduce la aceasta, zise el adresân- du-se universului în general şi lui Babe Mallers în special. Care dintre suspecţii noştri a avut motivul cel mai pulernic şi posibilitatea cea mai mare ?

— Clyde Armsitrong, răspunse Babe somnoros.

— Ai şi nu ai dreptate, Babe. El este îndrăgostit nebuneşte de Joyce Forbes ; iar dacă se va însura cu ea, va acapara şi milioanele sărmanului Forbes. Iată două motive foarte serioase : dragostea şi interesul. Dar posibilitatea sa a fost nulă. Nu, Babe, Armstrong nu poate fi în cauză.

Babe se întinse comod în fotoliu.

— Bine. Ce spui de Peter Mott ?

— Uite, aici sunt foarte încurcat. Motivul însă care l-ar fi determinat să-l ucidă' pe Forbes este insuficient.

— Tirueman 'Hurd ?

— Avea motive puternice să-l suprime pe Forbes. Dar posibilitatea...

Delmar făcu o pauză meditativă.

— Hurd şi-a stabilit un alibiu foarte" încurcat „Şi tocmai din această cauză l-am suspectat de la început. Dacă îţi aminteşti bine, a făcut tot posibilul ca să fie remarcat la New-Haven. În schimb, a căutat să distragă atenţia de la Mr. Tafta, alias Thomas Mannix, cu care am avut onoarea să fac cunoştinţă la „Satin Slipper Club".

Babe deschise ochii adormiţi, care exprimau surpriza.

— Oh ! făcu el, înfundându-se şi mai adânc în fotoliul său.

— Mă întreb, continuă Delmar, pentru ce atât Hurd cât şi Mannix şi-au dat silinţa ca să-şi creeze un alibiu ?

Babe îşi îndreptă privirea spre tavan.

— Pentru ce a schimbat Hurd direcţia mâinii lui Forbes, atunci când l-am pândit din ascunzătoarea din placard. Pentru ce ?

— Şi mai ales, pentru ce un vinovat se comportă ca un vinovat, replică Babe, căscând cu mâna la gură.

— Mulţumesc, Babe. Numai un inocent se comportă ca un- vinovat. Care este următorul ?

— Jim -Tracy ?

— Da, zise Delmar. Singura-i teamă este ca soţia lui să nu fie implicată în această crimă.

— Ar fi o ruşine, zise Babe cu convingere.

— Mai este ceva care mă încurcă. Cel de al doilea pahar de Madera de pe birou. Acesta pare să indice că Forbes a avut un vizitator intim. Oaspetele, nu numai că n-a băut vinul, dar l-a şi aruncat pe furiş. Acest vizitator, Babe, este omul care l-a ucis pe Forbes.

— Oum eşti atât de sigur, de aceasta ?

— Pentru că n-am găsit nici o amprentă digitală pe vreunul din cele două pahare deci, vizitatorul a şters paharul pentru a nu lăsa nici o urmă.

— O crimă premeditată, zise Babe cu neglijenţă.
— Premeditată... Vorbeşti ca un oracol, băiete.
— Unde ai pus cel de al doilea pahar ?
— Aici.
.Delmar arătă spre un sertar al biroului.
' —" Eşti sigur că nu are nici o amprentă digitală ?
— AJbsolut sigur.
— Dar asasinul nu este chiar atât de sigur, nii-i aşa ?
Delmar se imobiliză brusc în fotoliu. Un zâmbet uşor îi flutură pe buze.

Minunat, Babe ! Vom organiza o mică reprezentaţie în biblioteca lui Forbes. Astăzi nu mai putem, căci este prea tîrziu, iar mâine este duminică. Aşadar, pe luni, Babe

.VWVWNA^^^/WWVWWVWWWVWV

Capitolul XXV

O EXPERIENŢA CURIOASA

Delmar, aflat în bibliotecă, aruncă o privire a-pro'baltoare asupra scenei pregătite. Un soare străluci'- tor de toamnă îşi revărsa razele prin uriaşele ferestre. Totul fusese aranjat exact ca pe vremea când trăise Forbes. Lângă birou se găsea o măsuţă pe care. era o sticlă de Madera şi un pahar ; acesta din urmă mal avea încă pe fund un rezidu uscat.

— Perfect, aprobă Delmar, care-şi punea la punct experienţa.

Babe se lăsă să cadă într-un fotoliu din apropiere.

— Câţi vor veni ?

— I-am inivita't pe toţi. Chiar şi Jim Tracy va fi adus de un agent. Bineînţeles că nimeni nu ştie despre ce este vorba.

— Şi Mrs. Foribes ?

— Ea este încă la New-Jersey la sora ei şi se va înapoia pe înserate, când totul va fi gata.

Delmar deschise o mică sacoşă neagră de unde scoase o placă, un rulou, o sticluţă de cerneală ermetic închisă şi un teanc de hârtie albă pătrată. Aşeză aceste obiecte pe marginea biroului în ■ apropierea măsuţei.

— Aici va fi situată scena, remarcă el. „Actorii” se vor aduna în salon. Îi vom chema unul câte unul şi le vom lua amprentele digitate. Fiecare veninid în birou va vedea sticla şi paharul. Unul din ei va tremura atunci când îi voi apăsa mâna pe placă.

— Da, flălcu Babe, şi apoi...

Delmar strânse din fălci.

— Voi avea satisfacţia să-l descopăr pe asasinul lui Forbes. De altfel, ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru ideea pe care mi-ai sugerat-o.

— Dar tu ai imaginat această punere în scenă, constată Babe, privind sticla şi paharul.

Delmar îşi consultă ceasul.

— Actorii noştri nu vor întârzia să sosească.

El se îndreptă spre plaoardul din fundul bibliotecii, deschise uşa şi o balansă de cîteva ori.

— Grea şi destul de solidă, remarcă el. Un om închis în acest placard nu-i poate veni de hac. Nu m-ar mira dacă ar muri sufocat.

El privi din nou în interiorul placardului, apoi închise încetişor uşa, strâmbându-se.

— Babe, pentru ce crezi că un om se joacă de-a v-aţi-ascunselea cu propria sa voce ?

Deodată, el întoarse capul şi rămase nemişcat.

— Babe, zise detectivul pe neaşteptate, cred că am găsit.

— Ce? întrebă Babe.

— Răspunsul la. întrebarea cu care mi-am spart capul până acum. Dar răspunsul acesta îmi pare... cum să-ţi spun ?... prea fantezist.

Un larg surâs apăru pe faţa lui Babe.

— Atunci răspunsul trebuie să fie bun.

Delmar se întoarse ibrusc înapoi, cuprins de o agitaţie nouă. Un moment, el privi spre uşa placardului, apoi se îndreptă şi-şi aprinse o ţigară. Faţa sa era încordată sub imperiul unui puternic efort mintal.

— Da, am găsit... mormăi el. Asasinul a voit să încerce un truc nou... Să mă închidă înăuntru în placard şi să mă lase să mor acolo înăbuşit... Dar dacă n-a reuşit să prindă mâţa în sac... în schimb, şi-a trădat secretul...

Babe îl privi cu o curiozitate indolentă.

— Pare grozav de complicat, remarcă el.

— Da, Babe, foarte complicat. Dar cred că este singura explicaţie mai verosimilă. Mi se pare că am auzit ascensorul. Oaspeţii noştri au început să sosească. Vrei să te duci să vezi cine este ?

Babe deschise încetişor uşa şi privi în hol.

— Jim Tracy şi un agent, zise el ;

— Ei bine, să începem. Adu-l aici...

În picioare, lângă birou, Delmar îl primi pe Tracy care intră privindu-l cu duşmănie.

— Jimmy, zise el amabil, vrei să ne dai o mostră a .amprentelor tale digitale ?

— Dă-i drumul, răspunse băiatul, ridicând din umeri. Nu este pentru prima oară...

Dar se opri brusc, cu privirea fixată pe sticlă şi pe pahar.

— Ce-i, Jimmy ? Pari nervos.

— Nervos ? Hm... Dacă vrei amprentele mele, ia-le.

Delmar destupă sticla, umezi placa şi apăsă pe ea extremităţile degetelor lui Jimmy, după care le puse în contact cu două coli de hârtie pătrată pe care le marcă cu nişte iniţiale.

— Am terminat, Jimmy. Mulţumesc. Poţi să rămâi aici. Ia scaunul de colo.

După ce mai aruncă o privire asupra paharului-şi asupra sticlei, Jiin Tracy luă loc pe un scaun într-un colţ al bibliotecii.
— Cheamă acum pe Mrs. Holly, zise Delmar lui Babe Mallers.
Femeia de serviciu sosi oarecum mirată.
— O simplă formalitate, o asigură Delmar, după ce îi explică ceea ce dorea de la ea.
în, timp ce îi presa degetele pe placă, el remarcă cum îi tremură mîna şi ridică privirea. Ochii lui Mrs. Holly erau fixaţi pe sticla şi pe paharul de pe măsuţă.
— Nu te simţi bine, Mrs. Holly ?
— Oh ! nu, sunt puţin obosită.
Vocea ei era slabă şi agitată.
— Atâta tot ? mai zise ea.
— Da, mulţumesc. Ia te rog loc pe scaunul acela de colo. Mai este cineva la rând, Babe ? se informă Del- mar.
— Mr. Hurii.
La un semn al poliţistului, Balbe îl introduse pe Trueman Hurd, cu umerii încovoiaţi şi neîncrezător. Ajungînd în faţa biroului, se opri brusc.
— Dumnezeule mare! m-ai speriat, domnule locotenent. Vorbesc de sticla şi de paharul acela... Forbes avea adesea obiceiul să mă servească cu un păhărel de Madera. Ce doreşti de la mine, domnule locotenent ?
După ce Delmar îi explică şi după ce operaţia se termină, el se aşeză pe un scaun în fund, în timp ce Babe o anunţa pe Anne Tracy.
Ea -intră şovăind, apoi se opri scurt.
— Jim ! exclamă tânăra femeie, zărindu-şi soţul.
Delmar notă cum ea schimbă o privire cu Mrs. Holly.
— Vreţi să veniţi până aici, Mrs. Tracy, zise el cu amabilitate. Nu vă voi reţine mult timp.
După ce Delmar îi explică ceea ce dorea, ea îi întinse mâna fără şovăire.
— Sunteţi o dansatoare remarcabilă, îi zise el. V-am văzut în noaptea trecută şi am fost încântat.

Buzele tinerei femei se strânseră. Indicând că se îndoia de sinceritatea sa.

— ¡Pentru ce l-aţi arestat pe Jimmy ? îi reproşă ea.

— Sper că nu-l vom reţine mult timp, Mrs. Tracy.

Detectivul scrise iniţialele.

— Apropo, v-am văzut cu Thomas Mannix, adăugă el.

Ea ridică uşor din sprâncene.

— Aveţi ceva contra ?

— O ! nu, vă mulţumesc. Vreţi să luaţi loc lângă soţul d-voastră ?

Ea se îndepărtă şi Delmar o urmări din privire, oarecum decepţionat.

Baibe MaQlers îl inltroduse apoi pe Clyde Armstrong. Acesta păşi în bibliotecă sigur de sine, dar se opri la câţiva paşi de birou. Un zâmbet amuzat îi flutură pe buze în clipa când zări sticla de Madera şi paharul.

— Felicitările mele, Delmar, zise el pe un ton degajat. Eşti mai suibtil decât mi-am putut imagina. M-ai invitat la un păhărel de Madera ? Dacă nu mă înşel, ţi-am mai spus că nu mă ating niciodată dte vin.

— Nu este o invitaţie de genul acesta. Te-am rugat să vii numai ca să-ţi pui degetele pe placa aceasta.

Clyde Armsfcrong ridică uşor din sprâncene.

— Repet: eşti foarte subtil, domnule locotenent. Dar pentru ce toate acestea ?

— O simplă experienţă. Mai multe persoane s-au pretat la aceasta, sper că nici d-ta nu vei face excepţie.

— Sigur că nu. Suntem doar cu toţii datori să ajutăm justiţia.

El îşi oferi mâna, apoi, bine dispus, se alătură micului grup din fundul bibliotecii.

Peter Mott urmă imediat. El aruncă o privire curioasă în jurul său, apoi se apropie de birou.

— Îţi mulţumesc că ai venit, murmură Delmar.

— Iată o amintire impresionantă pentru mine, zise Mott, arătând cu un gest sticla de Madera şi

paharul. ¡Nu demult, Forbes mi-a oferit un păhărel asemănător.
— Este mult de atunci ? îl întrebă Delmar, zâmbind[1].
— Oh ! mai multe săptămîni. Era pe vremea când nu mă certasem cu Forbes.
El priivi peste umărul său pentru a-şi da seama dacă grupul din spate putea să-l audă.
— Apropo, locotenente, pentru ce m-ai chemat ? Delmar îi explică. Avocatul încruntă nemulţumit din sprâncene.
— Mai curând aş înclina să refuz, declară el. Dar ştiind de mai înainte cum vei interpreta refuzul meu, prefer să mă supun de bună voie.
Ultimul chemat fu Mannix.
După aceea, Delmar strânse pătrăţelele de hârtie şi le răsuci într-un rulou pe care-l băgă în sacoşă.
— Şi acum, zise Clyde Armstrong, vrei să fii bun şi să ne dai explicaţiile necesare ?
Poliţistul zâmbi enigmatic, mângâind cu un gest preocupat sacoşa pe care o ţinea în mână. Apoi scoase din buzunar o ţigară.
— Ai un foc, Babe ?... Mulţumesc.
El rotunji mâinile în jurul flăcării, înclină capul pentru a-şi aprinde ţigara şi zise repede pe şoptite :
— Trebuie ca telefonul să suine în maximum zece minute.
Uriaşul făcu un semn afirmativ cu capul şi ieşi imediat. După câteva secunde, Peter Mott îl întrebă cu aerul său de superioritate
— Şi acum vrei să ne dai explicaţia acestei înscenări burleşti ?
— Cum ? N-aţi înţeles încă ? făcu Delmar pe un ton de mirare bine simulat.
El luă paharul de Madera cu toate precauţiunile necesare şi-l ridică de aşa manieră ca fiecare să-i poată vedea.
Ucigaşul lui Forbes a băut din acest păhărel!

Delmar parcurse cu privirea feţele încordate care-l fixau ca vrăjite, apoi depuse paharul pe birou.

— Pare, totuşi, adăugă el, că ucigaşul nu l-a şters cu destulă îngrijire. Astăzi, unul din experţii noştri cei mai îndemânaitieci a găsit nişte urme uşoare, oare indicau .că este vorba de amprenta degetului gros de la mâna dreaptă.

Dintr-o privire rapidă, el scrută feţele auditorilor
săi.

În aceeaşi clipă, sună telefonul şi el apucă receptorul.

Alo! Da. Chiar locotenentul Delmar. Ceva mai tare, te rog. Ce s-a întâmplat ?..

.(Ou o tresărire evidentă, el se aplecă şi mai mult deasupra aparatului.

— Dumnezeule mare! exclamă el, pândind cu coada ochiului pe toţi cei de faţă. Când s-a întâmplat aceasta ?... Da ? Foarte bine. Trimite-mi imediat maişina poliţiei.

Şi, agăţând receptorul cu un gest nervos, se „repezi în salon şi adresându-se unui poliţist care aştepta afară, zise :'

— Poţi să-ţi iei prizonierul, agent. Vreau însă ca la ora zece seara să fii din nou cu el aici.

Apoi, întorcându-se spre grupul care aştepta :

— V-aş ruga şi pe d-voastră să fiţi cu toţii aici, la zece fix.

Buimăciţi şi foarte deconectaţi, ei se ridicară cu toţii..

— Ţi-ai uitat pălăria... observă Peter Mott.

— Da, exact, constată Delmar, cu un aer absent şi trecându-şi mâna peste capul gol.

Ascensorul îi lăsă pe toţi la parter, de unde ei trecură în stradă. În câteva cuvinte repezi, Delmar porunci şoferului să-l ducă la Duncandâle, apoi sări în maşină, trântind portiera cu zgomot în urma sa.

Maşina demară, iar Delmar privi prin ferestruica din spate. Musafirii, care-l urmăriseră cu privirea, se împrăştiau acum.

— Sper că au auzit cu toţii când am spus că mă duc la Duncandale, declară el. Bine lucrat, Babe.

Babe se umflă în pene.

— Şi sper, adăugă Delmar, că au remarcat cu toţii că în excitaţia mea am uitat sticla de Maderna şi sacoşa în bibliotecă.

El rânji, apoi aplecându-se înainte, vorbi şoferului

întoarce la stânga, porunci el. Apoi, ne vei lăsa la cel mai apropiat oolţ de
stradă.^V^/^^W^V^^WWWVWVWWWVAAAAA

Capitolul XXVI

SACOŞA NEAGRĂ

După o absenţă de mai puţin de un sfert de oră, cei doi poliţişti se găsiră din nou în biblioteca pe care o părăsiseră cu atâta grabă. Babe se lăsă să cadă într-un fotoliu şi se instală comod. Delmar se duse drept la birou şi contemplă sacoşa neagră şi paharul.

— N-au fost mişcate nici cu un milimetru, observă el. Foarte bine. Persoana care mă interesează ne crede în drum spre Duncandale şi prin urmare nu se grăbeşte.

— Ce ţi-a dezvăluit experienţa ? întrebă Babe.

Delmar îşi frecă fruntea.

— Experienţa n-a fost prea concludentă, dragul meu. Au fost prea multe emoţii. Paharul acesta a produs efectul unei relicve macabre. Este foarte greu să distingi emoţia provocată de vinovăţie de aceea provocată de o emoţie macabră.

Babe îl privi cu ochii pe jumătate închişi.

<i:ifl

— Totuşi, adăugă Delmar, cineva a tresărit cu totul aparte. In clipa aceea, eram oonvins că ţineam mâna pe omul care l-a ucis pe Forbes.

Babe deschise nişte ochi mari.

— O senzaţie bizară, continuă Delmar. Aveam impresia că am atins ceva vâscos, respingător.

— Dar, dacă nu va veni... începu Babe.

— Oh ! sunt sigur că[1] va veni. Am citit aceasta în ochii lui. Când va veni... Bun... Vom vedea.

— Dar aceasta nu va echivala cu o mărturisire ? sugeră Babe.

— Nu sunt sigur, Babe. Individul este abil, unul din cei mai abili asasini pe care i-am întâlnit vreodată Vom avea mult de furcă până când...

[1] El traversă sala şi se opri în faţa' uşii, deschisă spre hol.

— Curioasă coincidenţă, Babe. Mrs. Holly a declarat că l-a văzut murind pe Forbes fără să-l fi zărit pe ucigaș! Jim Tracy se afla exact sub ea. Mă întreb ce-ar fi putut el să vadă dacă ar fi deschis uşa ?
Babe se ridică din fotoliu şi veni lângă Delmar.
— Cred că n-a văzut mai mult decât ea.
— Uşa bibliotecii nu era decât întredeschisă şi amândoi trebuie să fi avut aceeaşi perspectivă. Dar mă întreb, spre cine a arătat Forbes ou degetul când a murit... Spre Jim Tracy, sau spre Hurd ?
— Sau spre Mrs. Holly ?
— Mai curând spre unul din cei doi bărbaţi...
Vocea sa se frânse brusc.
Amândoi se inapoiară în bibliotecă, în timp ce nişte paşi răsunau pe scară.
Femeia de serviciu apăru în pragul uşii.
Ea tresări cu putere.
— Ah ! D-voastră ! exclamă ea. Credeam...
— Da, credeai că suntem în drum spre Duncandale, zise Delmar încetişor. Ne-am răzgîndit însă. Doreşti ceva, Mrs. Holly ?
Femeia tremura din tot corpul.
— Nu, nimic... Am auzit un zgomot şi am venit să văd ce este.
— Ai o ureche foarte fină dacă ai reuşit să ne auzi. Apropo, Mrs. Forbes s-a înapoiat ?
— Nu încă, dar o aştept dintr-un moment într-altul.
— Atundi te-aş sfăitui să te înapoiezi în camera d-tale şi să aştepţi acolo până când vei fi chemată. Şi te-aş mai ruga să nu spui nimănui că suntem aici. îJste foarte important.
El o urmări cu privirea, în timp ce ea ieşea.
— Părea neliniştită, nu-i aşa, Babe ?
— Presupun c-o fi având vreun motiv.
Delmar îşi consultă ceasul.
— Şapte, remarcă el. Este încă devreme. în orice caz, am face bine să ne ascundem în odăiţa de sub scară.

'După ce stinse iumina din bibliotecă, ieşiră lăsând uşa întredeschisă. Babe se strecură primul în ascunzătoare, iar Delmar îl urmă aproape îndată.

— Sunt sigur că vom face o pradă bună, zise el. Asasinul ne crede la Duncandale şi... Tăcere. Vine cineva.

El trase cu urechea, iar Babe se furişă mai aproape de uşă.

Undeva, de cealaltă parte a holului, se deschidea o uşă.

încă odată privirea lui Delmar urmări linia pe care o indica mâna întinsă a cadavrului.

Se auzi un râset încet, batjocoritor. Noul venit luă în mână paharul de Madera. Un moment, îl ţinu în zare la luimină, apoi îl lăsă să cadă pe jos, unde se sparse în zeci de bucăţi. Necunoscutul puse mâna pe sacoşă şi se îndreptă grăbit spre uşă. Aproape ajunsese pe prag, când locotenentul ieşi din ascunzătoarea sa.

— Un moment, murmură Delmar. Sunteţi oare atât de grăbit ?

Capitolul XXVIII

Celălalt se opri pietrificat. Două priviri se întâlniră una surâzătoare, cealaltă îngrozită.FAJĂ IN FATĂ
! în timp ce Babe Mallers se chinuia să iasă din îngusta ascunzătoare de sub scară, Delmar, în picioare, contempla faţa contractată a aceluia pe care-l împiedecase să fugă.

— Aşadar, d-ta eşti acela, Mr. Armstrong ? constată el. Nu sunt deloc surprins.

Clyde Armstrong, elegant ca de obicei, dar cuprins de teamă, îşi schimonosi buzele într-un zâmbet forţat.

— Ba din contră, eşti foarte surprins.

Delmar îl privi, oarecum deconcertat, ca şi cum i-ar «mai fi rămas vreo îndoială în suflet.

— Eşti cam palid, Mr. Ammstrong. Să intrăm şi să luăm loc.

Toţi trei intrară în bibliotecă. Mallers închise uşa şi aranjă trei scaune în jurul biroului. Armstrong făcea un efort vizibil pentru a-şi aduna gândurile. Avea în ochii săi întunecaţi privirea disperată a unui om gata să opună cea din urmă rezistenţă.

— Aşadar o cursă, Mr. Delmar ? Aproape oă am bănuit aşa ceva. Fuga precipitată a fost însă o capodoperă care m-a indus în eroare. Faptul că ţi-ai lăsat ţigara aprinsă pe scrumieră şi ai plecat cu aapul gol au însemnat o lovitură de maestru, care aproape a risipit toate bănuielile mele...

— Dar nu complet, Mr. Armstrong ?

— Exact... M-am gândit că aveam o şansă la zece să nu pic înitr-o cursă... Totuşi, mi-am încercat norocul şi... am pierdut. – El avu un râs amar. – Oh ! nu regret nimic, după cum niciodată în viaţă n-am regretat nimic...

— Nici chiar atunci când l-ai asasinat pe Forbes ?

— Şi atunci mi-am încercat norocul. Am pierdut. Cine nu riscă n-are nimic. Dar spune-mi, te

rog, adăugă el, fixând asupra lui Delmar o privire curioasă, de când ai început să mă bănuieşti ? i

— De mai multe zile, dar aceste bănuieli au devenit certitudine atunci când ţi-am luat amprentele digitale. Am simţit cum îţi tremura mâna şi...

— Iată o deducţie foarte subtilă, Mr. Delmar. Doar mâna mea a tremurat cu prilejul experienţei dumitale ?

— Nu, dar a dumitale tremura într-un mod special.

— Oh ! oh ! râse Armstrong. Ce minunate dovezi pentru un juriu. Un tremur al mâinii, furtul unei sacoşe !... I

Delmar privi gînditor cioburile de sticlă de pe jos.

— Cu alte cuvinte, totul n-a fost decât o simplă înscenare, continuă Armstrong. Pe pahar nu ai aflat nici o amprentă. Ar fi trebuit s-o ştiu. Fusesem doar lângă d-ta în ziua crimei. Felicitările mele. Astăzi ai vorbit cu atâta naturaleţe despre descoperirea unei amprente, încât aproape te-am crezut. Apropo, ce ştii despre fiecare dintre cei suspecţi. Ce ştii despre Mannix, spre exemplu ?

Delmar îl străpunse cu privirea.

Ah ! îl cunoşti pe Mannix ! Iată ceva foarte instructiv.Armstrong păru surprins.
— Nu văd ce poate fi instructiv, replică Armstrong. Nici nu ai invitat toată lumea.
— Oricum, replică locotenentul, banda era în completai! ei, toţi cei care puteau fi bănuiţi erau de faţă. După părerea d-tale, pe cine am neglijat- să-l invit ?
Armstrong zâmbi batjocoritor.
— Nu văd utilitatea să-ţi mai răspund. Nu m-ai prins pe mine în cursă ? Nu eşti satisfăcut ?
— Doresc să-mi răspunzi la întrebare.
— Ţi-am răspuns destul, acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare. În afară de faptul că mi-a tremurat mâna, mai ai şi alte dovezi împotriva mea, afară de venirea mea aci în căutarea paharului ?
— Negi că l-ai ucis pe Forbes ?
— N-am negat, nici n-am afirmat aceaşta ! Este datoria ta s-o dovedeşti. Mă întreb însă cum o vei fiace ?
Delmar, ou ochii fixaţi pe perete, încerca să reconstituie, în gând, scena care se desfăşurase la pianul din odaia de alături,
— Da, este o enigmă, Mr. Ârmsftrong. Mrs. Forbes a stat tot timpul cu d-ta şi nu cred să fi minţit pentru a te salva, Ceea ce mă întreb...
El se opri, gânditor, şi Armstrong, smulgându-se din toropeală, zise : «
— Ştiu ce te întrebi, dar toate acestea nu sunt decât simple supoziţii.
încetişor, locotenentul îşi întoarse privirea spre figura care-i stătea în faţă.
— Nu te înţeleg, zise el.
— Ba da, mă înţelegi şi încă prea bine. M-ai tras odată pe sfoară, dar a doua oară, nu vei mai reuşi.
Delmar îl privi ca pe chipul său să se poată citi ceva.
— Te prefaci că nu mă înţelegi. – Vocea lui Armstrong era tăioasă, iar ochii săi aruncau fulgere. – Ai crezut că mă prinzi în cursă admiţând că...
— Admiţând ce ?... întrebă Delmar.

— Ştii prea bine. Speri ca blufând, o să mă faci să recunosc... nu importă ce.

— Eşti enervat, Mr. Armstrong, zise Delmar cu răceală, şi nu te prea exprimi corect. Dar nu acord nici o importanţă limbajului dumitale. Probabil că faci aluzie la ceea ce s-a întâmplat ?

— Nu importă la ce anume fac eu aluzie. Tot ceea ce te gândeşti este plin de .minciuni. N-am văzut om mai râu decât d-ta.

Se opri brusc, ou privirea fixată asupra uşii. Toată furia lui se stinse ca prin farmec. Un geamăt surd venise din direcţia aceea şi acum o siluetă zăcea neînsufleţită pe parchet.

Delmar întrevăzu o siluetă slabă şi o faţă galbenă ca de mort. Se repezi spre corpul ce se prăvălea, dar Armstrong, mai iute, o prinse în braţe.

Era Joyce Forbes. După ce o întinseră pe o canapea, Armstrong sună.

— Delmar, zise Armstrong cu ochii scânteind de mânie : te-aş ucide cu plăcere pentru aceasta !

— Ai asisibatt la întreaga, scenă, Babe, zise Delmar. Ce concluzii tragi din toate acestea ?

Erau singuri în bibliotecă. Joyce Forbes fusese condusă în camera ei şi încredinţată îngrijirilor cameristei. În salon, Armstrong se plimba fără încetare.

Babe păru că face. un efort mintal.

— Cred că Armstrong caută să protejese pe cineva.

— N-ar fi exclus. Dar pe cine ?

— Probabil că pe Mrs. Forbes. Pentru ce a leşinat dacă nu avea de ce să se teamă ? i

— Oh! femeile pot leşina dintr-o nimica toată şi fără de nici un motiv. Asta nu dovedeşte nimic. (Un zâmbet lumină figura lui). Armstrong parcă voia să mă înghită. N-aveam de unde să ştiu că Mrs. Forbes era după nşă. (îşi consultă ceasul). Aproape nouă. Am cerut ca toată lumea să fie prezentă aici la zece fix. Ai pus câte un om de pază la fiecare ieşire, Babe ?

— Da. Chiar şi la subsol. ¸Bine. Eu mă duc să mănânc” ceva.

Tocmai deschidea uşa, când se găsi faţă-n faţă cu Peter Mott, mereu impozant şi demn, dar în ai cărui ochi cenuşii se zărea oarecare teamă.

— Aş dori să-ţi vorbesc într-o chestiune particulară, d-le Delmar. Este foarte important.

'—”Intră, Mr. Mott. (Poliţistul se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe avocat să treacă). Babe, văd că trebuie să te duci tu în locul men.

Babe ieşi. Delmar se asigură că uşile erau bine închise, apoi îl invită pe Peter Mott să ia loc pe un fotoliu lângă birou. Acesta părea că nu ştie cum să deschidă discuţia.

— Am socotit că-i bine, zise el, să-ţi. dau o explicaţie care ar putea să-ţi fie utilă. Nu ştia dacă pot să mă bizui pe discreţia d-tale.

Delmar îl fixă cu privirea-i pătrunzătoare.

— Nu pot să-mi iau un angajament, dar personal sunt dispus să las oasele lui Richard Bellwood să se odihnească în pace.

Avocatul tresări.

— Timpul mă presează, Mr. Mott, reluă Delmar.. Treci la fapte.

. – Nu te-ai înşelat, Mr. Delmar ; am venit într-adevăr să-ţi vorbesc despre afacerea Bellwood şi voi încerca să fiu cât mai scurt posibil. Într-o seară, acum trei ani, Richard Bellwood a fost asasinat la Duncandale şi corpul său a fost înmormântat în bazin sub' o placă groasă de beton. Acesta este adevărul gol goluţ.

— Continuă, Mr. Mott.

Avocatul îşi încruntă sprâncenele. Părea că se forţează să-şi caute cuvintele.

— Trebuie să ştii că Richard Bellwood, care părea un băiat de treabă, era în realitate un detracat. Acest om de nimic şi-a permis să-şi arunce ochii pe Joyce Forbes. În cursul unui „garden-party”, la Duncandale. Noaptea târziu, el se găsi singur cu ea în grădină. Mizerabilul era beat complet şi... Şi nimeni n-ar putea spune ce s-ar fi putut întâmpla,

dacă doi din cei mai intimi prieteni ai lui Forbes n-ar fi intervenit la timp...

— Şi nu l-ar fi ucis ?... sugeră Delmar încetişor.

— Da. Bellwood a fost ucis în toiul luptei. Nu se poate şti ce s-a întâmplat, dar el a rămas mort pe loc. N-aş putea spune care din cei doi i-a dat lovitura mortală.

Un zâmbet amar flutură pe buzele lui Mott.

— Cînd cei doi oameni s-au repezit asupra lui, Bellwood o lăsase pe Joyce pentru a putea face faţă atacurilor. Aceasta, îngrozită şi jignită de purtarea tânărului, fugi spre casă şi se închise în odaia ei. Joyce n-a ştiut niciodată ce s-a întâmplat cu Richard Bellwood, afară doar că a dispărut după scandal. Forbes plecase cu maşina la New-York, imediat după dineul de seară şi nu trebuia să se întoarcă decât a doua zi pe la prânz. Aşadar, Bellwood zăcea mort la picioarele agresorilor săi. Nenorocirea survenise' atât de brusc că-şi pierduseră amândoi capul. Unul din ei era îndrăzneţ şi curajos, celălalt era timid. îndrăzneţul voi să anunţe imediat autorităţile, dar timidul îl sfătui să mai aştepte câteva ore, spre a evita orice posibilitate de scandal.

— înţeleg, murmură Delmar, care ascultase cu interes povestirea avocatului. îndrăzneţul era Peter Mott, iar timldlul, Trueman Hurd, nu-i aşa ?

— Exact. Văd că ai ghicit. Atunci, continuă Mr. Mott fără să se sinchisească de întreruperea poliţistului, timidul m-a convins să nu-l avertizăm nici pe Forbes. Mai târziu am aflat care era motivul ce l-a silit la aceasta. Nu ştiu de ce, dar m-am convins că timidul, sau dacă vrei Hurd, a premeditat această lovitură.

Delmar păru mirat.

— Cum aşa ? D-ta te-ai repezit asupra lui Bellwood pentru simplu motiv că a atacat-o pe Joyce Forbes, niu-i aşa ?

— în privinţa mea, da. Dar, pentru Hurd ?... încă de pe atunci el excrocase pe Forbes cu o

sumedenie de bani... Bellwood, ca secretar, probabil că descoperise ceva. Poate îl amenințase pe Hurd că-l va demasca. Dacă admitem aceasta, este posibil ca el să fi premeditat moartea lui Bellwood.

— Spui că toate acestea s-au întâmplat la un garden- party, nu-i așa ? remarcă detectivul. Nu se mai aflau acolo și alte persoane ?

— Era târziu și aproape toată lumea se retrăsese. După câte știu, numai eu și Hurd ne mai aflam de față.

— Nu-i exclus, totuși, ca și altă **persoană** să fi întârziat prin **grădină** și să fi văzut totul, **sugeră Delmar.**

— Tot ce se poate, dat fiind recentele întîmplări.

— Și Forbes n-a cunoscut niciodată adevărul ?

Mott ezită, alegându-și cuvintele.

— Nu știu. Poate că bănuia ceva, mai ales când Jim Tracy a venit să-i ceară socoteală pentru dispariția cumnatului său. Aici au început să se complice lucrurile. Anne Tracy și-a băgat în cap că Joyce Forbes flirtase cu fratele ei și că Forbes l-a ucis pe acesta într-o criză de gelozie, înltr-una din zile, Jim Tracy a intrat în proprietatea de vară a lui Forbes de la Duncandale.

Mott se opri brusc, iar Delmar fixă asupra lui o privire pătrunzătoare.

— Duncan săvârși atunci o faptă urâță. Deși știa scopul vizitei lui Tracy, îl acuză de efracție.

— Ai fi evitat o serioasă eroare judiciară dacă ai ti spus adevărul lui Forbes, – zise Delmar.

Mott își pierduse din aroganța sa obișnuită. Zâmbi stânjenit.

— Lui Forbes trebuie să-i fi părut rău de maniera în care s-a comportat ou Jim Tracy, adaugă Delmiar. Știu că trimitea, cu regularitate, bani soției condamnatului.

— Da , și nu este încă totul. Cu puțin înainte de moartea sa, Forbes a angajat un detectiv

particular pentru a descoperi ce se făcuse cu Richard Bellwood.

— Ştiu, mi-ai mai spus că a procedat astfel, contrar sfaturilor d-tale. Aş vrea să ştiu însă dacă Forbes a aflat adevărul înainte de a muri ?

Nu ştiu, poate. Cred că detectivul i-a inmânat un raport în acest sens, diar nu sunt sigur. Am fost sincer faţă de d-ta, până la umilinţă, pentru ca să te fac să înţelegi toată situaţia. Poţi uşor deduce ramificaţiile din incidentul Tracy. Răzbunare... ură... gelozie... teamă de scandal.., o întreagă dramă umană, iDelmar rămase pe gânduri. | – Apreciez francheţea, ta... parţială, murmura el.

— Parţială ? – repetă Mott, cu un aer jenat.

■— Da. Ai omis mai multe chestiuni importante care mi-au folosit foarte mult. Vom relua această discuţie mai târziu. Vrei să fii bun să aştepţi puţin în salon ?

Mott trecu în salon, clătinându-se. îşi pierduse complet aroganţa.

— Refuzi să-mi explici, Mr. Delmar ?...

— Nicidecum. (Zâmbetul lui Delmar era plin de afabilitate). Azi dimineaţă, am primit' o copie după raportul detectivului particular în privinţa dispariţiei lui Richard Bellwood.

— înţeleg. – Mott încercă să zâmbească. – Felicitările mele, Mr. Delmar. M-ai rugat să aştept în salon, nu-i aşa ?

— Bineînţeles, şi ţin să te previn că toate ieşirile sunt păzite. Nimeni n-are dreptul să părăsească apartamentul fără permisiunea mea.

Mott tresări şi părăsi biblioteca. Figura lui era lividă.OPT FEŢE

Pendula din bibliotecă bătu ora zece. Locotenentul Delmar dispuse lumina de aşa manieră ca ea să nu cadă direct pe fotoliul sculptat, pe care-l aşezase la, una din extremităţile biroului.

— Totul este gata. Poţi să-i laşi să intre, Babe, zise
el.

De îndată ce uşile fură deschise, micul grup, în număr de opt, intră şi se aşeză pe scaunele care fuseseră aşezate în semicerc în faţa biroului. Jim Tracy mergea lângă soţia lui. Peter Mott părea gânditor. Clyde Armstrong îşi regăsise siguranţa din trecut. Trueman Hurd era. prăpădit.

Delmar îşi plimbă privirea asupra celor opt persoane care şedeau în semicerc în faţa sa. Unul dintre ei era, evident, asasinul, i

Mai am de lămurit câteva mici detalii, începu el. Mrs. Holly, vrei să fii bună şi să iei loc pe fotoliul acesta

?Apoi, când femeia, vizibil agitată, luă loc în faţa biroului :

— Vrei să ne spui, întrebă el, care este adevăratul motiv pestru care ai intrat în serviciul lui Forbes ?

Ochii menajerei se opriră asupra chipului d-nei Forbes, apoi se uftă la Anne Tracy.

— Anne este fiica mea, zise ea cu hotărîre, iar Richard Bellwood fiul meu. Am venit aici pentru a afla ce s-a făcut cu el.

— Credeai că Mr. Forbes era responsabil de moartea sa?

Un tremur convulsiv o zgudui, iar figura ei se contractă.

— Credeam că l-a asasinat, zise ea cu o voce înăbuşită, pentru că... Ea se opri o clipă. Dar, m-am înşelat. N-a existat niciodată nimic între fiul meu şi Mrs. Forbes. Ea este cea mai cinstită femeie din lume. Dar soţul ei era gelos, şi...

Vocea ei se înecă în suspine.

— Nu te-ai gândit că te-ai fi putut înşela în bănuielile tale ?

Femeia îşi înăbuşi un plânset.

— Oh ! nu mai ştiu !... Am suferit atât încât nu mă mai pot încrede în mine !... Poate că ne-am înşelat cu toţii. Richard avea slăbiciunile lui, dar a fost totdeauna un fiu iubitor şi când a dispărut, am simţit că înnebunesc de durere, ca şi fiică-mea Anne...

— încă ceva, reluă Delmar. Când a evadat Jim Tracy, l-ai ascuns în acest apartament ?

— Numai pentru o zi sau două. N-ar fi fost în nici o siguranţă la soţia lui, unde ar fi fost căutat. Apartamentul acesta este mare şi are mai multe camere neocupate. Nu mi-a fost prea greu ca să-l ascund.

— Hm !... Şi-a permis chiar să se servească de obiectele de toaletă ale stăpânului tău. (Delmar aruncă o privire amuzată în direcţia lui Babe Mallers). Mrs. Holly, vrei să revenim la clipa când

coborai scările ? Mi-ai spus că ceva te-a făcut să te întorci. Apoi, ai văzut... ce ?
Femeia îşi încreţi fruntea şi se gândi câteva clipe.
— Probabil că muzica... Mi-**S-a** părut că **la** un moment dat se cânta prea tare... Da, asta trebuie să mă fi oprit.
— Deci, când muzica a devenit mai puternică, ai văzut, prin uşa întredeschisă, pe Forbes prăbuşindu-se mort pe birou. Ştiai că, în clipa aceea, Jim se afla ascuns în odăiţa de sub picioarele tale- ?
— Ştiam că se afla în casă, dar ignoram că se găsea acolo.
— Totuşi, aşteptai pe cineva să iasă din bibliotecă, deşi mi-ai spus că n-a ieşit nimeni. Este adevărat ?
— Da, acesta-i purul adevăr.
— N-ai văzut absolut pe nimeni ?
— În afară de Mr. Forbes, pe nimeni. De altfel, nu vedeam decât o parte mică a încăperii.
Delmar privi insistent pe Mrs. Holly, încât ea plecă privirea.
— îl iubeşti pe Jim Tracy, ginerele d-tale ?
— Desigur. De ce oare să nu-l iubesc ?
— Bine, Mrs. Holly, am terminat. Te poţi duce la locul d-tale.
Poliţistul chemă atunci pe Jim Tracy, care veni să-şi ocupe locul în fotoliu, cu un aer întunecat.
— Jimmy, vrei să ne spui cum de se făcea că te găseai sub scară tocmai în clipa asasinării lui Mr. Forbes ?
— Eram acolo de două sau trei ore, aşteptând clipa când să vorbesc cu Forbes, pentru ca să-l fac să recunoască asasinarea lui Richard şi de ce m-a trimis la închisoare.
— îl urai, nu-i aşa ?
— Desigur ! Aveam toate motivele să-l urăsc.
— Şi ce-ai văzut sau auzit în timp ce te aflai sub scară ?
— N-am văzut şi n-am auzit mai nimic, în afară de muzica şi cântul care veneau din salon. N-am

deschis uşa decât o singură dată pentru a respira aer curat, căci înăuntru era o atmosferă sufocantă.
— Nu cumva ai deschis uşa exact în clipa când Forbes a fost ucis ?
Prizonierul şovăi înainte de a răspunde.
— Da, este adevărat. Dar, dacă se crede că...
— Un moment, Jimmy. Poţi să-mi explici pentru ce ai deschis uşa tocmai atunci ?
Jimmy reflectă. Ochii lui se fixaseră asupra soţiei sale. i
— Poate din cauza muzicii, care devenise mult prea tare, răspunse Jim Tracy. Aceasta mi-a pricinuit o senzaţie bizară pe care nu mi-o pot explica.
— Aşadar, ai deschis uşa pentru acelaşi motiv care a silit-o şi pe Mrs. Holly să se oprească. Şi, aproape în aceeaşi clipă, l-ai văzut şi pe Mr. Forbes cum se prăbuşea. Ce-ai mai văzut încă ?
— Nimic altceva.
— Gândeşte-te, Jimmy ! Sunt sigur că ai m-ai văzut ceva. Braţul lui Forbes era întins în diagonală peste biroul său. Mâna sa dreaptă arăta spre tine ?
— Nu ştiu. Tot aşa de bine putea să arate şi spre altceva.
— Dar braţul era întins spre uşa de sub scară, unde tocmai te aflai ?
— Poate. Eram prea excitat ca să fi putut remarca şi aşa ceva.
— Şi n-ai văzut pe nimeni în bibliotecă ?
— În afară de Forbes; pe nimeni.
Delmar îl privi cu reproş.
— Haide, Jimmy, gândeşte-te bine. Asasinul se afla doar acolo ?
— Poate, dar eu nu l-am văzut!
Delmar se apropie de tânărul, bărbat.
— Pentru ce nu vrei să-mi spui adevărul, Jimmy ? Te temi să nu contrazici prima depoziţie ?
— Am spus tot adevărul.
— Ah ! Jimmy !... Sau, vrei să protejezi pe cineva, sau...
Se opri fixând atent pe prizonier.
— Sau ? întrebă acesta din urmă, părând că-l sfidează.

— Sau l-ai ucis chiar tu pe Forbes. Mă rog, vom vedea.
Să vie Mr. Armstrong !
Poţi trece la loc, Jimmy.
Jim Tracy îşi duse mâna la frunte şi se duse la locul său. Clyde Armstrong înaintă spre birou.
— Mr. Armstrong, începu Delmar, mai ai ceva de adăugat la prima d-tale declaraţie, pe care ai făcut-o acum câteva clipe ?
— După câte ştiu, n-am făcut nici o declaraţie ! Am răspuns numai la câteva întrebări foarte impertinente. Îi-a”m nimic de adăugat.
— Nu vrei să ne explici pentru ce ai revenit aici şi pentru ce ai încercat să fugi cu sacoşa mea ?
întrebarea provocă o oarecare surpriză în mica asistenţă.
— Te las să tragi orice concluzie ţi-ar place. Purtarea mea vorbeşte de la sine.
— Vorbeşte de la sine, dar în termeni dubioşi! Vrei să-mi spui acum dacă ai stat tot timpul cu Mrs. Forbes în salon, în timpul asasinării lui Duncan Forbes ?
— Am stat tot timpul împreună.
— Ea n-a părăsit salonul nici chiar pentru o secundă ?
— Nici chiar pentru o miime de secundă !
— Şi ai rămas în spatele ei până la ultima notă a cântecului ?
— întreab-o chiar pe Mrs. Forbes. Constat că mă tratezi drept mincinos.
— Greşeala este a ta. M-ai minţit doar şi altă dată. Mr. Armstrong ? Nu mi-ai afirmat că ai compus *Regina furtunii* numai în câteva ore ? Şi n-ai persistat în această declaraţie, până ce n-am descoperit adevărul ?
O uşoară roşeaţă coloră obrajii lui Armstrong.
— Ţii cu tot dinadinsul să-ţi repet o explicaţie umilitoare ? Am spus o prostie mai mult din egoism şi lăudăroşenie.
Delmar îl privi cu un aer împăciuitor.

— Nici prin gând nu-mi trece să te umilesc. Poate că eşti dispus să-mi dai o explicaţie mai plauzibilă.

Delmar îşi mângâie mustaţa, părând că se gândeşte la o nouă întrebare.

— îmi face impresia că vrei să acoperi pe cineva, Mr. Armstrong.

— Este o simplă ipoteză ; eu n-am făcut nimic pentru a lăsa această impresie.

— Dar este exactă sau nu ?

— Este pur şi simplu ridicolă. Pe cine aş proteja ?

— Tocmai asta aş vrea să ştiu ! Vom reveni la această întrebare mai târziu. Mulţumesc. Armstrong ridică din umeri şi-şi reluă locul de mai înainte.

— Mrs. Forbes, vă rog.

Joyce Forbes tresări ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Aproape clătinându-se, ajunse la birou şi după ce luă loc îşi îndreptă privirea spre locotenent.

— Iertaţi-mă dacă sunt brutal, doamnă.

Lui Delmar îi venea greu să-şi formuleze întrebările.

— Ştiţi cine l-a ucis pe soţul d-voastră ?

Joyce ezita. Părea mai palidă ca oricând. Mâna i se crispă pe fotoliu.

— Nu, n-am nici cea mai vagă idee.

Fără să insiste, Delmar reluă :

— Aţi fost tot timpul cu Mr. Armstrong, de când l-aţi văzut pentru ultima oară pe soţul d-voastră şi până l-aţi găsit mort în birou ?

— Da, tot timpul.

— Sunteţi sigură că Mr. Armstrong n-a părăsit salonul' ?

— Absolut sigură !

— Dar fiind la pian, nu puteaţi să-l vedeţi. Cum de sunteţi atât de categorică ?

— Pentru că era în spatele meu şi cânta. Chiar dacă ar fi făcut o singură mişcare aş fi sesizat-o, căci s-ar fi produs o schimbare a vocii...

— Doamnă, pe la începutul serii, aţi surprins o parte din conversaţia pe care am avut-o cu Mr. Armstrong. În urma acestui fapt, aţi leşinat.

Cu un suspin convulsiv, Joyce îşi crispă mâinile pe faţă, cu privirea îndreptată spre Armstrong.

— Oh ! este groaznic... groaznic ! gemu ea.

Delmar o privi cu milă.

— Mulţumesc, Mrs. Forbes. Pentru moment, ajunge.

Ea părăsi fotoliul şi Armstrong se repezi s-o ajute.

— Mr. Hurd, eşti bun să iei loc ? !

Hurd înaintă şi se lăsă să cadă în. fotoliu. Figura lui luase un aspect bolnăvicios. Delmar îl privi cu reproş.

— Pentru ce naiba ai fabricat alibiul de la New-Haven ?

, Hurd respiră cu greutate.

— Haide, haide, am terminat cu subterfugiile. Admiţi, nu-i aşa, că era un alibiu fraudulos ?

— Din moment ce ştii, nu mai este nevoie să admit.

— Dar pentru ce l-ai fabricat ?

— Deoarece... – omul se sufoca – pentru că nu voiam să fiu acuzat de crimă.

— Probabil că aveai întemeiate motive să crezi că se vor găsi elemente puternice să fii acuzat de crimă. Sunt la curent cu totul, dar nu vom aborda acest subiect. Dar pentru ce credeai că Forbes va fi asasinat tocmai în ziua aceea ?

Hurd îşi agită mâinile încurcat.

— Ştiam că Jim Tracy evadase în ajun.

— Şi mai ştiai că îl ura pe Forbes de moarte. Dar cum se face că ai aflat atât de repede de evadarea lui Tracy ? Din câte ştiu, la New-York nu prea se discuta această afacere.

Hurd ezită şi înghiţi în sec.

— Chiar eu am organizat această evadare.

— Ah ! ah !.,. aşadar, d-ta l-ai angajat pe Thomas Mannix şi l-ai trimis în Mâine, ca să realizeze planul ce ai conceput, şi, bineînţeles, toate acestea în speranţa că Tracy îl va ucide pe Forbes.

— Nu... nu, zise Hurd cu o voce răguşită. Altcineva mi-a sugerat ideea evadării.

O tăcere adâncă domni în odaie după această declarație. Peter Mott își ridică fruntea. Jim și Annfc se priviră cu mirare. Delmar se uita spre auditorul său și chipul i se lumină. Detectivul era sigur că Hurd spusese adevărul.

Dupa ce ţi-ai creat un alibiu la New-Haven, reluă locotenentul, te-ai înapoiat la New-York şi te-ai furişat pe scara de serviciu în apartamentul lui Forbes. Acesta din urmă ţi-a oferit un păhărel de Madera, nu-i aşa ?Hurd tremura din tot corpul.

— Oh ! nu ! nu !... Era de acum mort.

— Eşti sigur ?

— Foarte sigur. L-am văzut şi am fugit.

îşi alegea cu greu cuvintele.

— Numiţi aceasta, dacă vreţi, mustrare de conştiinţă. În sfârşit... mă înţelegeţi, eu... eu...

— înţeleg. Gândul uneori este mama acţiunii, şi'd-ta te-ai gândit să-l ucizi pe Forbes. Nu l-ai ucis şi totuşi braţul lui întins era îndreptat spre d-ta.

— N u ! N u !

Vocea lui Hurd se frânse într-un geamăt surd,

— Nu-i adevărat!

— Atunci, întrebă încet Delmar, de ce ai schimbat poziţia mâinii lui Forbes ?

Ochii lui Hurd deveniră sticloşi. O tăcere greoaie se lăsă asupra întregii asistenţe.

— Nu... nu ştiu, murmură Hurd încetişor. Nu pot să-mi explic...

Delmar surâse grav.

— Nici nu este necesar să-mi explici, Mr. Hurd. Eu ştiu.

Capitolul XXX

ÎNDRĂZNEŢUL

— .Mr. Mott, dacă nu te superi, zise Delmar liniştit.

Avocatul, care îşi regăsise siguranţa, luă loc în fotoliu, aruncând spre detectiv o privire de sfidare.

— Mai menţii declaraţia stupidă pe care mi-ai făcut-o zilele trecute, tot în acest birou ?

— Ei bine, nu, consimţi Mott. După cum singur spui, era o istorioară stupidă. De altfel, nu am comis aceeaşi greşeală ca bietul Hurd. El a exagerat ca să-şi creeze alibiul. Al meu s-a stabilit de la sine.

— Unde ai fost în momentul crimei ?

— Acasă, la mine.

— Atunci pentru ce ai simţit nevoia să-ţi creezi un alibiu ?

— Experienţa mea de avocat mi-a demonstrat că un inocent are mai curând nevoie de un alibiu decât un vinovat.Să fie acesta singurul motiv ?

— Nu prea. Deşi inocent, am resimţit o oarecare senzaţie de culpabilitate.

— Da, mi-ai pomenit în treacăt despre aşa zisa „crimă mintală”. Cred că aceştia sunt termenii d-tale. Dar asemenea crime nu se comit fără de motiv.

— Am mai explicat că am vrut să-mi satisfac o simplă curiozitate morbidă, atunci când am îndreptat revolverul asupra capului d-tale.

— Este adevărat şi am acceptat această explicaţie. Dar nu mi-ai explicat altceva de unde ştiai că Forbes a fost atins la tâmplă ?

— Şi asta v-am explicat. Expunerea mea era atât de simplă, că a trecut neobservată. Dacă aş fi tras eu, sunt sigur că l-aş fi nimerit la tâmplă.

— Foarte, bine. Şi coincidenţa a făcut ca Forbes să fie atins tocmai în tâmplă.

Peter Mott părea obosit. Privirea pătrunzătoare fixată asupra lui îl stânjenea.

— Mai este ceva ce aş dori să limpezesc, Mr. Mott. Azi după amiază mi-ai vorbit despre un episod survenit la Duncandale. Cu acest prilej, ai făcut aluzie la un domn îndrăzneţ, şi la un altul timid care...

— Să vobim pe şleau, îl întrerupse avocatul. Era chestiunea despre maniera în care eu şi Hurd l-am ucis accidental pe Richard Bellwood. Am explicat că...

Această neaşteptată declaraţie iscă un tumult printre auditori şi avocatul trebui să se oprească. Jim Tracy sărise în picioare şi-l privea ca şi cum ar fi fost lovit de trăznet. Mrs. Holly părea că-şi pierduse respiraţia, iar Joyce Forbes lăsă să-i scape un geamăt de durere.

— Am explicat, continuă Mott, că Hurd avea un motiv personal pentru a-l ucide pe Bellwood. Şi socot că şi el va admite. Nu-i aşa, Hurd ? Şantaj ?

Hurd scoase un strigăt de groază şi începu să tremure din tot corpul. Deschise gura, dar nu fu în stare să spună nimic.

— Ai văzut ? zise Peter Mott. Iată răspunsul. Repet ■*ce* v-am mai spus : Hurd n-ar fi lovit atât de prompt, dacă n-ar fi avut un motiv ulterior. Poate că nici n-ar fi lovit. în acest sens a săvârşit un asasinat.

Respiraţia lui Hurd deveni şuierătoare.

— Este adevărat ? îl întrebă Delmar încetişor.

— Da, este adevărat, răspunse el cu o voce slabă. Bellwood a încercat să mă şantajeze. Ştia că nu am conturile în regulă. Mott poate că are dreptate ; nu l-aş fi lovit dacă...

El se sufocă şi nu mai putu continua.

— înţeles, făcu Delmar. Mr. Mott nu s-a înşelat. Prin urmare, te simţeai oarecum vinovat şi de aceea n-ai vrut să te adresezi poliţiei...

Apoi, întorcându-se spre avocat, Delmar adăugă

— Ce ai de spus despre propriile d-tale intenţii criminale ? Doar şi- d-ta te-ai repezit asupra lui Bellwood.

— Ce vrei să spui ? protestă avocatul.

— Te-ai fi repezit atât de repede în ajutorul d-nei Forbes, dacă n-ai fi avut o pică personală împotriva agresorului ei ? Şi apoi, l-ai fi ajutat pe Mrs. Hurd să ascundă cadavrul pentru a înăbuşi complet afacerea ?

Mott îşi umezi buzele şi întoarse capul.

— Nu cumva aveai pică pe Mr. Bellwood pentru că-ţi urmărea soţia cu avansurile sale ?

Mott se răsuci nervos în fotoliu, în timp ce printre asistenţi se produse o mişcare de emoţie. Delmar aşteptă să se facă linişte.

— N-ai săvârşit, oare, reluă el, o crimă premeditată atunci când l-ai atacat pe Richard Bellwood ?

— Cum de ai aflat ?... murmură avocatul. Ah ! înţeleg. Te referi la raportul detectivului pe care l-a angajat Mr. Forbes.

Poliţistul îi aruncă o privire amuzată.

— Nicidecum. Este o simplă ipoteză bazată pe, mici detalii pe care am reuşit să le grupez. D-ta mi-ai confirmat-o. înţeleg de ce voiai să-l omori pe Forbes. îşi băgase în cap să lămurească afacerea Bellwood. Ţi-a fost teamă să nu aluneci pe o pistă greşită şi ai fi făcut orice să scs pi.

Avocatul se înfioră sub privirea pătrunzătoare a detectivului.

— Am terminat, domnule avocat. Mrs. Tracy, vă rog!

Cu un mers greoi, Mott îşi ocupă locul printre auditorii uimiţi. Tânăra se apropie cu vioiciune de birou.

— Mrs. Tracy, zise Delmar studiind înfăţişarea graţioasă a tinerei femei, nu-i aşa că ai fost în apartamentul soţilor Forbes în momentul crimei ?

— Da, eram aci de dimineaţă.

— Ce făceai aci ?

— Voiam să-l împiedec pe Jimmy să comită o prostie.

— Şi unde te aflai, exact, între orele patru şi cinci după amiază ?

— L-am căutat pe Jimmy din odaie în odaie.

— Mai precis. Unde te aflai pe la ora cinci ?

— În dosul sofalei din salon, răspunse tânăra femeie după o clipă de ezitare.

Delmar tresări.

— Şi ce făceai acolo ?

— Tocmai intrasem în salon, când a fost introdus Mr. Armstrong. M-am ascuns repede căci nu doream să fiu văzută.

— Şi cât timp ai rămas acolo ?

— Până în clipa când Mr. Armstrong şi Mrs. Forbes au trecut în bibliotecă. Am auzit exclamaţiile lor când l-au găsit pe Mr. Forbes ,mort şi au fugit repede afară din salon,

— Ce-ai văzut în timpul cât ai stat ascunsă în dosul sofalei ?

— Nu prea mare lucru. L-am auzit, pe Mr. Armstrong complimentând-o pe Mrs. Forbes pentru un trandafir galben pe care-l purta la umăr.
— Şi apoi ?
— Au vorbit câteva clipe. Spuneau ceva despre cinstea romantică. Apoi, au luat ceaiul, împreună cu Mr. Forbes. Dânsul n-a rămas prea mult şi s-a înapoiat în bibliotecă. D-na Forbes şi Armstrong s-au apropiat de pian şi au început să cânte.
— Da ? – Vocea lui Delmar tremura puţin. – Adică Mrs. Forbes a cântat la pian, iar Mr. Armstrong a acompaniat-o din gură. De câte ori, în acest interval, ai privit pe deasupra sofalei ?
— Numai de două ori.

Şi ce-ai văzut ?Tânăra femeie privi, intimidată, pe Joyce.

— Nimic important. în amândouă ocaziile erau la pian. Mr. Armstrong se găsea în picioare în spatele d-nei Forbes. Prima dată am remarcat trandafirul galben la pieptul d-nei Forbes.

' – Dar a doua oară ?

— Mă întreb dacă am dreptul s-o spun.

— Trebuie să spui totul.

— Oh ! nu cred ca adevărul să facă rău cuiva! Faptul mi s-a părut totuşi ciudat. M-am uitat din întâmplare spre uşă şi am văzut ceva...

— Un moment, vă rog.

Cly'de Armstrong sărise în picioare, aruncând o privire furioasă spre Delmar.

— Asculţi palavrele unui martor prea puţin demn de crezare ? Fiind o persoană suspectă, de unde ştii că va spune adevărul ?

— Nu ştiu, admise Delmar, totuşi .vreau s-o ascult. Continuă, te rog. Mrs Tracy... Ce-ai văzut ? Ai spus că d-na Forbes şi Mrs. Armstrong erau la pian şi că te-ai uitat spre uşa bibliotecii ?

— Am văzut trandafirul galben pe jos lângă uşa bibliotecii.

în tăcerea mormântală ce se lăsă se auzi doar suspinul d-nei Forbes. Armstrong se aşezase pe scaun.

— Cum îţi închipui că a ajuns trandafirul acela acolo ? D^t fiind că nici Mrs. Forbes şi nici Mr. Armstrong nu s-au mişcat de lângă pian, nu-i aşa ?

— Nu ştiu. Sunt totuşi sigură că i-aş fi simţit dacă s-ar fi mişcat.

— N-a fost nici o întrerupere în tot timpul cât s-a cântat ?

— Nu, nici una.

Delmar aruncă o privire cercetătoare de jur-împrejur. Apoi, zise :

— Mulţumesc Mrs. Tracy. Am terminat.

— Nu vrei să verifici exactitatea acestor declaraţii ? întrebă Armstrong cu mânie.

Capitolul XXVIII

— Nu este necesar, răspunse Delmar, făcînd semn tinerei femei să se întoarcă la locul ei. Aproape am terminat. Răspunsurile ce mi s-au dat m-au lămurit complet. Cunosc de mult identitatea criminalului.

Câteva exclamaţii înăbuşite răspunseră la această declaraţie.

— Ceea ce este curios, remarcă" Delmar, este că fiecare dintre d-voastră a încercat să protejeze pe cineva. Este preferabil acum să dăm cărţile pe faţă.

El se opri, cu privirea fixată asupra unei figuri contractate. ,

— Mr. Armstrong, vrei să începi prin a ne spune numele persoanei pe care ai vrut s-o protejezi ?

Armstrong se uită la Delmar cu o privire duşmănoasă. Apoi, un zâmbet ironic flutură pe buzele lui.

Mr. Armstrong este pe punctul de a vorbi, anunţă locotenentul. El îşi dă perfect seama că este inutil să mai persiste în atitudinea sa, şi, deci, ne va spune numele persoanei pe care a vrut s-o protejeze. Dacă ne va spune adevărul, vom afla cine l-a ucis pe Forbes.TĂCERE

Tăcerea era completă. Toate privirile se îndreptară asupra lui Clyde Armstrong.

Joyce Forbes era nemişcată ca o statuie şi părea şi mai palidă sub reflexul părului roşcat; Mott îşi şterse fruntea, iar Hurd părea că dă să moară. , – Vrei să iei loc în fotoliu, Mr. Armstrong ? zise locotenentul. Ne vei face destăinuiri importante şi auditorul ţine să te vadă.

De îndată ce Armstrong dădu curs invitaţiei, Delrnar adăugă

— Nu ne ţine prea mult timp cu nervii încordaţi. Se face târziu.

Clyde îşi muşcă buzele uscate, dar nu scoase nici un cuvânt.

Ne pui răbdarea la o grea încercare, reluă Delmar. Fie ! Dar dacă până în zece minute nu ne vei spune numele pe care-l cerem, îl voi spune eu însumi

.Detectivul se plimbă liniştit prin bibliotecă, apoi se opri în faţa placardului din fund şi deschise uşiţa.
— O uşă groasă, o broască solidă remarcă el cu o voce tare ca să fie auzit de toţi. Acela care va fi închis aici va muri cu siguranţă din lipsă de aer.
Cu un zâmbet, el se întoarse spre grupul de lângă birou.
— Văd, zise el pe' un ton batjocoritor, că te pândeşti mereu, Mr. Armstrong. Ţi-o fi oare teamă să vorbeşti ?
— Teamă ?...
Armstrong îl privi sfidător.
— Pentru ce mi-ar fi teamă ? Nu vezi ce ridicol eşti ?
— Atunci, pentru ce nu vorbeşti ?
— Pentru că ştiu de mai înainte că vei interpreta greşit cuvintele mele.
— Dar apropo, ştiai că Mrs. Tracy se afla ascunsă în dosul sofalei ?
— Nu, şi nici n-o cred !
— Dar atunci, de unde ştie de trandafirul galben ?
— Nu cred să-l fi văzut.
— Dar d-ta ai văzut trandafirul acela pe jos ?
— Nu.
— Pentru ce crezi că ne-a minţit Anrie Tracy ?
— Inteligenţa ta superioară va descoperi...
Delmar acceptă ironia cu zâmbetul pe buze.
— Ei bine, mai gândeşte-te încă, Mr. Armstrong. între timp, voi căuta să clarific una sau două chestiuni. Mrs. Forbes, zise detectivul adresîndu-se acesteia din urmă, nu-i aşa că d-ta i-ai cerut lui Hurd să-l ajute pe Jim Tracy să evadeze ?
— Da, zise ea tresărind.
— Pentru ce aţi făcut aceasta ?
— Pentru că... pentru că eram convinsă că Jim Tracy a fost condamnat pe nedrept.

— Aţi cunoscut dedesubturile morţii lui Bellwood şi ale arestării lui Tracy ?
— Nu, dar bănuiam. Am încercat să-l descos pe soţul meu, dar el a refuzat totdeauna să răspundă. În cele din urmă, l-am consultat pe Mr. Hurd şi el a fost de părere că Jim Tracy trebuie ajutat să evadeze, deoarece s-a comis o nedreptate. Am acceptat să suport toate cheltuielile şi să-l ajut să 'plece undeva departe:
Delmar schimbă brusc subiectul şi se întoarse spre Tru'eman Hurd.
— Mr. Hurd, vrei să ne spui pentru ce ai schimbat poziţia mâinii cadavrului ?
Cel interpelat îşi strânse buzele subţiri.
Mr. Mott, reluă Delmar, întorcîndu-se spre avocat, pentru ce ai luat cecurile, noaptea trecută ?
Peter Mott protestă.
— N-am admis niciodată că le-aş fi luat.
— Nu, dar refuzul d-tale de a admite este semnificativ. Acum, Mrs. Holly...
Delmar se întoarse spre femeia de serviciu.
— Te-ai temut ca nu cumva fiica d-tale să-l fi - ucis pe Mr. Forbes, nu-i aşa ?
Femeia tresări, lăsînd în jos capul. Anne Tracy se apropie de ea şi-i cuprinse gâtul cu braţele.
Detectivul reveni atunci spre Armstrong.
Acum vrei să ne spui numele ?• întrebă el încetişor.
Armstrong îl privi cu duşmănie, dar tăcu.
— Foarte bine, atunci îl voi spune eu. Numele persoanei pe care ai vrut s-o protejezi este...

Capitolul XXVIII

El se opri o clipă ca şi cum ar fi voit să-i dea omului posibilitatea să vorbească, O tăcere adâncă, teribilă, plană asupra micii asistenţeASASINUL DEMASCAT

într-un tîrziu, Armstrong făcu semn că vrea să vorbească. Toţi se apropiară de el în aşteptarea cuviwielor sale.

— Da, zise el, vă voi numi persoana pe care am vrut s-o protejez.

Rânji batjocoritor.

— O cunoaşteţi, de altfel, cu toţii. Numai are nici un rost să mai tac. Numele...

El se opri şi aruncă spre Joyce o privire plină de dorinţe neîmplinite şi de resemnare fatalistă.

— Persoana aceea sunt eu. Da, pe mine am vrut să mă protejez.

Se produse o mişcare de surpriză printre cei de faţă, apoi se făcu o linişte mormântală.

— Mulţumesc, Armstrong, zise Delmar cu un amestec de dispreţ şi de aprobare în vocea sa. Speram că oricât de jos ai fi căzut, vei sfârşi prin a acţiona ca un gentleman.

Cu un surâs cinic, Armstrong făcu cu mâna un gest semnificativ.

— Lasă frumoasele discursuri. Delmar, nu prea ţin la ele. Puţin îmi pasă de ce se va întâmpla, cu mine. Am Văzut mai adineaori ceva în ochii Joycei Forbes şi mi-a fost deajuns. Dispreţul ei contează mai mult decât urâtele mobile de la Sing-Sing şi cele ce vor urma.

Joyce se ridică în picioare şi-l privi cu un amestec de milă şi de dispreţ totodată. Faţa ei era palidă. îşi înăbuşi un hohot şi părăsi camera.

— Sunt fericit că mă urăşte, murmură Armstrong ; îi va fi uşor să mă uite.

— Când ai văzut că laţul se strânge în jurul tău,, ai vrut să comiţi un act de laşitate. Prin

insinuări abile, ai vrut să laşi impresia că tocmai pe ea voiai s-o protejezi.

— În orice caz, am pierdut partida... murmură Armstrong.

Delmar îl contemplă o clipă în tăcere.

— Şi totuşi ai vrut s-o cucereşti pe Joyce Forbes şi să pui mâna pe averea ei, nu-i aşa ? zise el.

— Da, afirmă Armstrong. Dar, deşi totul era foarte ingenios combinat, totuşi am pierdut partida.

— Ai avut o idee formidabilă, zise poliţistul. Să ucizi un om şi să te serveşti chiar de soţia sa pentru a stabili un alibiu. Era într-adevăr o genială lovitură, bazată exclusiv pe compoziţia *Regina furtunii.*

Asistenţii primiră cu uimire această declaraţie.

— Planul, continuă Delmar, era să comiţi crima la adăpostul cântecului pe care l-ai compus. Forbes trebuia să fie asasinat în timp ce d-ta cântai în spatele Joycei, care te acompania. Ea nu trebuia să remarce lipsa nici măcar o clipă. În felul acesta îţi creai un alibiu irefutabil. La prima vedere, toate acestea par imposibile, dar *Regina furtunii* îţi înlătura şi această dificultate.

Se auzi un murmur de groază în rândurile micii asistenţe.

— Şi planul tău avea cu atât mai mulţi sorţi de reuşită cu cât el coincidea cu' evadarea lui Jim Tracy, asupra căruia, bineînţeles, că trebuia să cadă toate bănuielile. Dar să revenim la cântecul d-tale. Ce ai de spus în această privinţă ?

Armstrong se înălţă puţin, iar privirea sa strălucea de mândrie.

— Aş spune că am avut o idee de geniu, dacă-mi permiteţi să vorbesc astfel de mine. Am compus cântecul cu multă îngrijire. Fiecare pas pe care trebuia să-l fac în spatele lui Joyce Forbes

pentru a mă îndepărta de pian trebuia să fie acoperit de cadenţa şi de volumul muzicii care corespundea cu fiecare din mişcările mele. Totul era pus la punct cu cea mai mare minuţiozitate. La momentul oportun, nu aveam decât să întredeschid uşa bibliotecii şi să-mi descarc revolverul prevăzut cu surdină. Totul nu putea să dureze decât câteva clipe.

— Toate acestea trebuie să-ţi fi cerut un studiu foarte aprofundat, remarcă Delmar.

— Bineînţeles, asigură Armstrong, antrenat de reuşita faptei sale. Am exersat de mii de ori. De zeci de ori, am repetat scena asasinării la mine acasă, fredonând aria din *Regina furtunii*.

— Şi când ai ajuns la perfecţie, ţi-ai pus şi planul în aplicare.

— Cunoşti rezultatul. Joyce n-a bănuit nici o clipă că am părăsit salonul. Ea a simţit că se petrecea ceva anormal, dar senzaţia aceasta nu s-a afirmat decât pe la sfârşitul cântecului. Mai mulţi factori m-au ajutat să reuşesc, pe care de altfel îi şi calculasem. În primul rând, compoziţia mea muzicală era foarte complicată şi cerea o atenţie absolută. Joyce nu are o ureche muzicală şi trebuia să urmărească atent partitura. Eu o cunoşteam pe dinafară, pe când pentru ea era ceva absolut nou.

— Faţa lui Armstrong strălucea de satisfacţie morbidă în timp ce relata amănuntele planului său.Dar n-ai relatat cel mai important dintre aceşti factori, observă Delmar. L-âm descoperit abia noaptea trecută, când ai căutat să mă atragi spre placard, ur.de m-ai fi închis, ca să mor asfixiat. Vocea d-tale venea de acolo, dar erai în altă parte. De cât timp eşti ventriloc, Mr. Armstrong ? îl întrebă Delmar pe neaşteptate.

— Ah ! Este un talent pe care-l posed de mulţi ani şl. rii-arft exersat special pentru această ocazie.

— Ce s-a întâmplat cu trandafirul galben ?

— Anne Tracy a spus adevărul. Trandafirul alunecase de pe umărul lui Joyce pe când ne aflam la pian.” Eu l-am ridicat maşinal şi puţin după aceea, în timp CP mă apropiam de uşa bibliotecii ca să trag asupra lui Forbes, l-am scăpat din mână. În urmă, l-am ridicat de jos şi l-am înapoiat Joycei.

— Dar aceasta nu este totul. După descoperirea crimei, şi după ce ai încredinţat-o pe Joyce Forbes cameristei, ai mai adăugat o retuşare operei tale.

— Da. Lovitura cu păhărelul de Madera. A fost o capodoperă, nu-i aşa ? în orice caz i-am făcut lui Hurd un mare serviciu căci l-am scăpat de Forbes...

Locotenentul îl fixă pe Hurd cu o privire interogativă.

— Pentru ce ţi-ai preparat un alibiu ? îl întrebă el.

Omul răspunse cu o voce înăbuşită.

— Credeam că voi avea nevoie dacă i se va întâmpla ceva lui Forbes.

— Te gândeai că dacă Jim Tracy, care a evadat, nu-l va ucide, vei face *tu* acest pas ?

— Poate. Dar când m-am înapoiat din New-Haven, Mr. Forbes era de acum mort.

— Pentru ce te-ai înapoiat ?

— Voiam să mă conving dacă s-a întâmplat ceva...

— Şi braţul întins al mortului, care parcă te acuza, nu-ţi dădea pace, nu-i aşa ?•

Hurd făcu un semn afirmativ cu capul.

— O conştiinţă tulbure ne face adesea să ne comportăm ca nişte laşi, adăugă locotenentul. Acesta a fost şi cazul lui Mott.

Peter Mott îşi atinse capul pleşuv foarte stingherit.

— Ţi-ai însuşit cecurile lui Anne Tracy, de teamă ca în urma cercetărilor întreprinse de poliţie să nu se atragă atenţia asupra afacerii Bellwood, nu-i aşa ?

Avocatul se înroşi, dar nu protestă.

— Bine. Am terminat.

Într-o linişte mormântală, Delmar se apropie de uşă şi chemă un agent.

Clyde Armstrong îşi înăbuşi un căscat] atuncf „când întinse mâinile să i se pună cătuşele.

Chestie de noroc, zise el. Am jucat... am pierdut. În orice caz, merita să încerc. Miza era frumoasă... O femeie încântătoare... câteva milioane..

.^/WNAA/V^^^^VWVWWWNAAAAA/WVW

Capitolul XXXIII

MINCIUNA FATALĂ

— Nu este curios, Babe, remarcă locotenentul Del- mar, că Armstrong s-a trădat tocmai printr-o minciună ?

Babe Mallers, înfundat în fotoliul său din faţa biroului lui Delmar, îl aprobă cu un aer adormit.

— Desigur că faci aluzie la cântecul său ?

— Da, când mi-a spus că l-a compus numai în câteva ore, mi-a fost imposibil să-l cred. Fără această minciună stupidă, atenţia mea nu s-ar fi fixat niciodată asupra compoziţiei sale, care s-a dovedit în urmă a fi punctul de plecare al întregii afaceri. Paharul acela cu Madera m-a încurcat mult timp. Ţin să-ţi mulţumesc, Babe, pentru frumoasa ta sugestie.

Babe se înroşi ca o fată mare.

— înscenarea cu sacoşa neagră a fost o adevărată lovitură de teatru. Dar altceva cred c-a provocat mărturisirea lui Armstrong. În ultima clipă, el şi-a dat seama că Joyce Forbes îi cunoştea secretul şi că a pierdut partida.

Ochii albaştri ai lui Delmar păreau vlsători. Fără si-şi dea seama, el apucă o coală de hârtie şi începu să deseneze distrat.

— Şi ar fi câştigat partida fără minciuna aceea stupidă. Acum, după cele întâmplate, cred c-ar fi timpul să se revizuiască procesul lui Jim Tracy...

Babe Mallers îşi fixă privirea în tavan.

— Anne Tracy are cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată, murmură el.

Tot continuând să schiţeze cu un aer preocupat, Delmar îi aruncă o privire ironică plină de reproş.

— Deraiezi, Babe. Nu este vorba acum de zeiţa ta, ci...

El se întrerupse şi plecă privirea asupra schiţei pe care
o creionase fără să-şi dea seama.

Era un braţ întins, înţepenit de moarte, al cărui deget puncta undeva în depărtare...

— SFÂRŞIT

—CUPRINS

Capitolul I **Gelozie** **5**
Capitolul II **La-pian** **12**
Capitolul III **Alibiul** **IC**
Capitolul IV Al doilea pahar **23**

Capitolul V Braţul întins . 30
Capitolul VI Sună telefonul . 35
Capitolul VII Semne de cretă 44
Capitolul VIII Miezul nopţii 49
Capitolul IX Uşa de sub scară 53
Capitolul X Uşa se deschide . . 59
Capitolul XI Figura de la fereastră 65
Capitolul XII O crimă mintală 69
Capitolul XIII Ochii negri 76.
***Capitolul XIV* Minciuna 84**
***Capitolul XV* Impasul 89**
Capitolul XVI În întuneric 94
Capitolul XVII Clyde se'explică 99
Capitolul XVIII Fotoliul cameieon 101
Capitolul XIX Şuieră un glonte 108
Capitolul XX Regina furtunii 112
Capitolul XXI În dosul uşii 116-
Capitolul XXII Ascunzătoarea goală 121
Capitolul XXIII „Satin Slipper Cub" 124
Capitolul XXIV Se încurcă iţele . 129
Capitolul XXV O experienţă curioasă 132
Capitolul XXVI Sacoşa neagră 139
Capitolul XXVII Faţă în faţă . 142
Capitolul XXVIII Secretul bazinului 14&
Capitolul XXIX Opt feţe . 151
Capitolul XXX îndrăznetul 159
***Capitolul XXXI* Tăcere 165**
Capitolul XXXII Asasinul demascat 16&
Capitolul XXXIII Minciuna fatală 173